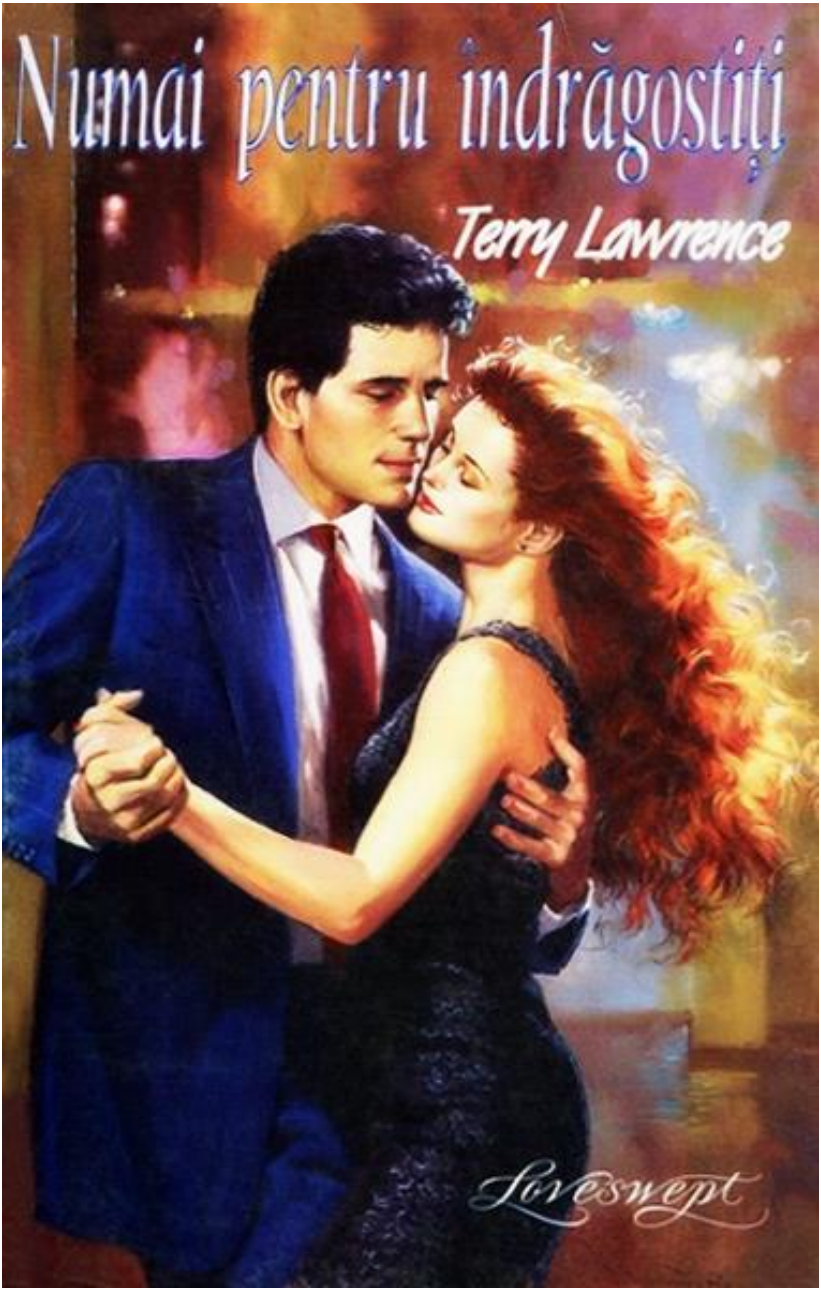
Numai pentru îndrăgostiți
Terry Lawrence
Loveswept

Terry Lawrence
Numai pentru îndrăgostiţi

Traducere de:
Anca Nistor

1

Sună telefonul. Epuizată, cu capul plin de cifre, statistici şi formule – chiar şi în somn – Gwen întinse mâna spre aparatul care-i strica somnul şi trase receptorul peste pernă. Răspunse din obişnuinţă:

— Gwen Stickert, cu ce vă pot fi de folos?

— Trezeşte-te. Am o veste proastă. E vorba de Charlotte şi Robert.

— Mama?

Cu ochii mari, Gwen strânse cearşaful la piept, în timp ce inima îi bătea nebuneşte, iar pielea i se răci. Ştia că totdeauna va ţine minte acea crăpătură din tavan şi ceasul care arăta ora 12: 01.

— Ce s-a întâmplat?

Mama ei răspunse încordat:

— S-au dus la cabană.

Gwen se ridică în capul oaselor atât de repede, încât aproape că dădu ochelarii jos de pe noptieră cu firul de la telefon. Salvă ceaşca de ceai, ceasul deşteptător şi statueta hipopotam, dar Churchill: Ultimul leu atinse podeaua cu un zgomot puternic, lăsând în urmă un contur de praf pe locul unde stătuse săptămâni întregi. După ce a citit o sută de pagini în aproximativ patru zile, nu mai trebuia decât să se uite la carte pentru a adormi.

Şase săptămâni de studiu intens pentru examen era o altă scuză pentru starea de epuizare în care se afla, deşi acest lucru nu o împiedică să şteargă repede praful când auzi glasul mamei sale.

— Te simţi bine, draga mea? Ce a fost zgomotul acela?

— Ce este cu Charlotte şi Robert? întrebă Gwen îndepărtându-şi, în sfârşit, pânzele de păianjen din cap.

— S-au dus la Lacul Arrowhead. Robert vrea cabana la divorţ, iar Charlotte a avut ideea nemaipomenită de a se muta acolo pentru a-l împiedica să o obţină. Aş vrea să te duci acolo să ai grijă să nu se omoare sau, şi mai rău, să nu înceapă să distrugă lucrurile.

Gwen oftă şi se rezemă de perna care se turti, într-o bună zi îşi va cumpăra o pernă pufoasă şi umflată, sută la sută puf – într-o bună zi va înceta să mai fie poliţistul, consilierul, mediatorul şi arbitrul familiei.

— O să-mi iau bluza în dungi şi fluierul şi o să plec mâine dimineaţă.

— Nu-i nevoie să fii sarcastică, draga mea. Numai du-te.

— Gram! îmi anunţi vreun câştig de ultimă oră la bingo?

— E ceva. Serios, Dave. În legătură cu fratele tău, Robert.

Dave strânse receptorul. Apoi slăbi intenţionat strânsoarea. Nu avea sens să reacţioneze în vreun fel până când nu afla despre ce era vorba.

— E bine?

— Insistă să ia cabana la divorţ.

— Frumoasă cabană.

Avea trei etaje şi se afla în Munţii San Bernadino, la aproximativ trei ore la est de Los Angeles. O cumpăraseră imediat după luna de miere din câştigurile lui Gwen de pe urma scenariilor. Dar cum a spus repede avocatul lui Robert, în acea perioadă a căsniciei lor, California era un stat al proprietăţii comune. Fie o împărţeau, fie cădeau la învoială.

— De ce nu ia unul casa din Long Beach şi celălalt cabana?

— Nu fi raţional, dragul meu, ei divorţează. Iar oamenii când divorţează nu sunt raţionali.

— Ca şi îndrăgostiţii.

— Nu fi nici cinic.

După şase ore de stat în faţa planşetei de desen, Dave fusese întrerupt din concentrare cu câteva minute în urmă de zgomotul unei

portiere trântite, ceva foarte normal când închiriai un apartament situat deasupra unui garaj. Sincer vorbind, îşi dorea o asemenea întrerupere.

Spatele îl durea, pleoapele parcă îi erau pline de nisip, iar mâna îi amorţise din cauza creionului.

Ilustraţiile pentru *Luptătoarele amazoane*, vol. I, *Capturate!* purtau atât de mult amprenta lui Beatrix Potter. Dacă nu le dădea ceva viaţă, va face caricaturi pentru ziarul de sâmbătă.

— Şi de ce sunt onorat cu această ştire din zona de luptă? E doar o înştiinţare a rudei mai apropiate?

— Aş vrea să te duci la cabană şi să îi împiedici pe fratele şi pe cumnata ta să facă vreun scandal care ar putea ajunge în ziare.

— Cu alte cuvinte, să şterg sângele sau să adun porţelanurile sparte.

— Cam aşa ceva, dragul meu.

Atmosfera de la Lacul Arrowhead era ciudat de tăcută, de parcă strigătele ar fi încetat odată cu motorul maşinii. Ezită să îşi bage capul pe uşă până când nu se convinse că nu zbura nicio rachetă. Strigă din prag:

— Unde sunt fratele meu preferat şi cumnata mea?

Nu se auzi niciun sunet. Nu erau nici cadavre. Dave scoase un suspin de uşurare când termină de inspectat toată casa. Pentru că lucrurile lui Robert erau adunate frumos în încăperea de jos, Dave îşi lăsă şi el sacul acolo. Aruncând o privire în dormitorul mare de sus, descoperi destule semne ale firii aprinse a Charlottei: haine, cărţi şi talismane împrăştiate peste tot.

Auzind o maşină afară, Dave ieşi pe veranda laterală exact când un Volvo ruginit îşi făcea apariţia pe alee. Gwen.

Nu se aşteptase ca sora Charlottei să fie acolo. Îşi frecă bărbia nerasă dorindu-şi instantaneu să se fi bărbierit dimineaţă, înainte să plece din oraş, nemulţumit de cămaşă, de păr şi de simţul său practic.

În apropierea lui Gwen se simţea totdeauna ca un îngrijitor de plajă, un nimic, un puşti de şcoală în vacanţa de primăvară. Bărbia şi sacul uzat de lângă uşă nu aveau să îi schimbe părerea despre el nici de data aceasta. Se întrebă pentru o clipă de ce conta părerea ei. Numai că

acesta era adevărul, conta. De fiecare dată.

Ea îi făcu cu mâna prin parbrizul prăfuit.

El ridică o mână amorţită şi, dintr-odată, uscată, simţindu-şi inima bătând cu forţa unui Porsche la o expoziţie.

— Bună! strigă ea când zgomotul motorului se stinse.

Deschizând portiera, ieşi din spatele volanului cu un vraf de cărţi şi o pungă de gustări mototolită.

Dave se rezemă de uşa deschisă aşteptând în zadar să i se dea ceva. Hipereficientă, Gwen nu făcea niciodată două lucruri deodată, dacă putea face trei.

— Nu mă aşteptam la un comitet de primire, spuse ea.

— Dar la o ambulanţă?

Ea făcu ochii mari şi se uită la cabană.

— Doar nu au…!

— Glumeam, spuse el repede. Nu e nimeni aici.

— Cum arată?

— Nu sunt urme de sânge sau de arme.

— Atunci e foarte bine.

Oftând, Gwen se aşeză pe marginea scaunului din maşină şi îşi puse geanta pe umăr apucând-o, însă, cu mâna. În acest timp, Dave se uita la lumina din părul ei.

Avea un chip care nu era extraordinar, dacă despre inimile perfecte se poate spune că nu sunt extraordinare. Pe nas avea câţiva pistrui care se asortau cu părul ei roşcat şi drept şi cu ochii caramel. Ochelarii cu rame subţiri din baga îi scoteau în evidenţă ochii mari. Spre deosebire de Charlotte, ea nu îşi transforma genele în ţepuşe rimelate şi nici nu îşi contura ochii cu creion negru.

Charlotte era izbitoare şi emotivă; Gwen era uşor de privit şi o companie plăcută. Cu un fel de a vorbi convingător şi echilibrat, ea îşi analiza viaţa ca o schiţă pe hârtie milimetrică şi întotdeauna se gândea înainte să răspundă.

De asemenea, săruta ca o prinţesă fermecată scăpată de sub vrajă.

Dave clipi des, întrebându-se ce îl făcuse să îi treacă un asemenea gând prin cap.

Dar ştia prea bine. A fost odată ca niciodată, când era el un nebun şi sălbatic tânăr de douăzeci şi doi de ani în căutare de distracţie şi de o femeie căreia să îi placă acest lucru, la nunta Charlottei şi a lui Robert. După ce a condus-o pe Gwen, ameţită şi neobişnuit de îndrăzneaţă pe ringul de dans, a sărutat-o. Gustul ei, atingerea ei, limba ei, l-au făcut aproape să îşi piardă capul.

Aşa că i-a cerut numărul de telefon. Numai că nu a sunat-o niciodată. Era ceva caracteristic lui pe vremea aceea.

Se întrebă dacă ea mai ţinea minte. Şi dacă el avea să uite vreodată. Felul în care îl evitase de atunci ar fi trebuit să îi spună ceva – ca, de exemplu, renunţă.

Gwen îşi puse lucrurile pe capota maşinii trântind portiera cu o mişcare din şold. Maşina se clătină făcând un zgomot ca de cutie de tablă, iar fărâme de rugină căzură pe alee. Fără să bage de seamă acest lucru, Gwen îşi aranja ochelarii cu degetul mic.

— Deci atât de rău au ajuns, spuse ea oftând. Cine ar fi crezut că patru ani împreună vor duce la aşa ceva?

— Cel puţin nunta a fost plăcută.

— Ca să fiu sinceră până la capăt, încă de atunci se ciondăneau.

— Charlotte a sosit cu un motociclist. Îl poţi condamna pe Robert pentru că s-a enervat? întrebă Dave.

— Nu pentru asta s-a însurat cu ea? întrebă ea, râzând. Dramă, suspans, surpriză?

— A fost o seară foarte interesantă. Mai ales petrecerea.

— Mm, făcu ea studiind muntele din depărtare ca şi cum vreo companie de construcţii l-ar fi ridicat de când nu mai fusese ea acolo. Nu avea de gând să îl însoţească în fericita rememorare a acelei petreceri şi el ştia foarte bine motivul. Sărutul.

— Un telefon în noapte? întrebă el.

— Mama. Tu?

— Gram. Nu vrea violenţă.

— Le-am făcut cadou de nuntă un serviciu de porţelan şi mama vrea să rămână intact.

Dave chicoti încet petrecându-şi nonşalant braţul pe după umerii ei, încurajând-o cu o strângere iute să se uite la el. Inima i se

opri în loc când o făcu. Ea avea un metru şaptezeci, iar el un metru optzeci şi cinci. Ceea ce nu îl împiedica să o atingă ori de câte ori avea ocazia, cu bătăi uşoare, simple contacte, îmbrăţişări. Gwen avea nevoie de îmbrăţişări.

— Şi Gwen ce vrea?

— Linişte şi pace, răspunse ea simplu. Timp pentru studiu neîntrerupt ca să-mi pot da examenul.

— Credeam că l-ai mai dat o dată.

— Îţi mulţumesc că îmi aduci aminte.

— Te-au picat?

— Mai pune şi sare pe rană.

El o îmbrăţişă din nou.

— După cum te cunosc, n-o să te laşi până nu-l iei. O să reuşeşti, nu-ţi face griji.

— Îţi mulţumesc. Aşa cred şi eu, spuse ea, şi făcu o grimasă când auzi o maşină gonind pe drumul şerpuit. Crezi că ei sunt?

Dave era sigur că ei erau. De aceea, profită de ocazie. Reputaţia lui de frate mai mic exuberant îi dădea dreptul să facă lucruri neaşteptate şi o scuză pentru a o ridica pe Gwen în braţe, şoptindu-i repede la ureche:

— Fugi de aici cât mai poţi. Drumurile sunt încă deschise, luna nu e plină şi pot să-ţi dau nişte usturoi să-ţi pui în jurul gâtului.

Apoi o sărută pe ceafă şi ea îl lovi în joacă peste spate.

— Lasă-mă.

— Asta e o artă aici. Joci cu experţi.

Ca de obicei, pe chipul ei se citea o pură toleranţă bine intenţionată.

— Nu şi tu, sper.

— Eu niciodată, spuse el cu mai multă sinceritate decât intenţionase.

Zâmbetul ei indulgent dispăru, iar el aproape că spuse „Hei, nu mă lua în serios", dar acest lucru nu reprezentase niciodată o problemă în privinţa lor.

Ea era cu opt ani mai mare decât el şi, dintr-un anumit motiv, lui îi intrase în cap că acest gând o deranja. Poate pentru că nu îl lăsa

niciodată să uite. Şi nu îl lua absolut niciodată în serios.

Maşina trecu în viteză fără să oprească.

Gwen îşi împinse ochelarii ferm pe nas cu degetul mare, semn că distracţia se terminase.

— Crezi că va fi nevoie, de amândoi, să arbitrăm acest conflict?

Căuta deja o cale de scăpare. O văzu cum îşi freca ceafa, de parcă s-ar fi gândit să se întoarcă la Los Angeles, sau la sărutul pe care i-l dăduse el în acel punct.

Dave îi luă imediat cărţile sub braţ şi se îndreptă spre casă.

— Stai pe-aproape, s-ar putea să fie nevoie de amândoi. Eu mi-am aşezat deja şevaletul în podul de uscat fân. M-am gândit să transform asta într-o vacanţă de lucru.

Strecură astfel o aluzie la ambiţia lui de om care muncea din greu. Nu că ea ar fi crezut vreun cuvânt.

Lui nu îi scăpase acea mică încruntare dintre sprâncene când ea îi privi cămaşa Hawaiană; păsări cacadu şi şopârle urcau orizontal peste pieptul lui într-o combinaţie de negru, verde şi roz. Zâmbetul ei deveni foarte dulce şi Dave simţi o greutate în piept, temându-se să nu îl mângâie pe cap.

— Tot mai desenezi cărţi de aventuri? întrebă ea atunci.

— Noi preferăm termenul „a ilustra", este mai…

— Ilustru?

— Exact, spuse el deschizându-i uşa cabanei.

— Deci asta-i scena viitoarei lupte, murmură ea intrând în întunericul rece.

— E ceva pe peretele din bucătărie, dar nu e nici sânge şi nu se văd nici alte retuşuri, am verificat.

— Te rog, făcu ea cutremurându-se. Crezi că i-ar fi putut auzi vecinii certându-se şi i-or fi dus la închisoare?

— Ăsta ar fi al doilea gând fericit.

— Şi care ar fi primul?

— Suntem singuri, în sfârşit, spuse el zâmbind şi mişcând din sprâncene.

— Ce amuzant, mormăi ea.

Nu era chiar răspunsul la care se gândise el.

Ea traversă living-room-ul fără să arunce mă car o privire în spate şi rămase sub geamul care era cât două etaje, privind pinii înalţi şi acoperişul din lemn de deasupra lor. Capul ei fiind pe spate, el nu avea altceva de făcut decât să se aplece şi să îi atingă cu buzele părul, inhalând mirosul acela de şampon de căpşuni şi gustând…

— E ca şi cum ai trăi în vârful lumii, spuse ea încet. Vârfuri de copaci, culmi muntoase. Crezi că au aspirină în vârful lumii?

Gwen cea practică.

— Orice doreşte doamna mea va fi îndeplinit, spuse Dave înclinându-se zâmbind şi se duse repede în dormitorul mare pentru a căuta.

De afară se auziră nişte frâne şi zgomotul unei portiere trântite.

— S-au întors, făcu el sumbru. Gwen râse fără să vrea şi inima lui Dave tresări la acel sunet. Chipul ei se lumina când zâmbea. Îşi amintea acest lucru. Erau momente când aproape că îl îndrăgea – ca acum când era atât de obosită. O îmbrăţişase deja de câteva ori. Doamna avea nevoie de mult mai mult. Era evident că muncea prea mult şi, datorită faptului că examenul se apropia, efortul era şi mai mare.

Aproape la fel de evident, se gândi Dave cu puţină exasperare, era faptul că nu avea pe nimeni care să observe cât de obosită era. Oamenii aveau nevoie să scape de responsabilităţile lor. Ea ar fi putut să o facă atunci, cu el. O izolare liniştită pe care numai nişte soţi supăraţi şi zgomotul de uşi trântite ar fi putut-o tulbura.

Dave se duse lângă ea în dreptul ferestrei colorate de lângă uşa de la intrare, privindu-şi rudele.

— Nicio rană mortală, din câte văd, murmură el. E bine să ai o asistentă la îndemână în caz de nevoie.

— O contabilă.

— Asta va fi bine în cazul în care va trebui să estimăm pagubele, spuse el apropiindu-se şi mai mult de ea, atingându-i piciorul cu al lui. Mă vei bandaja dacă voi fi rănit în timpul schimbului de focuri?

— Îmi pare rău, Dave, dar mi-am uitat trusa de prim ajutor, spuse ea sec. N-o să ne jucăm de-a doctorul.

— Tocmai începusem să sper.

— Am impresia că ai probleme cu hormonii. Noi ar trebui să fim adulţii aici, ai uitat?

— Mă incluzi şi pe mine în echipă?

— Deocamdată.

El făcu un efort pentru a-şi reţine furia din glas.

— Nu vreau să dau impresia că mă laud, dar majoritatea femeilor abia aşteaptă o ocazie pentru a veni la mine acasă. Tu, însă, mă ţii tot timpul la distanţă.

Ea îl bătu uşor pe braţ, ceea ce era la fel de rău ca mângâierea pe cap.

— Dave, când trebuie să stau între doi lei furioşi, n-am nevoie de un căţel care să-mi sară pe picioare. Poartă-te cum trebuie.

Spunând aceasta, răsuci mânerul uşii şi ieşi pe verandă pentru a-i întâmpina pe Charlotte şi pe Robert.

Dave ezită pe trepte. Căţel! El avea douăzeci şi şase de ani, iar ea treizeci şi patru. Trecuseră patru ani de la nuntă şi, totuşi, ea nu se gândea că mai crescuse şi el. Ba, după părerea ei, se părea că el regresa cu vârsta.

— Dacă mai continui aşa, o să mi se schimbe şi vocea din nou, mormăi el pregătindu-se pentru bătălie.

Coborî pe alee, gândindu-se o clipă cine erau vrăjmaşii, Robert şi Charlotte sau el şi Gwen.

— Surioară! strigă Charlotte aruncându-se de gâtul lui Gwen şi înconjurând-o cu mânecile plisate din şifon negru. Ştiam eu că o să vii, adăugă ea, am mare nevoie de ajutorul tău.

— Dacă are nevoie de ceva, îi şopti Robert fratelui său, Valium-ul ar fi cel dintâi lucru pe lista mea.

Gwen îi aruncă o privire încruntată şi spuse:

— Mă scuzaţi că am picat aşa din senin, dar am foarte mult de învăţat. Şeful mi-a dat câteva zile libere; lucrările de contabilitate sunt aproape inexistente în această perioadă a anului.

— Adevărat? întrebă Charlotte politicoasă. Dar viaţa ta socială, scumpo?

Ca şi cum un lucru inexistent ar, îl condus direct la celălalt, îşi spuse Gwen. Nu era o întrebare la care ar fi vrut să răspundă în timp ce

Dave era de faţă. Părea să o considere o mătuşă bătrână – flirtând cu ea neastâmpărat ori de câte ori avea ocazia, tachinând-o, glumind. Dacă ar fi bănuit măcar emoţia pe care o simţea ea numai când îl vedea intrând într-o încăpere, ar fi luat-o la fugă – sau ar fi râs cât îl ţinea gura.

Un motiv excelent pentru a o face să îşi controleze hormonii şi închipuirile în legătură cu fratele cumnatului ei. Şi să o ţină departe pe Charlotte de subiectul poveşti de dragoste.

— Unde îmi pot pune lucrurile?

— Noi avem etajul principal, draga mea, spuse Charlotte conducând-o.

— Atunci eu o să dorm jos.

— M-am referit la tine şi la mine. Etajul principal este al meu. Robert stă în pivniţă.

— Nivelul inferior, o corectă Robert. Cu video şi bar. O să dormim în paturi supraetajate ca în copilărie, Dave.

— Eu eram copilul. Tu ai fost plecat la colegiu o mare parte din timp.

— Asta se întâmplă când intri la şcoala de drept la şaisprezece ani.

Charlotte se îndreptă spre dormitorul mare cu valiza lui Gwen.

— Hai s-o ştergem până nu începe să se laude! spuse ea şi închise uşa.

Cu o mişcare pe care probabil o studiase, Robert îi strânse mâna lui Dave şi, în acelaşi timp, îl şi îmbrăţişă. Întrebările nu începuseră încă.

— Ce bine-mi pare să te văd, frate.

Îmbrăcat în obişnuita lui vestă tricotată şi cu papion, Robert părea total lipsit de importanţă pentru un avocat tenace, care era considerat foarte bun de către public. În această privinţă, Charlotte nu avea dreptate.

— Umila mea locuinţă este şi a ta, anunţă el.

Auzind acest lucru, Charlotte îşi scoase capul pe uşa dormitorului mare care dădea în living-room.

— Umila ta locuinţă? Nu încă, amice.

— Ah, femeia asta, murmură Robert.

Dave cunoştea privirea aceea. Şi acel sarcasm de gheaţă. Deşi nu se simţea loial făcând-o, se gândi că fratele său mai mare dădea o denumire urâtă isteţimii.

Dacă tactica de avocat a lui Robert implica tăierea cuiva în cubuleţe de logică, cu Charlotte lucrurile stăteau cu totul altfel. Ochi conturaţi cu rimei şi păr negru tapat la câţiva centimetri de fiecare parte a capului. Arăta ca Cher cu un deget într-un glob ocular. Tragedia şi melodrama erau meseria ei. Se îmbrăca pentru un efect maxim; un costum negru din şifon o îmbrăca absent.

— În doliu? o întrebă Dave zâmbind.

— Pentru viaţa mea, spuse ea cu un glas scăzut şi gros. Pentru căsnicia mea, care odată promitea atât de mult şi acum… cenuşă… nimic altceva decât cenuşă. Ah, David, mă bucur atât de mult că eşti aici, spuse ea strângându-l de umeri şi înfigându-şi astfel unghiile lungi şi roşii în cămaşa lui Hawaiană.

Robert îşi dădu ochii peste cap.

Întorcând iute capul, Charlotte îi aruncă soţului ei o privire foarte duşmănoasă făcându-l, în tăcere, să nu mai spună absolut nimic.

Era ca şi cum s-ar fi aflat între un chibrit şi un fitil foarte scurt, îşi spuse Dave, uitându-se prin cameră după vreo armă mortală în timp ce Robert îl fixa scrutător.

— Şi, ia spune frăţioare, de ce ai venit?

Dave ridică din umeri ca pentru a spune nu-te-mai-uita-aşa-la-mine.

— M-am gândit să vin puţin la munte. Los Angeles-ul în perioada asta… ei bine, poţi să completezi şi tu.

— Căldură? Aglomeraţie? Poluare? Se oferi Charlotte.

— Congestionat, batjocoritor? sugeră Robert.

— Totdeauna cu idei mai bune, domnule Mare Avocat, spuse Charlotte înţepat.

— N-am spus decât…

— Totdeauna spui. Dacă nu are primul cuvânt, trebuie neapărat să-l aibă pe ultimul. Spune-mi că am dreptate, David.

— Spune-i că e nebună, Dave.

Dave se îndreptă spre Gwen.

— N-ai vrea să intervii?

Cu foarte mult tact, ea îi veni în ajutor.

— Toată lumea are dreptate – Los Angeles-ul este îngrozitor în această perioadă.

— Nici Solomon n-ar fi putut să o spună mai bine, murmură Dave făcându-i cu ochiul.

Se lăsă o tăcere stânjenitoare. Într-un mod straniu, Charlotte îşi înclină capul la fel ca Robert uitându-se amândoi la intruşi. Gwen rezistă dorinţei de a se apropia mai mult de Dave.

Charlotte fu prima care sparse gheaţa.

— Ştiam eu că o să fii aici când o să am nevoie de tine, spuse ea traversând încăperea cu braţele întinse trăgând-o pe Gwen de lângă Dave. Ideea mi-a venit aseară. De parcă m-ar fi lovit un trăsnet.

— Asta explică părul, mormăi Robert.

— Ai venit să-mi oferi un sprijin moral, spuse ea mai tare. Ceva ce am avut atât de rar, încât aproape că am uitat ce este. Ca un copac în deşert, blestemat să nu facă niciodată fructe.

— Dar multă nebunie, murmură Robert.

— Poate ar trebui să-mi despachetez şi eu lucrurile, spuse Dave trăgându-l pe Robert spre nivelul inferior.

Acesta îl urmă îmbufnat.

— Am obţinut subsolul, anunţă el important.

— Trăgând sfori? întrebă Dave, dar imediat îşi muşcă limba.

După ce îşi goli sacul pe patul de sus, deschise puţin geamul.

— Tu şi Charlotte luaţi vreodată pauză? E o zi prea frumoasă ca să vă certaţi.

— Napoleon n-a amânat bătălia de la Waterloo pentru că vremea era frumoasă.

— Poate ar fi trebuit să o facă.

Dave îşi trecu o mână peste aşternutul încălzit de soare al patului de deasupra. Lumina pătrundea încântător în acel moment al zilei, subtil şi sugestiv. Şi-o imagină pe pielea unei femei, a unei femei reci în aşternuturi calde. Gwen la acea petrecere de acum patru ani, de exemplu râzând vesel – până când s-a dus el spre piscină.

Atunci ea şi-a găsit o mulţime de lucruri de făcut, de la tăiatul verzei până la prepararea salatei de cartofi pentru şaizeci de persoane. Din fericire, lui Dave îi plăcea la nebunie şi s-a dus să guste de două, trei, patru, cinci ori. Ba chiar o făcuse să şi râdă spunându-i o glumă despre domnul Cap de Cartof.

Mai râdea încă. De el. Auzi, căţel!

— Crezi că o să ne dea de furcă? întrebă Robert.

Îi dăduse deja destulă bătaie de cap.

— Care din ele? răspunse Dave.

— Gwen. Ştiu deja ce necazuri poate face Charlotte. Vrea să mă uşureze de bani.

— Fii serios.

— Doar a chemat o contabilă, nu?

— Pe Gwen? Mama lor a sunat-o.

— Asta-i varianta ei.

— Gwen nu minte, spuse Dave.

— L-auzi. Cavalerismul ăsta e demodat, frăţioare. Femeile îşi stau alături în astfel de clipe şi noi ar trebui să facem la fel.

Auzind răspunsul mormăit al lui Dave, Robert schimbă tactica.

— Ştiu că-ţi place.

— Gwen îmi cumpără pulovere de Crăciun, atâta tot.

— Pe care le porţi tot timpul. V Adevărul era că, numai cu câteva clipe înainte, Dave îşi căutase printre lucruri ceva cu care să se schimbe, pentru că aerul de munte era rece. Graţie lui Robert era obligat să rămână cu cămaşa Hawaiiană care nu îi plăcea lui Gwen. Gwen cea muncitoare, cu un scop precis, care lucra fără întrerupere. Nimic din toate acestea nu i se potrivea lui. Atunci de ce nu îşi băga minţile în cap? Robert şi Charlotte reprezentau un caz foarte bun în privinţa consecinţelor căsătoriei unor oameni care erau complet diferiţi.

Se purta cu el ca şi cum ar fi fost un puşti neastâmpărat. Poate venise vremea să îl cunoască pe bărbatul care devenise între timp.

Îşi înghesui puloverul în bagaj. Nu îi stricau câteva cute.

2

Gwen auzi un fluierat în bucătărie. Dave. Îşi înfoie părul drept, îşi aranjă ochelarii şi se privi în oglinda cu ramă aurie de lângă şemineu. Alte câteva riduri şi putea fi considerată bătrână.

În ultima vreme se înmulţiseră asemeni crăpăturilor în pământul uscat de secetă. Începuse să studieze chipul mamei ei aşa cum ghicitoarele citeau în palmă, văzându-şi viitorul foarte clar.

— Ai treizeci şi patru de ani, îşi aminti ea, ridurile sunt perfect normale.

Şi perfect de groaznice.

Cu toate acestea, arboră un zâmbet care făcu ridurile să prindă viaţă şi traversă living-room-ul spre sufragerie. O încăpere formată din tejghele şi dulapuri alcătuia bucătăria. În mijloc, Dave cânta cu foc, glasul său de bariton lovindu-se de pereţii îmbrăcaţi în faianţă.

— Acest etaj e al meu, Dumnezeu mi-a dăruit acest etaj.

Când intră ea, se întoarse şi îi făcu cu ochiul.

— Aşa cum a fost cu despărţirea Mării Roşii, ar fi o minune să îi împăcăm pe cei doi, spuse Gwen.

— Sau o poveste.

— Teritoriul tău, presupun. Mie îmi place ceea ce are sens, ceea ce se poate aduna.

— Adică?

— Aş avea o sugestie.

— Fii oricât de sugestivă vrei, spuse el rezemându-se de aragaz şi zâmbind.

Inima ei se topi ca bucăţica de unt în tigaie – dar nu şi comportarea profesională.

— Aş propune o alianţă.

— Eu aş prefera o mezalianţă, spuse el ridicându-şi sprâncenele de culoarea nisipului ca o invitaţie.

— Acum vorbim serios.

Îşi reprimă senzaţia că el era serios – semăna prea mult cu o speranţă…

— N-avem nevoie de patru oameni care să se mănânce.

— Sau care să se calce pe picioare?

Ea îşi dădu după ureche o şuviţă de păr, care imediat veni la loc.

— Îmi pare rău. Drumul a fost lung. După părerea mea, ar trebui să evităm să ţinem cu vreunul dintre ei, altfel, în scurt timp, ne înfigem unul în beregata altuia.

— Atunci hai să facem o echipă, spuse el. Dave şi Gwen: împăciuitori ai tulburărilor conjugale, reparatori ai situaţiilor neplăcute.

— Cineva trebuie să aibă capul limpede. Dacă s-ar afla pe o plajă, ăştia doi s-ar certa pentru fiecare fir de nisip.

— Ştii cum se spune, „Viaţa e o plajă!"

Ea începu să râdă. La naiba, era atât de dulce. Şi de iute. O combinaţie foarte bună pentru un sos, îşi spuse ea cu tristeţe, de genul care dă gust oricărui lucru pe care îl atinge. Îi lăsă gura apă şi ochii i se măreau – când nu era extrem de atentă.

— Păstrarea unui simţ al umorului e şi ea o idee bună. În aceste împrejurări.

— În orice împrejurare, insistă el mişcând spatula în direcţia ei.

O picătură de unt îi sări pe lentile. Îşi scoase ochelarii, iar el se întinse după un prosop şi i-i luă din mână.

— Domnişoară Stickert, sunteţi frumoasă fără ochelari!

— Exact.

Când prosopul nu făcu altceva decât să mânjească şi mai mult lentilele, el îşi ridică poalele cămăşii, lăsând să se vadă puţin din abdomenul său bronzat. Neted ca un pat bine făcut, îşi spuse Gwen cu iritare privind în altă parte.

Paturi şi Dave, fantezii şi Dave… Trebuia să înceteze imediat!

Dave era drăguţ. Un individ vesel care nu avea alt ţel în viaţă decât să facă ilustraţii pentru cărţi de aventuri şi reclame. Din câte auzise, se descurca bine în domeniul lui, dacă îl puteai denumi un domeniu. Judecând după acel Camaro roşu, sport, de pe alee, nu ducea lipsă de contracte sau de imaginaţie.

Deci, avea succes. În felul lui. Ceea ce însemna că ambiţia nu se combina niciodată cu I distracţia. Nici scadenţele sau bugetele. Un spirit în liber, care intenţiona să rămână astfel – din câte în putea ea să spună. Chiar şi desenatul lui era mai mult o plăcere decât o muncă.

Uuf! gândi ea imaginându-şi desenele lui comice chiar deasupra capului. Nimic mai bun pentru a descrie efectul nevinovat pe care Dave îl avea asupra ei.

La un metru optzeci şi cinci, se transformase din deşirat în zvelt. Mânca din pură plăcere. Un lucru atât de banal cum erau caloriile nu se lipeau de el.

Şi săruta ca un vânt fierbinte din deşert.

— Poftim, spuse el dându-i ochelarii.

Aceştia o ajutară să îl vadă şi mai bine. Părul lui avea cel puţin patru nuanţe de blond, ca şi cum, incapabil să se hotărască, lăsase soarele să decidă. Şuviţe pieptănate de degete îi cădeau pe frunte în dezordine, într-un amestec ciufulit şi atrăgător.

Avea un nas perfect, puţin deformat în urma unui accident de surfing şi un chip, care, spre deosebire de al ei, era ridat numai unde trebuia.

Cutele îi subliniau ochii de culoarea cuprului.

O pereche de paranteze îi încadrau zâmbetul, curbura buzelor pe care ea le gustase o dată. Şi al căror gust îl mai simţea încă.

— Sper că ţi-e foame, spuse el.

Mai mult decât va şti vreodată, se gândi ea.

Lăsându-se pradă romantismului petrecerii de nuntă, flirtaseră.

Dansul lunii se numise cântecul, iar dansul lor se sfârşise cu un sărut profund. Dave ar fi putut să o aplece până la podea că ea nu s-ar fi supărat. Dăduse de înţeles acest lucru foarte clar.

Bietul Dave. Untul nu i s-ar fi topit în gură, deşi aproape că o făcuse. Limba ei… Dumnezeule mare! Probabil că o credea o depravată. Numai pentru că anumite dorinţe nu îi fuseseră satisfăcute prea multă vreme nu era o scuză pentru a se vârî în sufletul lui.

Valabil atunci, valabil şi acum.

Dar un alt gând o chinuia. Poate felul în care o tachina bine dispus era modul în care trăgea el linie, sesizând dorinţa pe care ea o afişa foarte deschis, deşi niciodată nu îi dădea curs. Probabil că îi era milă de ea.

„Gwen, eşti melodramatică la fel ca Charlotte!” se auzi o voce slabă din interiorul ei.

Prea târziu. Numai acel gând îi luă toată pofta de mâncare. Orice ar fi gătit Dave va trebui să mai aştepte. Imediat după ce Charlotte şi Robert vor reveni la ciocan şi cleşti în locul focoaselor nucleare, ea va dispărea.

— Se pare că am intrat amândoi într-un joc de-a pacea, spuse ea forţându-se să pară veselă. Am studiat contabilitatea, nu ştiinţele politice.

— Pun pariu că nu asta i-ai spus lui Charlotte.

— De fapt, n-aş fi putut să o dezamăgesc. Când creşti în mijlocul unor asemenea activităţi teatrale, e imposibil să nu înveţi puţină autoapărare. N-am putut să o refuz pe mama. Cel puţin aşa am ceva timp pentru învăţat. Tu ce obţii de aici?

— Gram mi-a promis că o să-mi lase câştigurile ei de la bingo. O avere considerabilă, te asigur. Şi, în plus, sper că inamicii ăştia îmi vor da ceva idei pentru seria *Cuceritorii Cosmosului. Sânge,* masacre, măcelăriri, tot spectrul cărţilor comice.

— Se întâmplă vreodată să nu glumeşti?

— Adesea, spuse el privind-o fix şi lăsând ouăle să sfârâie în tigaie. Atenţie, pregăteşte-te. Apar combatanţii, spuse el strecurându-şi un braţ în jurul mijlocului ei, o trase galant în spate. Te voi apăra până la moarte, Lady Gweneth. De vrăjitoare cu răsuflare de foc şi magicieni cu gânduri rele.

Gwen îşi simţi inima tulburată şi un oftat melancolic îi scăpă de pe buze. Numai dacă nu ar fi fost o diferenţă atât de mare de vârstă, de ambiţie, de înălţime, de aspect, de sex appeal. Absolut nimic nu aveau în comun, în afară de Charlotte şi Robert.

— Viaţa e într-adevăr o plajă, murmură ea.

Chicotitul lui Dave în semn de răspuns îi trimise fiori prin şira spinării.

— Nu te laşi niciodată. Niciodată nu te gândeşti şi la punctul meu de vedere, continuă Charlotte.

Robert trecea calm prin sufragerie.

— Nu cred că mi-aş putea imagina vreodată punctul tău de vedere, Charlotte. Aiurelile unei femei isterice mă depăşesc.

— Bestie!

— Ai un temperament insuportabil. Ţipetele sperie viaţa naturii.

— Charlotte! spuse Gwen luându-şi sora de braţ şi îndepărtând cu pricepere farfuria înainte ca aceasta să zboare.

O trase pe Charlotte pe lângă masa ovală din Jemn de stejar din sufragerie.

— Vino şi ajută-mă să pun masa.

— Rob, vrei să-mi mai aduci câteva ouă? întrebă Dave.

La rugămintea fratelui său, Robert se duse îmbufnat în capătul celălalt al bucătăriei.

— Cel puţin, eu nu le arunc.

— Asta era pe perete? întrebă Dave curios.

— Urmarea discuţiei de aseară despre proprietate.

— Mi-au trebuit zece minute ca să curăţ, spuse Dave, iar Robert ridică uşor glasul.

— Unele lucruri se îndepărtează mai uşor decât altele. Cum ar fi soţiile, de exemplu.

— Să ştii că am auzit!

— Asta am şi vrut.

— Porcule!

— Mai bine porc decât…

— Vrea cineva biscuiţi? întrebă Dave repede.

— Eu vreau, spuse Gwen mulţumindu-i din privire. Din cei cu lapte bătut din care ai făcut anul trecut de Crăciun.

— Credeam că ţi-au încleştat gura – ah, o idee bună. O porţie de biscuiţi cu lapte bătut, vine. Cred că o să lucrăm foarte bine împreună, partenere, îi spuse el apoi încet când ea luă o sticlă cu suc de grepfrut din frigider.

Numai vârându-şi capul în congelator şi-ar fi răcit reacţia pe care o avu la auzul vocii lui. Obrajii îi luară foc. Recăpătându-şi controlul asupra libidoului, Gwen îşi reveni şi îi dădu lui Dave ingredientele. Îşi imagina foarte uşor ce ar fi făcut Charlotte dacă i-ar fi încăput pe mână borcanul cu făină.

— Am avut impresia că am văzut nişte orez în dulap, zise el.

Ingeniozitatea bucătăriei californiene o intriga mereu pe Gwen. Poate că Dave se pricepea la gătit la fel de bine ca şi la arta sa.

— Eu nu vreau, mulţumesc.

Aranjând masa, Charlotte o prinse de braţ şi îi şopti repede:

— Deci mama te-a trimis!

Gwen îşi sorbi liniştită sucul.

— Ca lucrurile să nu scape cumva de sub control.

— Eu, de exemplu?

— Amândoi. Nu ştiu ce aveţi în voi, dar Departamentul Apărării ar plăti foarte bine.

— Şi Dave ce caută aici?

— Un alt membru al Forţelor Naţiunilor Unite de Menţinere a Păcii, bănuiesc.

— Te înşeli. Robert l-a chemat. Vor să mă întrecă în număr. Dar e cabana mea şi o s-o păstrez.

— E pe numele amândurora.

— Am fost orbită de dragoste.

— Un motiv bun pentru a nu te fi îndrăgostit de la început.

Charlotte aruncă de pe masă cartea lui Gwen de Aplicaţii statistice.

— Dacă-ţi mai bagi nasul n-o să mai fie nevoie să-ţi faci probleme niciodată, ai înţeles?

Gwen îi aruncă o privire pe măsură. Dintr-un anumit motiv, nu prea avea răbdare cu cei doi. Poate datorită faptului că nu dormea prea bine sau pentru că se simţea dezgustată văzând cum dragostea se transformase în acreală. Fuseseră atât de fericiţi odată. Timp de zece minute pe la sfârşitul anilor optzeci.

Recăpătându-şi glasul, Charlotte recurse la cea mai bună privire imploratoare.

— Nu pot să mă lupt cu amândoi, Gwen. Nu-i drept.

Adevărat, îşi spuse Gwen, simţindu-se puţin vinovată şi foarte mult manipulată.

— Nu mă amestec în niciun scandal, insistă ea categoric. Singurul lucru pe care Dave îl face pe ascuns este omleta.

— Dacă spui tu, zise Charlotte posomorâtă.

— Sincer, nici măcar nu-mi sucеşte capul.

Deşi sărutul pe care i-l pusese pe ceafă, un sărut prietenos şi

intim aproape că îi înmuiase picioarele.

— Îţi promit că nimeni n-o să te tragă pe sfoară.

Charlotte sărută aerul de fiecare parte a capului lui Gwen.

— Eşti o salvatoare de vieţi!

— Dacă ar fi fost o bomboană, cea mai potrivită ar fi fost o acadea.

— Cina e gata, strigă Dave. E vremea să mâncăm sau să fim mâncaţi.

După o oră groaznică plină de insulte şi de acuzaţii, Gwen nu ar fi trebuit să îşi mai facă griji. Termină masa convinsă că niciodată nu a mai existat o cină atât de tăcută.

Charlotte părăsi încăperea imediat ce termină de mâncat. După puţin timp, Robert murmură o scuză neinteligibilă şi se duse la etajul lui. Gwen spălă vasele şi se prăbuşi pe scaunul ei.

— E mai obositor decât să ai grijă de copii de doi ani!

Dave zâmbi.

— Bănuiesc că biscuiţii mei au prins bine.

Ea râse, relaxându-se pentru prima oară cu adevărat în ziua aceea.

— Îţi mulţumesc, Dave.

— Pentru ce? întrebă el cu nevinovăţie.

„Pentru că eşti aşa cum eşti. Pentru că eşti aici".

— Pentru că mai ai simţul umorului în legătură cu toate astea.

— Oricând.

Gwen luă un şervet pentru a-şi şterge ochelarii. Avea mai multă imaginaţie decât credea, judecând după jumătatea de duzină de înţelesuri pe care le citise în acel singur cuvânt.

Îşi răsuci scaunul pentru a se uita pe fereastră la vârfurile copacilor care gemeau şi se legănau. Ceaţa înmuia lumina serii, groasă şi învăluitoare ca un aşternut curat.

Dave se aşeză lângă fereastră cu braţele încrucişate.

— E frumos aici sus.

Ea îşi simţi părul de pe ceafă ridicându-se. Fiori îi străbătură braţele pe sub cămaşă. Îşi ridică gulerul scuturându-şi părul peste el.

Un pulover lălâu care fusese spălat mult prea mult îi curgea

peste umeri şi şolduri, atârnând. Nimeni nu îi spusese că Dave va fi acolo.

— Te superi dacă deschid? întrebă el.

Ea se întrebă dacă se referise la geam sau la conversaţie şi încuviinţă repede.

El deschise uşor geamul care dădea pe verandă.

— Am putea merge afară.

— Mi-e bine aici.

El se rezemă de pervaz.

— Din nou singuri, murmură el.

Era tânăr, îşi aminti ea, care îşi încerca aripile, îşi repeta replicile. Dar, în adâncul sufletului, ştia că nu este adevărat. Terminase liceul cu câtva timp în urmă. Un bărbat îi aştepta acum răspunsul. Ar fi fost o idee bună să confrunte curenţii existenţi între ei. Era un mod sigur şi simplu de a pune capăt fanteziilor ei nerealiste. O parte din ea ştia că le va duce dorul.

O altă parte spunea „Fii realistă”.

Aruncând pe masă şervetul ca pe o mănuşă, se ridică. Suflecându-şi mânecile, se duse lângă pervaz şi cu îndrăzneală se sprijini într-un cot. Sperând că acest gest părea subtil şi hotărât şi, totuşi, demn şi calm, îi zâmbi.

Era un drum lung în sus. Judecând după golul din plămâni fusese un drum chiar foarte lung.

Aerul curat care mirosea a pin îi rămase în gât când el îşi trecu degetele peste braţul ei gol. Nu înseamnă neapărat o invitaţie, îşi spuse ea. Doar o atingea tot timpul. Dave era o persoană foarte darnică fizic. Trebuia să înceteze să mai ia acest lucru drept interes pentru ea.

Atunci de ce se simţea ca şi cum s-ar fi aflat în capul unei scări foarte abrupte?

— E cam frig aici, spuse ea reţinându-şi un tremur.

Fără să îşi dea seama, el îşi încordă muşchii braţului.

— Poate ar trebui să-mi pun un pulover.

El prinse între degete un colţişor dintr-al ei şi trase.

Gwen înghiţi în dosul unui zâmbet şi se apropie mai mult. Avea de ales. Numai că nu îşi mai amintea ce anume. În orice clipă el ar fi

putut zâmbi şi amândoi aveau să râdă de cât de deosebiţi erau unul faţă de celălalt.

Dar lucrurile nu se întâmplau exact cum ar fi vrut ei.

El rămase pe poziţie, pregătit, capabil şi în aparenţă mult mai dornic să continue. Bine că avea o soră grozavă! Graţie Charlottei, Gwen ştia toate mişcările, dar nu avea curajul să le facă.

— Poate ar trebui să vorbim despre unirea forţelor.

Râsul lui era pe atât de uşor pe cât îi era mâna de grea când i se aşeză pe umăr.

— Credeam că despre asta şi vorbim, spuse el trecându-şi degetele dincolo de gulerul cămăşii ei şi mângâindu-i ceafa cu tandreţe, şi familiar, numai puţin sugestiv. Facem orice spui tu.

Nu putea nici să rostească, nici să îşi închipuie ceva fără ca sângele să îi dea năvală în obraji – departe de creierul care avea atâta nevoie de el. Îl voia pe el, dar, pur şi simplu, ar fi murit dacă el ar fi bănuit măcar dorinţa ei.

Bietul Dave. Se transformase din adorabilul frate mai mic într-un bărbat care intriga şi nu încetase niciodată să îl dorească dintr-o mulţime de motive. Îi atinse obrazul cu mâna şi îi aruncă un zâmbet liniştitor menit să ascundă cât mai mult posibil din tulburarea ei interioară.

În clipa în care îl atinse, se gândi din nou la sex. În intimitatea apartamentului ei era ceva. Dar acolo…

Femeile făceau sex şi probabil că le plăcea asta, se gândi ea furioasă. Să viseze, să exploreze, să cedeze. Dar între anumite limite. Rudele diabolic de frumoase de sex bărbătesc care făceau ca inima cuiva să palpite şi pielea să vibreze nu erau genul de care era bine să te agăţi. Nu în sistemul ei de valori.

Ceea ce simţea ea era dorinţă trupească, confuză şi nicidecum simplă, iar ei ar fi trebuit să îi fie ruşine de ea însăşi.

Ferească sfântul ca Dave să bănuiască măcar că avea o amatoare de sex drept cumnată.

— Crezi că Robert apreciază ce i-a dăruit Charlotte aici? întrebă ea arătând copacii, priveliştea, întunericul care se lăsa repede.

— Ca Merlin în povestea Camelot depănată de tine.

— Ai observat, spuse el trecându-i un deget peste obraz. Arăţi obosită, adăugă el surprins de sentimentul de protecţie pe care îl avea faţă de ea.

— Aşa spune toată lumea. Obosită şi bătrână, nu?

El alungă acest gând nevrând nici măcar să îl ia în consideraţie şi simţi un tremur uşor trecând prin ea, ca şi cum o linie de apărare fusese străpunsă.

— Dai muncii tale mai mult decât îţi poate dărui ea înapoi. Ţie cine îţi dă ceva, Gwen?

Ea nu răspunse.

— Am putea să ne simţim bine.

— De ce încerci mereu să mă înveseleşti?

— Pentru că ţin la tine.

— Chiar par să am nevoie să mi se ridice moralul? întrebă ea uşor.

Ce-ai zice de viaţă, îşi spuse el.

— Ne aflăm la o mie şase sute de metri înălţime, nu e destul de sus? Ne-am putea muta mai sus, să trăim în cer.

— O propunere teribil de romantică de la cineva care locuieşte deasupra unui garaj.

Bum – şi Gwen l-a readus pe pământ.

— Mereu îmi aminteşti de asta, observă el.

— Un garaj este un loc ciudat pentru a trăi.

Ridicându-şi un picior pe pervaz, Dave şi-l balansă pe celălalt, împreunându-şi lejer degetele între coapse. Ea ar fi vrut să îi atingă una din coapse, să îi strângă muşchii uşor. El ştia acest lucru la fel de sigur cum îi citea pericolul din privire.

Zâmbetul lui o invita şi o avertiza în acelaşi timp încurajând-o să facă următoarea mişcare. „Riscă, Gwen. Cu mine". Imaginea pe care ea o avea în legătură cu el era foarte demodată; îşi avea şi el partea practică. Dar Gwen era mult prea practică. Aşa că el făcea pe clovnul arătându-i distracţia pe care o pierdea.

Iar ea chicoti şi îl îndepărtă.

Poate ar fi fost mai bine dacă ar fi vorbit aceeaşi limbă cu ea.

— Am o adresă în Malibu. Un contabil ar trebui să evalueze

afacerea.

— Nu credeam că te impresionează locuinţele de lux. Sau afacerile.

— Numai aventurile?

— Nu sunt chiar atât de pricepută în ceea ce îi priveşte pe oameni.

— Nicio listă de debite şi credite în micul carneţel negru?

— Nu există niciun carneţel negru.

El dădu la o parte acea informaţie.

— Nimic în dreptul numelui meu? Nicio caracterizare? Nimic în legătură cu gustul?

Ea râse. Un Dave care glumea era uşor de suportat.

— Tot cufundată în lumea fascinantă a contabilităţii garantate, spuse el ridicând una din cărţile ei şi lăsând-o să cadă deasupra celorlalte.

— Garantată sau constatabilă, ce vine mai întâi, De săptămâni întregi lucrez toată ziua şi învăţ toată noaptea.

— Ceea ce nu face altceva decât să-mi confirme teoria.

Îi luă mâinile uşor într-ale sale întorcându-le cu palmele în sus şi ţintuindu-le doar cu degetele mari.

— Dacă ai învăţa mai puţin şi te-ai distra mai mult, ai rămâne surprinsă cât de multe lucruri se vor limpezi.

— Filosofia ta asupra vieţii.

— Trebuie să te distrezi.

— Cu chiria pe două luni în bancă şi fără să ai habar de unde va veni următorul contract nu e o distracţie.

— Banii au venit.

— Şi dacă n-ar fi venit?

El ridică din umerii puţin mai laţi decât geamul, îngrozitorii papagali şi toate celelalte păsări vesele zburau prin jungla de negru şi verde de pe pieptul lui. El însuşi radia căldură, de parcă ar fi venit direct din soare. Charlotte ar fi numit acest lucru aură. Gwen îi spunea Tabasco, pe care el îl pusese în omletă.

Se pricepea deci să îi ridice temperatura fără să încerce măcar. Nu ştia dacă să fie recunoscătoare sau îngrijorată.

— E cam criză de eroi, spuse el.

Exact gândurile ei, dar nu era deloc plăcut să le audă rostite.

— De ce spui asta?

— Atâta timp cât oamenii au nevoie de eroi, va fi de lucru în domeniul acţiune/aventură. Nu-mi fac nicio grijă în privinţa banilor.

— Ah. Optimismul tinereţii.

— Cât de tânăr crezi tu că sunt? Lasă, nu răspunde. Poate ar trebui să-mi las barbă.

Îi ridică mâna pe obrazul său, trecându-i palma peste barba care zgâria, după care i-o lăsă.

— Crezi că m-ar face să par mai distins?

Nu fusese niciodată destul de pedant pentru a fi distins. Sexy era cu totul altceva.

Ea rezistă tentaţiei de a-şi freca mâna de pulover. Materialul îi electriza şi mai mult pielea. Încrucişându-şi braţele, îşi ascunse mâinile în îndoitura coatelor.

— Ar trebui să hotărâm probabil cum ne vom descurca cu Charlotte şi cu Robert.

— Vrei să spui să facem un plan? O schiţă?

— Râzi dacă vrei, dar într-o situaţie tensionată, asta ar fi o metodă foarte bună.

— Mmm.

Ea îşi dori ca el să nu fi făcut asta. Vocea lui vui ca valurile oceanului, amintindu-i de curenţii submarini – marcaţi cu atenţie pe hartă, dar totuşi periculoşi. De genul celor pe care oamenii îi ignorau riscându-şi viaţa. Râsul lui zgâria ca nisipul de pe o plajă, ca un val care şterge urmele lăsate cu grijă în şiruri drepte şi înguste.

— În legătură cu Charlotte şi Robert.

— Eu aş spune să ne purtăm normal. Fără atacuri, fără ciocniri. Fluierăm doar dacă jocul scapă de sub control.

Şi dacă vor fi ei aceia care vor scăpa de sub control? se întrebă Gwen. El nu spusese acest lucru, iar ea nu mai avea curajul să întrebe.

Voia să pună capăt la toate, pentru că se temea îngrozitor că îşi va pierde glasul. Undeva pe plaja ei imaginară, fără îndoială. Vreun individ cu un detector de metale îl va găsi probabil îngropat, exact

alături de simţul ei practic.

Îşi împinse ochelarii pe vârful nasului, clipind des.

— Charlotte nu va renunţa la cabană.

— Trebuie să înţeleg că am sarcina de a transmite mesajul?

— Asta rămâne între noi doi.

— Exact aşa cum îmi place. Bine, atunci, pentru propria ta informare, nici Rob n-o să se lase. Cineva ar trebui să-i spună că avocaţii care se reprezintă pe ei înşişi au nişte proşti drept clienţi.

— Bănuiesc că asta înseamnă „nătărăi".

— Nu-ţi face griji. Rob corespunde ambelor calificative. Pe undeva a uitat că o soţie nu este un adversar.

În gând îi dădu un punct pentru maturitate, dar nu găsi o modalitate de a-şi rosti complimentul fără să pară superioară.

La naiba, era într-adevăr ceva superior. De ce nu erau mai mulţi bărbaţi nemaipomeniţi de vârsta ei, singuri, neîmpovăraţi de divorţ sau de întreţinerea unui copil, cu burţi la fel de plate şi zâmbete la fel de largi? Crezuse că dacă Charlotte găsise unul…

— Ai pierdut ceva?

— Şirul gândurilor, spuse ea, şi apoi oftă. Păreau atât de fericiţi la nuntă.

— Mie mi-a plăcut mai mult petrecerea, spuse Dave şi culoarea ochilor i se închise, iar zâmbetul îi era mai ciudat.

Gwen îşi luă teancul de cărţi, aranjându-le pe masă ca pe nişte blocuri din piatră pentru ridicarea unei fortăreţe.

— Am ceva de învăţat.

Câteva şuviţe de păr îi căzură pe faţă când se aplecă peste carte. Invocă liniştea unei săli de lectură, sperând că el înţelesese aluzia.

În schimb, el îşi luă o bere din frigider şi încălecă un scaun în faţa ei. Cânta încet Dansul lunii şi amintirea reveni la fel de clară ca muzica.

Ea îl ignoră.

El studie multitudinea de nuanţe ale părului ei roşcat, gândindu-se cât de greu ar fi fost de pus pe hârtie. Numai pastelurile ar fi putut să creeze nuanţele obrajilor ei, să îi surprindă pielea albă cu vine de un albăstrui pal şi petele calde de culoarea piersicii.

— Am ceva pe bărbie? întrebă ea deodată.

— Iartă-mă, mă gândeam la un portret.

— Nu cred că aş fi o eroină potrivită pentru o carte de aventuri.

El aprobă. Gwen era o cu totul altfel de eroină. Genul care îi trebuia unui bărbat adevărat – puternică, fermă şi poate un pic sinceră. O femeie care să-l oblige, după ce nu cunoscuse niciuna de prea multă vreme. Jucase punând atât de puţin în joc. Poate venise timpul să facă greşeli care să conteze. Să rişte cu adevărat.

Ea băuse vreo două pahare de şampanie în seara aceea la nuntă. Fără acea băutură, cum putea atrage el din nou spiritul acestei femei cu care dansase? În spatele acelei măşti controlate de raţiune se afla o femeie, una care îi plăcea de patru ani. Una pe care ar fi putut chiar să o iubească, dacă ea ar fi încetat să îl facă să se simtă ca un afurisit de adolescent.

Amabilitatea ei îl scotea din sărite, distanţa pe care o păstra îl supăra. Din când în când surprindea câte o privire care îl încingea din cap până în picioare. Apoi dispărea şi o mai revedea după alte şase luni.

De data aceasta, avea cel puţin o săptămână, două la dispoziţie. Avea să îi şteargă petele acelea de sub ochi, să îi însenineze zâmbetul şi să îi aţâţe focul lăuntric. Va fi încă o dată prinţesa pe care o cunoscuse prima oară, dansând la nunta surorii ei.

— Acum ce mai e? întrebă ea răbdătoare, ţinând cartea deschisă cu un deget.

L-ar fi considerat cu siguranţă un nesăbuit dacă i-ar fi spus totul dintr-odată. Îşi desfăcu picioarele larg şi îşi rezemă bărbia de spătarul scaunului.

— Crezi că vom învinge furtuna şi vom rămâne după toate astea, prieteni?

— Certurile în familie sunt renumite pentru murdăria lor.

— Nu aş suporta să te pierd, Gwen.

Înainte ca ea să îi poată da un răspuns muşcător, ceea ce el ştia că încearcă, el îi întinse mâna.

— Hai să cădem la o învoială.

Mâna ei era uscată şi mică. El o ţinea de parcă toată viaţa lui ar fi

depins de ea.

— Orice s-ar întâmpla, să rămânem împreună. Forţele binelui contra forţelor răului.

Ea lăsă să îi scape un suspin de uşurare pe care şi-l reţinuse toată seara:

— De acord.

Un orologiu bătu ora exactă pe poliţa din lemn de brad de deasupra căminului.

— Poate ar fi bine să mă duc să văd ce face Charlotte.

El îşi mişcă scaunul pentru a o lăsa să treacă.

— Să dai un semn dacă ai nevoie de ajutor, kemosabe.

— Îţi mulţumesc.

Vocea lui răsună aspru în liniştea casei.

— Cred că ar trebui să pecetluim înţelegerea cu un sărut.

— Ai vrea tu, spuse ea râzând şi traversând living-room-ul înainte ca el să îşi desprindă picioarele de covorul gros.

3

Gwen tresări, abia reţinându-şi un ţipăt când se izbi de Charlotte chiar lângă uşa dormitorului.

— Te seduce!

— Ai lipit stetoscoape de perete?

— Ţi-a strâns mâna.

— Vorbeam.

— Despre ce?

— Despre cum să rămânem întregi la minte în preajma ta şi a lui Robert.

Cel puţin, îşi spuse Gwen, în legătură cu acest lucru fusese învoiala. Fugise de sărutul oferit, ca şi cum un şarpe i-ar fi tăiat calea – genul biblic care ispitea femeile imprudente.

— Ce are de gând? întrebă Charlotte.

Gwen îşi scoase o cămaşă de noapte din bagaj. Gri îi răspundea surorii ei sincer, ori avea să o piseze toată noaptea.

— Ai avut dreptate în legătură cu un singur lucru, surioară. Nu

mai e un puşti.

— Ai grijă, atât îţi spun.

Gwen oftă. Grijulie fusese tot timpul. Poate ar fi fost bună şi puţină imprudenţă. Dacă nu ar fi avut o soră pe care să o salveze dintr-o căsnicie distrusă, dacă nu ar fi trebuit să înveţe pentru examen, dacă nu ar fi avut o carieră de urmat. Poate că, dacă nu ar fi decis cu ani în urmă care bărbaţi erau genul ei şi care nu, i-ar fi fost mai uşor cu Dave. Uneori îşi dorea să fi fost genul de femeie căreia să îi placă să se tăvălească în fân, să aibă o relaţie şocantă.

Zadarnic. Femeile care purtau ochelari şi cămăşi de noapte Garfield nu se transformau în vampe peste noapte. Dar, uneori, ah, cât mai visau…

Ţipătul era înfiorător, pentru a nu spune mai mult.

Gwen sări din pat ridicându-şi cămaşa de noapte până la pulpe şi, deschizând brusc uşa dormitorului, alergă prin living-room spre siluetele care se zăreau în bucătărie. Charlotte se afla cocoţată pe un scaun, iar Robert striga ţinând în mână un cuţit care sclipea înspăimântător.

Din senin, apăru şi Dave, care păşi între ea şi Robert – de data aceasta nu mai era nicio glumă. Gwen nu era sigură dacă bubuitul acela era al inimii lui sau a ei. Probabil că era a ei. În ciuda rapidelor ridicări şi coborâri ale pieptului său, glasul lui David era egal şi calm.

— Rob, lasă cuţitul jos.

— Nu fi prost. Chiar, coboară, acum!

— Robert, ţi-am spus…

Robert se întoarse atunci spre fratele său cu cuţitul sclipitor în mână.

Gwen ţipă şi apoi îşi ţinu răsuflarea.

— Era un şoarece, se răsti Robert. O rozătoare micuţă, de câţiva centimetri lungime şi câteva grame greutate, iar scumpa mea soţie a trebuit să ţipe ca să trezească toată casa.

— Şi ce făceai cu cuţitul? întrebă Gwen din spatele lui Dave.

— De unde naiba să ştiu? Am crezut că o omoară cineva aici.

— Lucram la un scenariu când el a trecut în fugă peste tejghea şi s-a ascuns în spatele cutiilor de tablă, strigă Charlotte. Să-l omoare

cineva! Să-l omoare!

— Charlotte, liniştește-te

Gestul de a o liniști pe Charlotte făcu să i se încetinească bătăile inimii lui Gwen, până când Charlotte ţipă din nou arătând spre picioarele lui Gwen. Acesteia atâta i-a trebuit şi se urcă şi ea imediat pe un scaun.

— Unde, unde?

— Sub canapea. Lângă cămin! În grămada de lemne!

— Eu o să mă uit pe aici, tu rămâi în bucătărie, spuse Robert călcând hotărât, ca un bărbat, ţinând pregătit cuţitul de bucătărie.

Dave încuviinţă, înţepenind în picioare şi încrucişându-şi braţele.

— Să încerce vreun şoarece să se strecoare pe lângă mine, spuse el privindu-şi cumnata cu un zâmbet viclean. Am auzit de femei pe piedestale, dar asta e…

— Să nu îndrăzneşti să spui cum, îi comandă Gwen îndreptând spre e un deget tremurător. Nu mi-e frică de ei dacă nu se apropie de mine, dar n-am de gând să las vreunul să-mi treacă peste picioarele goale.

— Picioarele tale nu ar fi goale dacă n-ai fi ieşit fără ăştia, spuse el, şi cu un chip intenţionat lipsit de expresie, se lăsă într-un genunchi punându-i un papuc Snoopy.

Gwen îl puse în picior îmbufnată şi îşi dădu seama că îşi luase ochelarii din pură obişnuinţă. Punându-i, îl văzu pe Dave mai clar.

Părul îi era ciufulit şi în dezordine, la fel de atrăgător ca un pat cald încă. Nu era de mirare că ea tremura. În niciuna din poveştile pe care le citise, nu se spunea că prinţul i-a mângâiat Cenuşăresei partea din spate a gleznei când i-a pus condurul. Fiori plăcuţi îi străbătură picioarele.

Dave se ridică şi chipul îi era la câţiva centimetri de al ei. O crustă provocată de somn îi acoperea genele la colţuri şi o privire lascivă îi aluneca de sub pleoape.

— Ştii ce înseamnă dacă se potriveşte pantoful, spuse el zâmbind.

— Aşa se îmbracă prinţii?

Nu avea cămaşă. Pieptul îi era tare şi neted, acoperit cu fire cârlionţate de păr negru. Ea şi le imagină revenind la viaţă după un duş sau întinse ca şi cum şi-ar fi petrecut noaptea dormind pe burtă.

Scutură din cap. Numai fiindcă era şapte dimineaţa nu era o scuză pentru ca mintea ei să mai fie încă în pat, cu atât mai puţin în pat cu Dave.

El privi în jos la singurul articol de îmbrăcăminte pe care îl purta, o pereche de pantaloni scurţi.

— A trebuit să-mi pun ceva pe mine.

Pieptul lui era şi aşa ceva destul de excitant, se gândi ea. Faptul că Dave dormea aşa cum l-a lăsat Mama Natură era prea mult pentru ea la ora aceea.

— Scuteşte-mă.

— Şi când te gândeşti că asta era marea mea şansă ca să te impresionez.

— Cu corpul tău aproape gol?

— Cu curajul şi forţa mea.

Acest lucru îi dădu o idee. Una decentă, însă.

— Îţi dai seama, Chiar, Robert a dat fuga imediat când a crezut că te omoară cineva. Nu crezi că e un semn bun?

Cufundată în lectura hârtiilor din servieta ei, Charlotte mormăi:

— Probabil voia să participe şi el. Ajută-mă să curăţ pe aici înainte să vadă el.

— Am auzit cumva ceva de curăţat? întrebă Robert întorcându-se din inspecţia făcută printre lemne. E pentru prima oară în patru ani când rosteşte acest cuvânt.

— Nu începe din nou, îl rugă Gwen.

Ar fi sărit de pe scaun, dar Dave stătea acolo. Dacă pieptul lui era tare ca o stâncă şlefuită, masa era şi ea foarte tare, iar Gwen era prinsă la mijloc.

— Scuză-mă, spuse ea atunci.

El făcu ceva şi mai bun. O ridică pentru a o da jos. Degetele ei de la picioare se îndoiră când atinseră prin papuci picioarele lui.

— Mulţumesc.

— N-am mai fost atât de aproape de atunci de când am dansat.

— Nu începe şi tu, îl mustră Gwen surprinzând privirea suspicioasă a Charlottei. Hai, fugi, spuse ea apoi trecând pe lângă el, punându-şi şi celălalt papuc şi trăgându-şi cămaşa de noapte până la jumătatea pulpei.

— Trezeşte-mă peste un secol, citi Dave cu glas tare.

Nici chiar unui analfabet nu i-ar fi trebuit atâta timp până să citească fiecare cuvânt de pe tricoul ei.

— Eu de obicei mă trezesc târziu, explică ea inutil.

— Şi eu la fel, spuse el. Te duci înapoi la culcare?

De ce, ah, de ce fiecare cuvânt în gura lui suna ca o invitaţie? se întrebă ea.

— După tot balamucul ăsta? Mă duc să-mi fac o cafea.

— Ness-ul e în dulap. Îl iau eu.

— Nu!

Toată lumea tresări când ţipă Charlotte.

— S-ar putea ca el să fie acolo.

— El, spuse Robert cu un zâmbet ironic, poate fi turbat şi să răspândească ciuma bubonică.

— Nu râde de mine. Într-o casă atât de frumoasă nu te aştepţi să găseşti şoareci de câmp!

— Dar ne aflăm pe munte, scumpa mea. Şi aici e normal să fie animale.

— Ai rămâne rece chiar dacă ar erupe vulcanul de pe Sfânta Elena!

— Cred că asta se şi întâmplă, dar într-o formă semiumană, spuse el încet.

— Lady Gweneth? Putem vorbi puţin? spuse Dave scoţând-o pe Gwen din bucătărie în timp ce discuţia continua netulburată.

Ea îşi apăsă degetele pe tâmple.

— Poate că odată şi odată voi deveni imună la toate astea, aşa cum sunt în zgomotul de pe autostradă care se aude la mine în apartament.

— S-ar putea să avem necazuri, murmură Dave cu importanţă.

— Mie-mi spui?

— Singura cafea care a mai rămas este pe raftul acela. Dacă

vreun şoarece turbat o păzeşte, s-ar putea să cerem ajutor prin radio. „Aici Muntele Aerie către Baza 10 – 4, trimiteţi de urgenţă un elicopter cu alimente, vă rugăm”.

Ea râse şi se rezemă uşor de el. Indiferent cât de încărcată era atmosfera, el o făcea întotdeauna să râdă.

— Mai există o alternativă, spuse Dave. Promite-mi că n-o să ţipi.

— Interesant mod de a începe o declaraţie.

— Uită-te acolo sus şi spune-mi ce vezi, zise el ridicând-o până când nasul ei fu la acelaşi nivel cu raftul de sus. Ei bine?

Gwen ar fi icnit, dacă mâinile lui nu i-ar fi strâns coastele. Dar aşa stând lucrurile, se întrebă cât de mult îşi putea ţine răsuflarea. Soarele abia răsărise şi el o atinsese deja de atâtea ori?

— Nu-i nimic acolo în afară de câteva vaze de flori şi farfurii vechi. Şi cafeaua.

— Nicio boabă de orez negru?

— Dar asta nu e pentru micul dejun!

El râse uşor şi o lăsă să alunece încet.

— Boabele de orez negru sunt urme de şoareci.

Gwen se plesni peste frunte.

— Şi eu care credeam că e vreun nou fel de mâncare californian.

— N-ai mai avut şoareci în casă până acum?

— În apartamentul în care am stat înainte, gândacii i-ar fi servit ca gustări la miezul nopţii.

Închizându-şi servieta cu zgomot, Charlotte dădu un ultimatum din sufragerie:

— Scăpaţi de ei, altfel eu nu mai rămân într-o casă cu şoareci.

— Atunci îmi dai mie cabana?

— Robert King, dacă nu te-aş cunoaşte, aş jura că l-ai adus special ca să mă sperii pe mine de moarte.

— N-ar fi o idee rea.

— Aţi auzit? Sunteţi martori. David, te rog să arunci tot ce ar fi putut să atingă.

— Dă-mi o lanternă şi nişte scânduri şi o să le astup intrările, spuse Dave făcând un pas înainte.

Cu toate acestea, voi cere ajutorul cuiva capabil.

— L-aş extermina şi pe Mickey şi pe Minnie numai să am linişte, spuse Gwen. Dă-mi o ceaşcă de cafea şi te urmez oriunde.

Casa era situată pe o culme abruptă; nişte piloni susţineau jumătatea din faţă, în timp ce spatele era îngropat foarte mult în pământ. Stâncos, murdar şi prăfuit, locul conţinea bucăţi de cuarţ ars care sclipeau ca diamantele.

— Parcă ar fi pietre preţioase, spuse Gwen răsucind una în mână pentru a reflecta sclipirile violete ale luminii zorilor.

Dave reuşi să ajungă în cel mai îngust colţ de sub casă.

— Ca şi în El Dorado, străzile sunt pavate cu bijuterii. Ţi-am spus că locul ăsta e fermecat. Cristalele de cuarţ au puteri uluitoare.

— Aşa mi-a spus şi Charlotte.

Examinând bârnele cu lanterna, Dave înaintă din ce în ce mai mult dedesubt. În curând se afla şi Gwen în urma lui, cu trusa de scule pe umăr. Privi îndoielnic conductele şi bârnele de deasupra.

— Frumos, nu? zise el.

— Uimitor.

Aşa şi era, de fapt. Cu o fascinaţie de copil, ea vedea lumea caselor dintr-o cu totul altă perspectivă.

— Ai stat vreodată întins în pat cu capul atârnat pe margine imaginându-ţi cum ar fi să mergi pe tavan? Să calci pe uşi şi în jurul lustrei?

Dave îşi înălţă capul şi îşi simţi muşchii stomacului încordându-i-se sub tricou.

— Încă o mai fac, spuse el cu toată seriozitatea.

Gwen îşi reţinu un zâmbet.

— Nu mă crezi? Stai cu mine o dată.

Dacă s-ar fi aflat vreodată cu Dave în pat, nu ar fi căscat ochii la lustre!

— Cel puţin aici e linişte, spuse ea.

Păsările se agitau, copacii trosneau şi departe se auzea un camion urcând muntele.

Dave continuă să cerceteze podeaua în căutare de găuri de şoarece. Gwen se uita oriunde în altă parte – la bârne, la firele

electrice, la locurile unde cuiele fuseseră bătute în lemn. Dar în zadar. Ochii minţii ei nu îl vedeau decât pe Dave – picioare lungi, şolduri înguste şi câţiva centimetri de stomac dezvelit.

Ea îşi aminti atunci deodată de cele trei alunițe de pe umărul lui, pe care le zărise stând în spatele lui în dimineaţa aceea. Încerca să uite că stătuse şi în faţa lui. „Gândeşte-te la lucruri cuminţi, 11 îi ordonă conştiinţa.

— Tricoul ăla o să arate îngrozitor dacă vei continua să te murdăreşti aşa.

— Altfel n-am cum. O să fac un duş mai târziu.

Grozav. Dave gol sub un şuvoi de apă. Încă un lucru la care nu trebuia să se gândească!

— Probabil că pe aici intră. Ciocanul, ceru el întinzând o mână.

Bucuroasă că putea fi de folos, Gwen târî trusa de scule aplecându-se.

— Şi dacă închizi şoarecii în casă?

— Atunci or să se urce în paturi în timpul nopţii şi or să ne roadă degetele de la picioare. De ce crezi că am ales patul de sus?

Ea îl ciupi de degetul mare de la picior care i se vedea prin adidasul uzat.

— Nu fi morbid.

— Vorbesc serios.

Se ridică în capul oaselor să vadă ce putea face şi îşi rezemă fruntea de lemn.

După o clipă de tăcere, Gwen închise ochii pe jumătate şi îşi aplecă umerii.

— Nu te simţi bine?

El stătea nemişcat, cu capul bălăngănindu-i-se şi cu braţele de-a lungul corpului. Deschise un ochi.

— Un sărut m-ar face să mă simt şi mai bine.

— Nu fi copil, spuse ea târându-se lângă el în spaţiul şi mai strâmt.

Sprijinită într-un cot aproape că atingea casă, cu umărul. Îi pipăi fruntea metodic.

— Nimic grav. Acum arată-mi unde e gaura.

— Bine, dar dacă vreo şoricioaică nervoasă iese şi te muşcă, va trebui să-ţi amputăm partea respectivă.

— Ai o imaginaţie nemaipomenită.

— Ar fi trebuit să citeşti seria mea de Ţipete în canal. Avea de toate. Nişte aligatori furioşi aruncaţi prea aproape de o uzină nucleară se răspândise în jumătate din tunelurile subterane. Vreo duzină de muncitori de întreţinere, care habar nu au, se îndreaptă fără să ştie spre propriul lor sfârşit.

— Să-mi aduci aminte să nu te rog niciodată să-mi citeşti poveşti la culcare.

— Abia aşteptam să spui asta.

— Fii atent că ai de lucru acum.

Nu exista, însă, nicio regulă care să spună că nu putea să vorbească şi să lucreze în acelaşi timp.

— Şi un tip cu şase pechinezi trece peste canal. Mai departe ştii.

— Nu vreau să ştiu.

— Dar ar fi trebuit să vezi cum am desenat.

— Te cred pe cuvânt.

— Te-am invitat la mine să-mi vezi desenele.

— Ai vorbit serios? E cel mai învechit lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Ce e mai vechi e mai bun.

— Îţi mulţumesc, oricum.

— Înţelepciune, experienţă, un vin vechi.

— Te afli pe un teren foarte nesigur, amice.

— Un cutremur mai puternic ar face ca toată casa asta să se prăbuşească peste noi.

— Mergi că m-ai prevenit.

California îşi avea şi ea părţile ei rele. Cutremure, zile toride nesfârşite, bărbaţi care arătau ca Dave…

El îi mai ceru o scândură bâjbâind cu mâna mai departe de ea. Când ajunse destul de aproape pentru a i-o da, ea se afla, practic, deasupra lui.

— Îmi aminteşte de înghesuiala dintr-o cabină telefonică, spuse ea cu un oftat.

— Au făcut asta când erai la şcoală?

— Când nu dansau charleston. Bine că nu mai sunt şi alte creaturi pe aici.

— Doar vreo doi şerpi şi un scorpion ciudat.

— Ştii ce, eu plec.

— Stai, spuse el rostogolindu-se pe ci parte şi aducându-şi trupul paralel cu al ei.

Ea se opri brusc, cu sânii atât de aproape de pieptul lui, încât nu putea să respire fără să îl atingă, nu îşi putea mişca picioarele fără a şi le încurca printre ale lui.

— N-am terminat cu astupatul. Uite, spuse el luminând cele mai întunecoase scobituri şi apoi stingând lanterna. Nu-i niciun scorpion.

Ceea ce nu însemna că nu era periculos, îşi spuse ea.

Îi trebui o clipă pentru a se obişnui din nou cu întunericul.

— N-ai explorat niciodată case părăsite când ai fost mică? o întrebă el încet.

— Ba da. Charlotte născocea tot felul de povestiri îngrozitoare despre crime oribile care se petreceau în astfel de locuri şi mă speria foarte tare. Nu-i de mirare că a ajuns să scrie scenarii pentru filme de groază.

— Şi băieţii?

— Ce-i cu ei?

— Ai explorat ceva cu ei?

Gwen simţi furnicături prin piele. Băieţii de care îşi amintea nu o făcuseră niciodată să se simtă aşa.

— Charlotte îi speria şi pe băieţi.

— Pe mine m-a speriat zdravăn azi-dimineaţă.

Răsuflarea lui mirosea a mentă şi ea i-o simţea fierbinte pe faţă; se trase mai aproape căutându-i parfumul. Pământul prăfuit şi rece cedă puţin sub trupul ei. Se întrebă cum s-ar fi mişcat dacă ea s-ar fi întins.

— Doar n-ai crezut că Robert chiar avea de gând să o înjunghie, nu?

Dave scutură din cap.

— Nu acel Rob pe care îl cunosc eu.

— A fost foarte curajos din partea ta să faci ce-ai făcut.

— Nu chiar. L-am auzit cum a strigat-o când a crezut că e în primejdie.

Dădea impresia că Robert făcuse cel mai romantic lucru din lume. Poate că aşa şi era.

— Crezi că mai există sentimente?

— Cred că e ceva.

S-ar fi putut referi fie ia Charlotte şi Robert, fie la ei. Îşi ridică glasul ceva mai mult decât o şoaptă.

— Poate ar trebui să se sărute şi să se împace.

— Poate.

— Şi noi?

— Noi?

Nu îşi amintea când începuse să îl imite. Sau când, de-a lungul anilor, uitase cât de bine era să stai de vorbă cu un bărbat întinsă lângă el în întuneric.

— Ar trebui să ne sărutăm şi să ne împăcăm şi noi, spuse Dave.

— Pentru ce?

— Pentru amintirea ultimei dăţi când ne-am sărutat.

Zâmbetul lui străluci şi apoi se stinse ca o lumânare în vântul serii.

— N-ai uitat, nu-i aşa?

Cum ar fi putut?

— Nu.

— Nu te-am sunat niciodată.

— Nici nu te condamn. Puţină şampanie, puţin dans, doar ne-am pierdut controlul, atâta tot.

— Nu a fost din cauza şampaniei.

— Ba da.

— Nu există decât o cale de a afla, spuse el încet.

Ea presimţi înainte să simtă faţa lui apropiindu-se, gura lui vorbind, apoi respirând, la câţiva centimetri distanţă, atingerea buzelor lui.

Ochii ei se închiseră. Nu ar fi trebuit. Era un semn de cedare, un fel de a spune „ia-mă, am încredere în tine”.

Gura i se uscă. Clipele trecură, iar sunetul răsuflării lor se intensifica în liniște. Cineva se plimba deasupra lor. Ceva fugi repede prin tufișuri.

Uimită, ea privi peste umăr. El întinse mâna și îi trase bărbia înapoi.

— Nu te-a durut, nu?

Îi dădea fiori. O făcea să vibreze. Reducea la tăcere orice obiecție pe care ar fi avut-o o femeie cu mintea întreagă și elibera dorințele uneia însetate. Spunea „Urmează-mă, clipa asta e tot ce avem".

Alți pași deasupra. Ea își drese glasul.

— Trebuie să păstrăm cel puțin o relație echilibrată.

— Zău? întrebă el trecându-i alt sărut uscat peste buze.

Ea le umezi cu limba.

— Da.

— Te-am aprins odată ca pe un bec. Ți-e teamă să recunoști.

Ea pufni, dar asta nu însemna că putea rosti o frază coerentă.

— Un sărut. Acum patru ani.

— Încă mai arzi.

O simplă atingere, o mână pe sub cămașa ei și ar fi văzut că avea dreptate. Dar el îi dădu un alt sărut, pe păr.

Ea gemu.

— Ori de câte ori te văd, aș vrea să fiu lângă tine, spuse el sărutând-o ușor pe bărbie. Dar tu fugi. La fel ca Cenușăreasa la bal.

— Nu eram eu însămi în seara aceea.

— Mi-a plăcut, oricine ai fi fost.

Vezi? Glumește din nou, își spuse ea.

Dar trupul ei nu credea așa ceva. Inima ei refuza să se liniștească. Plămânii ei nu inhalau decât mirosul lui și al spațiului în care se aflau.

Când deschise gura, el mirosea a mentă, a bărbat și a dimineață și ea știa acest lucru, ca și cum gustul i-ar fi piperat limba. Când își depărtă buzele, se și întâmplă.

— Gustarea dintre micul dejun și prânz a fost o idee minunată, Dave, spuse Gwen din spatele meniului.

— Nu-ți stă bine sarcasmul.

— Dar schilodirea?

Localul Cuibul vulturului se afla la marginea unei prăpăstii la o înălţime de o mie şase sute de metri sus pe munte. Aerul mai rarefiat nu avea niciun efect asupra lui Robert şi a Charlottei, care se certau cu poftă de când sosiseră toţi patru acolo.

Poftă. Gwen se cutremură gândindu-se la acel cuvânt şi îşi dorea să dea cineva mai încet instalaţia de aer condiţionat. Ambele îi făceau pielea ca de găină. În ciuda unei remuşcări datorate egoismului ei, era aproape bucuroasă că Charlotte şi Robert se ciondăneau, pentru că astfel Dave nu readucea în discuţie incidentul de sub casă. „Poftă în praf" îl denumise ea.

În câteva clipe o rostogolise pe spate, o intuise de pământ şi o gâdilase până când ea începuse să implore milă.

— Încetează!

— Spune că crezi în distracţie.

— Gâdilatul, spuse ea când îşi recăpătă răsuflarea, este un comportament ofensiv şi agresiv.

El mormăi gros.

— Chiar felul în care o spui este excitant.

Ea se ridică în coate.

— Ne-ar putea auzi!

— Şi ce să facă? Să ne tragă o palmă? E prea caraghios chiar şi pentru mine. Şi, te rog să mă crezi, îi şopti el fierbinte la ureche, am o imaginaţie bogată.

Ea îi lăsă mâinile să alunece din nou pe trupul ei, gâdilând-o, făcându-l să râdă de râsul ei involuntar.

— Dave, jur că eşti un adolescent incurabil.

— Ei se luptă în cuvinte, partenere.

Aprobe că îi sărutase nasul, obrazul, îi atinsese din nou buzele foarte uşor, niciodată foarte serios. O dorinţă teribilă începuse să crească în ea şi era mai înnebunitoare decât gâdilatul. Ceea ce era mai rău, însă el ştia şi se juca după bunul lui plac cu ea.

— Crezi că ar trebui să vorbim despre asta? se auzi vocea lui Dave din spatele foii cu meniul, readucând-o astfel la realitate.

— În timp ce luptătorii s-au retras la odihnă în camerele lor?

Charlotte şi Robert ieşiseră cu câteva clipe în urmă din restaurant.

— Mă refeream la azi dimineaţă. La noi, spuse el.

Gwen îşi simţi gâtul deodată plin de şmirghel şi clei. Lăsă meniul jos doar pentru a lua paharul de apă. Apa rece de munte cu gheaţă i-ar fi putut stinge focul acela dintre sâni, care se înteţea numai când îşi amintea cum se simţiseră amândoi, întinşi pe pământ unul lângă altul, gustul dulce al cafelei de pe buzele lui şi cel de miere fierbinte de pe ale ei.

Gheaţă. O sfărâmă între dinţi până când îi amorţi limba.

— Ne-am pierdut controlul.

— Nu e prima oară când spui asta. Sau când ai reacţionat aşa.

Foarte adevărat. O sărutase şi ea răspunsese deplin. Singura ei scăpare părea să fie aceea de a ţine gura închisă de fiecare dată când el se afla aproape. Dacă s-ar fi aflat vreun dentist pe munte, l-ar fi pus să i-o coasă imediat. Nu numai că nu ar mai fi cedat sărutărilor lui, dar ar fi fost o scuză pentru a nu mai avea loc asemenea conversaţii.

— Nu-mi mai aminti, te rog.

— Nici reluările nu sunt permise?

Meniul ei lovi faţa de masă.

— Dave. Nu avem absolut nimic în comun, spuse ea calm.

— Amândoi ne trezim târziu.

— Asta-i tot?

— Ne plac aceleaşi lucruri.

— Spune unul.

El zâmbi cu înţeles.

Gwen trecu prin atâtea nuanţe de roz, încât, practic, se asorta foarte bine cu uniformele chelneriţelor.

— Asta înseamnă sex, murmură ea. Şi nici măcar sex. Sărutat.

Cuibul vulturului nu era un loc potrivit pentru astfel de discuţii, totuşi lui Gwen îi era groază să mai petreacă o noapte ca aceea precedentă. Să joace gin rummy în camera surorii ei, în timp ce aceasta făcea o listă în ordine alfabetică cu defectele lui Robert nu era chiar ceea ce numea ea distracţie. A de la Aiurit.

— Bine, deci ne place să ne sărutăm, ceea ce nu poate constitui o

bază pentru întemeierea unei relaţii.

— Ne place să ne sărutăm. E un început.

— Nu poţi construi o relaţie profundă şi de lungă durată pe sex.

— Dar una superficială şi de scurtă durată?

— Foarte amuzant. Am uitat că ţi-ai trăit copilăria în perioada libertină a anilor şaptezeci.

— Bine că măcar ai folosit trecutul.

— Nici nu poate fi vorba de sex ca aventură.

El îi atinse mâna.

— Cine a spus ceva despre aventură?

Inima ei tresări. Studie podeaua goală din lemn şi scaunele din metal zgâriate. Nu îi putea oferi altceva decât o aventură, îşi spuse ea.

Ciudat era faptul că, din ce îşi petrecea mai mult timp lângă el, cu atât îi plăcea mai mult. Era atent, sau cel puţin aşa părea, când o întreba ce mai face, o atingea în trecere, îi ridica bărbia spre lumină pentru a-i vedea cearcănele.

— Munceşti prea mult şi te odihneşti prea puţin, zicea el.

4

Nu îi spusese că acest din urmă lucru era numai din vina lui în ultima vreme.

Principala lui vină era aceea că o făcea să se simtă neliniştită, tulburată şi dornică. Ale ei erau prea multe – poftă, dorinţă, fiori prin şira spinării ori de câte ori el o îmbrăţişa prietenos făcând-o să i se moaie genunchii. Era greu să se gândească la ce era mai bine pentru el când trupul ei implora propria lui satisfacţie.

— Dacă sexul nu este ceva cu care să începi, atunci spune-mi tu altceva, zise el încet făcând-o să se concentreze din nou asupra lui.

Ochii lui de culoarea cuprului îi susţinură pe ai ei o clipă îndelungată, după care zăboviră asupra buzelor aşa cum o făcuse şi limba lui, cerşind convingător să fie lăsată să intre, ceea ce ea nu putea nega.

— Nu fi nici prea matur, mă ameţeşti.

Ochii lui sclipiră.

— Nu-mi oferi prea multe şanse.

Ea îşi lăsă capul în jos şi părul îi atinse uşor obrajii.

— Avem în faţa ochilor o căsnicie care se destramă din ce în ce mai mult. Eu am de dat un examen. Dave, n-am nevoie şi de alte complicaţii.

Dave îşi ţuguie buzele şi slăbi intenţionat strânsoarea de pe cartonaşul lipicios cu meniul. Nu, Gwen nu avea nevoie de mai multă insistenţă. Ştia acest lucru de când îi văzuse zâmbetul obosit. Orice bărbat îi putea oferi sex, pasiune. Dar ea avea nevoie de lumină şi momente plăcute.

Ce ironie. Când majoritatea femeilor pe care le cunoştea el căutau să se distreze cu un bărbat, Gwen respingea această idee.

Un lucru era sigur: nu se înşelase nici în privinţa primului sărut, nici în a celui de al doilea. Frumoasa lui Adormită, întinsă pe un petic de pământ, îşi încolăcise braţele în jurul gâtului lui şi îi arătase ce făcuseră o sută de ani de singurătate unei frumoase prinţese.

Dar îşi făcu apariţia vrăjitoarea cea rea, din cauza ei, promisiunile fură amânate.

Când tocurile ascuţite ale Charlottei călcară pe podeaua din lemn, toate capetele se răsuciră să vadă colanţii ce imitau blana de leopard pe care îi purta şi legănarea franjurilor din piele de căprioară ai jachetei. Singurul lucru care lipseşte era cravaşa, se gândi Dave.

Ignorând privirile insistente, Charlotte se păstra numai pentru Robert, care tocmai ieşea de la toaletă bărbaţilor.

Drumurile li se intersectară între două mese pe culoarul principal. Robert se dădu înapoi făcând o uşoară plecăciune pentru a-şi lăsa soţia să treacă.

— Doamnele întâi.

Charlotte ezită, după care trecu.

— Dacă e vreuna prezentă, adăugă el trecând la rândul lui.

Ea aproape că îi puse piedică şi îi aruncă o privire dușmănoasă blocând drumul unei chelneriţe care venea cu o tavă încărcată. Mare amatoare de filme siropoase, aceasta a recunoscut imediat o dramă conjugală.

— Şi au început, anunţă Dave folosind borcănelul de sare drept

microfon. Supărarea preia conducerea asupra Exasperării în prima repriză. Va fi o partidă gât de gât, dragi prieteni!

Ceilalţi ocupanţi ai meselor chicotiră în timp ce Charlotte şi Robert îngheţară. Tăcerea lor bruscă a fost singurul lucru pe care l-au făcut la unison în ziua aceea.

Îmbufnaţi, îşi reluară locurile la masă, unul în faţa altuia, cu Dave şi Gwen drept amortizoare umane. Perechea căsătorită privea atât de aprig meniurile, încât Gwen se aştepta ca de partea cealaltă a paginilor lucioase să apară nişte găuri de un maroniu închis şi fumul să se ridice şerpuind provocat ca de raze laser.

Gwen se forţă să nu râdă când Dave îi strecură un şerveţel pe care desenase exact acel scenariu, în stilul clasic al cărţilor comice. Dedesubt scrisese câteva sugestii de titlu, conform diverselor denumiri ale omletelor excentrice. Tensiune Tijuana. Sfârâituri Szechuan, Guacamole de guerre?

Gwen îşi reţinu zâmbetul, dar nu a putut să nu îi răspundă cu o sclipire a ochilor.

— Nu-ţi stă bine să fii sarcastic, şopti ea.

— O să mă port frumos…

Înainte ca inima ei să reînceapă să bată normal, ochii lui se întunecară şi mai adaugă un cuvânt:

— … astăzi.

Examinând scara care ducea la podul cu fân, Gwen spera că promisiunea lui Dave era valabilă şi pentru seara.

Îi lăsase singuri pe cei doi. În timp ce lucra la un scenariu, Charlotte refuza să discute, iar hârtiile erau împrăştiate prin tot dormitorul. Vocea lui Robert se auzea de jos discutând despre un caz la telefon, cu un amic al său. În acest timp, Dave se retrăsese în pod cu un radio din care se auzea urlând muzică heavy metal. Se afla în spatele şevaletului şi lucra.

Ghemuită pe canapeaua din living-room, Gwen închise cartea cu un oftat adânc şi îşi frecă ochii. Apoi luă o foaie dintre notiţe şi se duse până la picioarele scării.

Îşi descheie repede doi nasturi de la bluză, gândindu-se să vâre acolo hârtia cât urca. Gândul de a o scoate în faţa lui Dave o înfioră.

„Urcă", îi ordonă conştiinţa. „Nu e ca şi cum te-ai ţine după el".

Departe de ea acel gând. Tot ce îi trebuia era scris pe hârtia din mână, pe care se hotărî să o facă sul şi să o ducă între buze. Urcând cu grijă treptele, se simţea ca un pirat care strânge un pumnal între dinţi sau ca un dansator de tango ţinând în gură tulpina unui trandafir. Sau ca un câine cu un os.

Spre imensa ei uşurare, Dave nu se gândi la această ultimă posibilitate.

— Ah, frumoasă Julieta! Credeam că Romeo e cel care se urcă pe scară.

Ghemuindu-se lângă ultima treaptă, îi luă râzând foaia dintre buze trăgând-o şi pe ea în sus.

— Un cuvânt despre Lassie şi plec imediat.

— Eşti o fată excepţională.

Încântător. De ce trebuia să fie atât de fermecător? se întrebă ea.

Stătea atât de aproape de el, încât numai balustrada de lângă scară o împiedică să dea înapoi când el o măsură din cap până în picioare. Îşi duse degetele la bluză şi atunci îşi dădu seama că nasturii erau încă descheiaţi.

Capul lui aplecat întreba clar de ce.

Ai venit deja descheiată, îşi zise ea.

Îşi drese glasul şi păşi în spaţiul în formă de turlă. Deasupra se învârtea un ventilator, iar pe podea se vedea o cutie cu lucrurile artistului. Crainicul de la radio anunţa agitat o reclamă. Un lampadar fără abajur lumina şevaletul.

Dave închise radioul aşteptând ca ea să vorbească prima.

Cuvintele ieşiră la fel de aiurite ca şi sentimentele ei.

— E bună. Chestia cu Romeo. Şi familiile

Capulet şi Montague se certau.

— Dar s-a sfârşit tragic, îi reaminti el bătând absent cu sulul de hârtie în palmă, aşteptând. Ai vreo idee mai bună?

Ea veni lângă el. Dave îi urmărea fiecare pas atent, cu prudenţă, anticipând, dorind ca ea să înainteze şi mai mult. Podul semăna cu o scenă foarte bine luminată, cu un singur spectator: Dave.

Un zâmbet crispat îi apăru în colţul gurii când ea îşi luă înapoi

foaia de hârtie fără să îi atingă mâinile.

El o ţinu.

Ea trase.

— Cred că am găsit răspunsul romanticei noastre tragedii chiar aici, spuse ea despăturind hârtia.

— „Noastre”?

Ea îi dădu hârtia din nou şi se îndepărtă, frângându-şi mâinile la spate până când îşi dădu seama că el putea vedea gestul.

— A Charlottei şi a lui Robert. Uite, spuse ea făcând semn spre hârtie, asupra căreia el îşi plecă privirea, ceea ce îi oferi ei câteva clipe pentru a urmări lumina dansând prin părul lui, pentru a-şi imagina mâinile ei prin acea încâlceală blondă, pieptănând-o cu degetele fericită.

Dave îşi ridică privirea surprinzând-o pe a ei. Pentru o clipă electrizantă fu ca şi cum el i-ar fi citit gândurile şi ar accepta. Apoi zâmbetul lui apăru ca soarele dintre nori şi râsul îi răsună în întregul pod.

Ceva se ofili în ea. Putea suporta orice numai ironia lui Dave, nu.

— Ce-i atât de amuzant?

El citi cu glas tare:

— Zâna războinică?

— Titlul, da.

— Sună ca un personaj dintr-un parc de distracţii. Şi să mă mai acuzi pe mine că aş fi copilăros.

Gwen îşi îndreptă umerii înţepată.

— Există douăsprezece modalităţi în care o pereche se poate certa fără să piardă controlul. Părea cât se poate de logic.

Se răstise, ştia acest lucru.

Dave îşi transformă gura într-o dungă îngustă şi îşi frecă bărbia viguros ca şi cum s-ar fi gândit profund. Zâmbetul acela ascuns făcea să îi fiarbă sângele.

— Ei bine? întrebă ea tăios.

— Draga mea, logica n-a fost niciodată punctul lor forte.

Ochii ei sclipiră.

— Am găsit asta într-o revistă pe care Charlotte o aruncase, deşi

mă îndoiesc că a citit-o. Ea nu crede în auto-îndreptare decât dacă are de-a face cu vieţi trecute sau cu plantele pentru ceai.

— Şi ce propui?

— Să stăm de vorbă cu ei. Să le arătăm că lupta lor neîncetată nu numai că aduce supărare în familiile lor şi le tulbură munca, dar le distruge şi căsnicia. Uite.

Se duse repede lângă el şi, atentă să nu îi atingă braţul cu umărul, îi arătă Regula Numărul Şase.

— Nu iovi sub centură. De asta e vinovat Robert, care face din orice o remarcă plină de sarcasm.

— Şi Numărul Opt, Nu te îndepărta de Subiect. Când s-a ţinut Charlotte vreodată de subiect destul de mult pentru ca să se poată face ceva?

— Aici apare Unsprezece: Rezolvă. Trebuie să-i facem să definească problema, să fie obiectivi în menţionarea lucrurilor pro şi contra şi să ajungă la o concluzie.

— Şi lupta lor se va încheia.

— Exact.

— O să fii tăioasă cu mine dacă-ţi spun că-mi place cum ţi se luminează chipul când crezi că ai dreptate?

Gwen strânse din dinţi.

— Cred că tăioasă spune tot. Îmi pare rău că am venit.

— Mie nu, răspunse el repede, împiedicând-o să plece. Stai jos. Bea ceva.

Îi arătă salteaua groasă pe care o ţinea acolo pentru eventualii oaspeţi.

— Nu. Mulţumesc.

— Nu vrei nimic?

O gură de oxigen ar fi fost foarte bună. Deodată, aerul din pod devenise de nerespirat şi foarte cald. El era atât de atent, iar ea fusese aşa

O scorpie. Cum de îşi pierdea stăpânirea de sine ori de câte ori venea în contact cu el?

El îi atinse braţul.

— Iartă-mă dacă am fost tăioasă. Dacă. Dar faci tot posibilul să

mă provoci.

— Sunt un bărbat provocator.

„Şi încă cum!”

— Când râzi de mine, îmi apeşi pe butoane, cum spun psihologii, spuse ea îndreptând un deget spre el. Şi acum, te rog nu mai face nicio remarcă isteaţă.

El îşi reţinu vreo două şi se abţinu să nu zâmbească.

Gwen îşi trecu un deget pe sub guler. Mâna îi alunecă în jos pe reverele lungi ale bluzei, rămânând în locul unde nasturii încheiaţi în grabă abia se ţineau în butoniere.

— Oricum, ar trebui să plec.

— Să te servesc cu ceva.

— Nu, zău, spuse ea cu o ultimă fărâmă de aer. Nu vreau nimic.

— Meriţi mai mult.

— Dave, eu vorbesc serios.

— Asta-i problema ta.

Ea îşi simţi obrajii îmbujorându-se. Dacă se înfuria, înrăutăţea şi mai mult lucrurile.

— N-am venit aici să discut despre problemele mele, oricare crezi că ar fi ele. Ci despre Charlotte şi Rob.

— Ca să nu mă pot felicita că te-am atras în Dormitorul meu.

— Dormitorul tău? făcu ea privind în jur.

Da, salteaua avea vreo două cearşafuri pe ea, dar nu se gândise…

— Bine, dar dormeai cu Rob.

— Doar două nopţi.

— Îţi place să fii singur.

— Nu pot spune că sunt împotriva companiei când e genul meu.

De data aceasta, el îi contură gulerul, vârful unui deget uşor bătătorit trasându-i o linie pe piele.

— Mă cunoşti destul de bine pentru cineva care susţine că nu mă place.

Ea negă repede.

— N-am spus asta, ci doar că suntem atât de diferiţi, spuse ea îndepărtându-i mâna. Mă necăjeşti mereu.

— Adevărat?

Ea spera din tot sufletul să fie adevărat. Îşi drese glasul. Din nou.

— Atunci cum ai denumi gâdilatul?

— Preludiu.

Asta era. Trebuia să plece.

— Eu nu mă joc, Dave.

— Vreau să fac dragoste cu tine. Ce zici?

— Nu!

— Atunci ce să fac?

— Nimic! Dave, suntem, practic, rude.

— În niciun caz.

— Sunt mai mare decât tine.

— În ani calendaristici.

— Am riduri, patru fire de păr, alb – roşcatele îşi pierd repede pigmentul, să ştii – şi în scurt timp, pistruii ăştia vor fi pete de bătrâneţe. Ascultă-mă pe mine.

El zâmbi cuprinzându-i cu mâna degetul îndreptat spre el.

— Ai nevoie de mine, Gwen. Te-aş putea face fericită.

— Sexual.

— Îhî. Şi într-o mulţime de alte feluri.

— Dave, ascultă-mă.

El cunoştea acel ton de ascultă-mă şi fii înţelegător al vocii ei. Discuţia era compromisă dinainte. Îşi încrucişă braţele peste piept foşnind hârtia între degete.

— Da, doamnă.

— Eu cred că sexul trebuie să facă parte dintr-o relaţie matură. Una de iubire şi serioasă. Nu e o Distracţie.

— Cu atitudinea asta s-ar putea să nu fie.

Ea se dădu înapoi ca şi cum ar fi plesnit-o. El strânse din dinţi şi murmură o înjurătură.

— Iartă-mă, Gwen. N-am vrut să sune aşa. Ştii cum ne sărutăm, cum ne potrivim…

— Taci…

Cineva închise o uşă jos.

— Spune-mi doar ce părere ai despre listă.

Liste. Discursuri.

— Lasă-mă să fiu sincer. Vrei să faci doi adulţi cu nervii extrem de încordaţi să se iubească. Mai repede ai reuşi să-l convingi pe King Kong să se dea jos de pe Empire State Building, spuse el dându-i lista înapoi.

— Dacă vrei să ştii neapărat, am crezut că unul din noi s-ar putea duce în oraş să facă nişte copii. Una pentru ea, una pentru el, una pentru a fi lipită

— Aici la cabană, una la Long Beach şi poate câte una pentru birourile lor.

— Afişate?

— N-am spus că se vor schimba peste noapte. Vor avea nevoie de cât se poate de multe lucruri care să le aducă aminte.

Dave se prăbuşi pe scaunul lui de desen luându-şi capul în mâini şi aproape înecându-se de râs.

— Vor găsi tot felul de lucruri de făcut cu hârtiile astea. Vor face avioane şi se vor bombarda în balcon. Le vor tăia transformându-le în notiţe întâmplătoare şi ameninţări de moarte. Ah, Gwen, spuse el râzând cu poftă, numai tu poţi crede că vei reuşi să convingi o femeie divorţată furioasă să nu-şi mănânce soţul.

— Ai vreo idee mai bună? întrebă ea cu răceală. Şi ţi-aş fi foarte recunoscătoare dacă n-ai mai râde de mine.

— Dar nu râd de tine… spuse el izbucnind într-un hohot. Bine, aşa e, râd de tine. Dar viaţa nu-i aşa.

— Minunat. Un bărbat care îşi câştigă existenţa desenând cărţi comice îmi spune mie cum e viaţa, spuse ea mototolind hârtia cu ambele mâini şi îndreptându-se spre scară. Ar fi trebuit să-mi dau seama că era un subiect mult prea serios pentru tine.

Acum ea apăsase pe butonul lui. Dave sări imediat în picioare.

— Ia stai puţin.

Ea se opri înţepată, lângă scară.

— Eu una n-am de gând să stau să râd în timp ce căsnicia surorii mele se duce de râpă. Anunţă-mă când o să ai o idee mai bună.

Nici nu apucă să pună piciorul pe prima treaptă, că el şi traversă încăperea. Cu spatele la lampadar, ochii îi deveniră de un caramel întunecat când o domină cu privirea.

— O idee mai bună? Am o mulţime, Gwen. Majoritatea, noaptea. Toate în legătură cu tine şi cu mine. Nu mi-am dat seama că trebuia să le pun pe hârtie.

— Nu trebuie să fii sarcastic, mormăi ea.

Nu, nu trebuia. Dar trebuia să găsească o modalitate de a ajunge la ea. Deocamdată, nimic nu funcţionase.

— Noapte bună, spuse ea vârând hârtia în cămaşă.

El văzu mult în interior. Exact ce îi trebuia – mai multe viziuni. Va fi încă o noapte lungă în care se va răsuci pe toate părţile şi se va perpeli întrebându-se ce îl făcea pe un bărbat, de altfel inteligent şi frumos, să fie atât de stângaci când era vorba de o roşcată nostimă căreia puţin îi păsa de el.

Dar care i-ar fi ţinut cu plăcere o lecţie despre modul de fabricare a unui ceas.

— Cu diagrame, murmură el, luându-şi creionul şi aşezându-se din nou la masa de desen.

— Deci sexul nu constituie o bază pentru întemeierea unei relaţii.

Gwen aproape că se înecă cu sparanghelul. De ce trebuia să aducă acel subiect în discuţie la masă?

Dave se trânti pe scaunul de lângă ea, proptindu-şi un călcâi de balustrada verandei, în timp ce puiul se prăjea pe grătar şi fumul cărbunilor se înălţa spre piscurile munţilor. Apetitivele fuseseră gata mai repede decât restul. În clipa aceea, Robert şi Charlotte erau în casă şi se certau. Dave şi Gwen mâncară din fiecare fel, pe măsură ce erau gata.

— Am spus că sexul…

— Te-am auzit. Ce-ar fi să-i chemi şi pe chiar şi pe Rob aici şi să dezbatem cu toţii subiectul ăsta? întrebă Gwen, luând o gură de apă minerală după apetitiv.

Dave împunse puiul cu o ţepuşă de fier.

— Atracţia puternică este începutul multor relaţii de succes.

— Se ştie că toate contrariile mai întâi se atrag, apoi se calcă pe nervi şi la urmă se despart.

Uită-te în jurul tău.

— Un exemplu negativ clasic, spuse el, făcând un gest indiferent cu sticla de bere.

— Fricţiunile constante duc la furie şi resentimente la fel ca pasiunea.

— Chestia asta ai luat-o dintr-un manual despre relaţia conjugală? Nu contează. Probabil partea slabă a listei tale. Oricum, siguranţa totală duce la o viaţă de stagnare şi plictiseală. Dacă nu e provocare, nu e viaţă.

Şi el ştia foarte bine acest lucru.

— Deci, unde ajungem?

— În fanteziile tale.

— Eh, asta ar fi o idee, spuse el trântindu-se deodată pe spate în hamac.

— Unde?

Îşi ridică privirea văzându-l că se uită la norii pufoşi. Din câte ştia ea, Dave se inspira foarte mult din formele norilor.

Ea, pe de altă parte, părea că se inspiră din paginile revistei Cosmo, mai ales când el îşi lăsă un picior să atârne peste marginea hamacului, cu părul auriu de pe pulpă ondulându-se la soare şi expunându-şi vederii muşchii, formaţi în urma multor alergări pe plajă. Şi-l imagină în şortul pe care îl purtase mai devreme în dimineaţa aceea, fără nimic altceva…

— Îţi spun ce gândesc dacă îmi spui şi tu ce gândeşti, zise el zâmbindu-i în joacă, ceea ce îi făcu inima să tresară.

Îşi ridică ochelarii pe nas, dorindu-şi să aibă şi altceva care să îi distragă atenţia, în afară de carte şi de puiul care se prăjea. Începu să îşi roadă unghia degetului mare cu poftă.

— Te-ai supăra dacă ţi-aş spune că eşti nostimă când faci aşa?

Ea mimă din gură cuvântul nostimă şi luă o înghiţitură zdravănă de apă, ca şi cum ar fi vrut să îi îndepărteze gustul.

— Nimeni nu visează în legătură cu ceva nostim.

— Atunci hai să vorbim despre realitate. Cred că ne-am simţi minunat în pat.

— Şi eu cred.

Asta făcea roaderea unghiilor – îţi deschidea gura şi lăsa

cuvintele să iasă.

Dave încetă să se mai legene cu hamacul şi îşi dădu piciorul jos de pe balustradă. Simţi un gol în stomac când se ridică în capul oaselor şi îşi sprijini coatele pe genunchi, strângând sticla umedă în mâini până scârţâi.

— Unde ajungem?

— Exact în punctul de unde am început, spuse ea oftând. La cum să-i păzim pe Robert şi pe Charlotte.

— Când o să se termine totul, vor divorţa. Tu o să iei examenul muncind şaptezeci de ore pe săptămână. N-o să mai fie nicio reuniune de familie.

Gwen nu ştia de ce o durea atât de mult acel gând. La naiba, nu ar fi trebuit s-o doară deloc.

— Vezi? Nici măcar nu avem destule lucruri în comun pentru a începe o relaţie dar să mai şi întreţinem una, spuse ea aruncându-i un zâmbet. Ăsta-i purul adevăr, Dave.

El murmură o opinie succintă asupra adevărului şi se ridică. La jumătatea drumului spre uşă, se întoarse. Cu o mână o apucă de ceafă împletindu-şi degetele prin părul ei moale. Trăgând-o nu prea blând, o sili să se ridice şi gura lui se afla la numai câţiva centimetri de a ei.

Ea nu mai simţi podeaua verandei sub picioare. Îşi simţi însă sângele subţire ca aerul şi moale ca norii. Atingerea mâinii lui o ţintui de scândurile îndoite ale podelei de lemn. Fantezia dispăru când ei o trase şi mai aproape, atingându-i buzele uşor.

— Nu vreau să aud nimic! tună Robert.

Şi răspunsul Charlottei răsună strident din casă.

Dave îi dădu drumul, promiţându-şi să nu uite cât de greu răsufla ea printre buzele depărtate când o ridicase, felul cum i se măriseră pupilele, cum devenise mută, uluită şi ascultătoare. Nu a avut de gând să fie brutal, dar cu toate astea, i-a răspuns. Neputinţa era de asemenea un sentiment care nu putea fi ignorat.

— Şi asta-i adevărat, Gwen, avem destul de puţin în comun. Putem să construim ceva pe acest puţin sau să fugim de el, dar nu ne putem preface că nu există. Nu mai putem.

5

Se întoarse şi intră în casă închizând uşa cu geam în urmă şi lăsând-o pe Gwen să se privească în ea.

Mormăind, ea se reaşeză pe scaun. Oftă. Îşi vârî un picior sub ea, dar, simţind că găurelele scaunului îi lăsau semne, îl dădu iar jos. Îşi propti coatele pe masă şi deschise cartea. În zadar. Continua să se uite la femeia din geam, cea care nu risca asemeni surorii ei. Cea care îşi trăia propriul vis de a găsi un tovarăş potrivit de ambiţios, rezonabil de inteligent, care să i se potrivească perfect.

Bănui că putea da vina pe părinţi. Toată lumea făcea acest lucru în ziua de azi. După ce părinţii ei au divorţat, mama ei a avut nevoie de fete cuminţi. Superficialitatea Charlottei a făcut ca Gwen să aibă un simţ al realităţii şi mai puternic.

Tresări când auzi vocile ridicate dinăuntru, asemănătoare cu cele din copilăria ei. Cine o putea învinui dacă crescuse cu convingerea că sentimentele nu reprezentau o premisă solidă pentru căsătorie?

— Dar de ce eşti atât de mohorâtă? o întrebă Charlotte ieşind pe verandă.

Surprinsă, Gwen apucă fierul pentru a da impresia că are o ocupaţie. Împinse puiul atât de tare, încât aproape că îl dădu jos de pe grătar.

Urmă o clipă de tăcere chinuitoare când Charlotte îşi roti privirile implorator spre cer, plimbându-se încoace şi încolo şi scrâşnind din dinţi.

— Vrei să stăm de vorbă? întrebă Gwen.

— Crezi că sunt nenorocită, se plânse ea acuzatoare.

— Cred că nu poţi fi fericită.

— Vreau să spun că dezaprobi faptul că sunt atât de nefericită.

— Ar trebui să mă bucur?

— Uită-te ce încruntată eşti, de parcă pe adulţi nu-i interesează altceva decât să se facă de râs.

Dacă fierul acela nu ar fi fost la îndemână, Charlotte ar fi văzut o expresie de vinovăţie pe chipul lui Gwen.

— Nu ştiam că sunt atât de transparentă.

— Totdeauna ai fost genul raţional. Te pricepeai să judeci oamenii, să-i clasezi pe categorii.

Era adevărat. Poate de aceea era complet derutată când cei pe care credea că îi cunoaşte se schimbau. Ca Dave. Refuza să fie fluşturaticul lipsit de griji care voia ea să fie, genul pe care îl putea ignora. „Nu ne putem preface că nu există. Nu mai putem".

Dându-şi pe spate părul bogat şi negru, Charlotte îl strânse repede cu un elastic îmbrăcat în lame auriu. Folosind uşa cu geam ca oglindă, se încruntă în ea.

— Ştiu că şi el, şi fratele lui complotează ceva.

— Chiar, fii serioasă. Dacă ai fi fost destul de mare ca să-i auzi pe mama şi pe tata, nu ţi-ar mai plăcea să te cerţi atâta.

— Deci eu greşesc, nu?

— Există moduri mai constructive în care să-ţi exprimi diferenţele de opinie.

— Şi ar trebui să mă gândesc la ele aşa cum faci tu.

Nu era niciun secret că firea pasionată a Charlottei o uimise întotdeauna pe Gwen. Dar Charlotte avea nevoie de Gwen cea logică, Gwen cea înţeleaptă. Îşi închipui ce ar fi făcut Dave dintr-un asemenea personaj.

— Îmi pare rău, ştiu că tu priveşti lucrurile altfel decât mine, dar când vă certaţi, spuneţi lucruri pe care nu le mai puteţi retrage.

— Bine, dar întotdeauna ne-am certat. Numai că, în ultima vreme, ne împungem unul pe altul ca nişte perniţe de ace până când tu sau Dave strigaţi „Atins".

— Şi îţi place asta?

— Îmi plăcea. Certurile creează mai multă distracţie, spuse ea, şi dădu din umeri, pentru ca apoi să adauge cu melancolie: Doar că am încetat să ne mai împăcăm, atâta tot.

Gwen ascultă copacii cum trosneau, dar abia îi auzea. Ideile îi copleşeau mintea asemeni valurilor care capătă forţă. Charlotte şi Robert ştiau totul despre certuri, numai împăcarea uitaseră cum era!

Implicaţiile posibile ale discuţiei cu Dave îi vuiau prin cap. Închise cartea cu zgomot şi goli paharul de apă. Trebuia să stea de vorbă cu Dave. Între patru ochi.

„Dar nu atât de mult încât să fie tentat să te sărute din nou”, o preveni conştiinţa ei. Sau invers.

— Nu-i puţin cam târziu? întrebă Gwen urcând scara spre pod.

Până ajunse sus, se obişnuise cu întunericul; acum făcu ochii mici pentru a privi în conul puternic luminat de deasupra şevaletului lui Dave.

— Inspiraţia vine în momentele cele mai ciudate, murmură el, cu o bucată de cretă atârnându-i de buze ca o ţigară.

— Inspiraţie pe naiba. Eşti aici de când s-a terminat cina.

Nu îşi imaginase niciodată că desenatul cărţilor de aventuri era o muncă atât de grea.

— Nu te doare spatele?

El o ascultă stând mai drept pe scaun. Ceva trosni. Trecându-şi absent mâna prin păr, privi desenul. Avea ochii roşii de oboseală.

— Acum mă doare. Ai mers vreodată pe spatele cuiva, Gwen? Aşa cum făceau fecioarele din Extremul Orient în mituri şi legende?

— Ca să nu mai vorbim de saloanele de masaj, eu o să iau pantofii cu toc ai Charlottei şi încercăm, Quasimodo.

Se încruntă când el se cocoşă din nou concentrându-se asupra lucrului. Se duse în spatele lui.

— Eşti superstiţios?

— Hai, uită-te, spuse el, arătând spre foaia de hârtie cu nişte degete pătate de cel puţin o jumătate de duzină de nuanţe.

Gwen rămase cu gura căscată când văzu ce făcuse, dar apoi îi puse o mână pe umăr, liniştindu-l repede.

— N-am vrut să sune aşa, spuse ea. Dar e atât de…

— Groaznic?

Ea aprobă încet.

— Într-un fel.

Dave se întoarse să o privească, după care se uită din nou la opera sa.

Ea se aplecă şi îi şopti la ureche ciufulindu-i părul:

— Groaznic cu sensul de înspăimântător. Mă aşteptam să văd culori calde, subtile, dar chiar şi aşa, asta este opera unui adevărat expert.

— Nu-ţi place sângele care ţâşneşte aici, spuse el arătând un loc, cu creta roşie.

— Bănuiesc că e necesar. Adică, din moment ce sabia retează, ăăă…

— Inelul fermecat al piticului cel rău. Uite aici îl mai are pe deget.

Gwen înghiţi un nod.

— Da, sigur.

— Beli-Zar trebuie să facă asta, altfel piticul cel rău va mai domni peste tărâmul Amazonului încă o mie de ani.

— Asta explică totul.

— Îţi place de ea?

Gwen o studie pe Beli-Zar, Luptătoarea Amazoană. Dacă Dave visa la femei ca ea, atunci nu avea de ce să îşi facă griji. Beli-Zar trebuia să aibă vreun metru nouăzeci în lumea reală, pectorali imenşi, pulpe care l-ar fi umplut de mândrie pe un ciclist dacă le-ar fi avut el, pentru a nu mai vorbi de bicepşii zdraveni care ridicau spada sclipitoare.

— Are un păr foarte lung şi bogat, murmură Gwen atingând buclele aproape palpabile ale femeii.

— Nu seamănă cu nimeni?

Acum că spusese… Gwen privi peste balustrada verandei în living-room, unde, în timp ce Robert făcea focul, Charlotte scria furioasă un nou scenariu, cu părul curgând pe masă într-un nor de un negru atât de întunecat, încât Gwen rămase surprinsă că nu avea nuanţe de albastru, ca în desen…

Privirea îi reveni asupra şevaletului şi îşi duse repede mâna la gură.

Dave se răsuci pe scaun şi, luându-i mâna într-a sa, îi atinse degetele cu buzele.

— Secretul nostru, spuse el încet şi în ochi îi sclipi o luminiţă diabolică.

Ea chicoti uşor, dar apoi deveni la fel de sfidătoare ca Beli-Zar când l-a învins pe pitic. Femeile mature nu chicoteau.

— În ultima vreme noi doi am început să avem o mulţime de secrete, spuse ea.

— Şi să creăm câteva, zise el atingându-i încheieturile degetelor în timp ce vorbea.

Pulsul ei bătea asemeni ritmului muzicii de dans care răzbătea din radioul de alături. Pielea îi strălucea asemeni părului lui Beli-Zar şi platoşei sale din aramă.

— Nu cred că se simte comod cu sutienul acela din aramă.

— Furia răzbunătoare a Charlottei şi trupul Madonnei. Cine spune că în poveşti nu se reflectă realitatea?

Trupuri. Mintea ei rămase fixată asupra acelui cuvânt.

Până când el nu vorbi, ea nu îşi dădu. Seama că revenise în spatele lui, începând să îi maseze umerii. El îşi dădu capul pe spate, genele pale peste obrajii bronzaţi, zâmbetul larg, umeri mai laţi sub degetele ei.

— Nu te opri. E atât de bine.

Se relaxă imediat – ceva ce ea invidia. Ea simţea de luni de zile un nod de tensiune care se relaxa ori de câte ori o făcea el să râdă sau, şi mai mult, când o atingea.

— Vorbind de realitate, murmură ea. Voiam să-ţi mulţumesc pentru anunţul comic de la restaurant.

— Umorul poate fi foarte dezarmant.

Era foarte adevărat în multe privinţe, se gândi ea.

— Am înţeles ceva în legătură cu Charlotte şi Robert ce ni s-ar putea aplica nouă.

— Eu nu sunt el, iar tu nu eşti ea.

— Doamne, nu. Ea e extrem de obositoare.

— Şi sălbatică. Dar are curajul să se lase condusă de sentimente – ca şi Beli-Zar. Focul şi furia creează un gen de frumuseţe provocatoare.

O uşoară invidie puse stăpânire pe Gwen.

— Iar eu bănuiesc că sunt un pahar cu lapte cald înainte de culcare, nu?

Dave îşi dădu capul pe spate şi începu să râdă.

— Poate că-mi place să beau lapte înainte de culcare. Învelește-mă în seara asta şi o să afli.

Ea răspunse râzând invitaţiei lui directe.

— Îmi pare rău, băiete.

— Aha, făcu el. Credeam că am scăpat de eticheta de puşti.

Răsucindu-se uşor pe scaun, îşi puse mâinile pe mijlocul ei şi o trase pe genunchi. Se întoarseră amândoi încet, pentru a se mai uita o dată la desen, ascunşi în spatele şevaletului.

— Eu am mai crescut de când ne-am văzut prima oară. Ar fi timpul să afli asta.

Îl credea. Nu mai avea aproape nimic de făcut pentru a o dovedi.

Atunci o sărută.

— Fără discuţii, spuse el încet. Au fost destule discuţii în casa asta.

Deschis şi candid, gura lui o întâlni pe a ei. Limba lui avea un gust de cupru, metalic, dulce, picant şi primitiv. Aşa cum trebuia, se gândi Gwen, ca apa minerală rece care izvora din munte.

Se mişcă în braţele lui, simţind o senzaţie efervescentă sub pulpe, acolo unde blugii ei absorbeau căldura pielii lui, la marginile groase ale cusăturilor.

La munte se făcea repede frig şi întuneric. Cufundat în lucru, el nu îşi mai dădea seama ce temperatură e înăuntru. Nici nu mai conta, acum le era foarte cald. Pielea lui era ca un furnal când ea îşi frecă obrazul de el, făcându-l aproape să toarcă de plăcere.

Ea îşi petrecu apoi un braţ pe după umărul lui, iar pe Celălalt pe lângă gât, trecându-şi mâna familiar şi feminin prin părul lui, care mirosea a fum.

Nu era puternic asemeni cavalerilor şi barbarilor pe care îi văzuse în desenele lui. Nici măcar ca Beli-Zar. Era zvelt, fiecare părticică tare şi musculoasă, atât de diferit de personalitatea jucăuşă şi tandră din interior. Dăruia, învăluia, dar niciodată nu cerea. Avea un spirit prea liber pentru a îndeplini ordine sau pentru a le da. În schimb îi dădea ei tot timpul din lume pentru a-i explora gura şi felul în care li se potriveau buzele. Pentru a merge cât de departe avea curaj.

În cele din urmă, ea îşi rezemă fruntea de umărul lui.

— Gwen, şopti el.

Era aproape, îşi spuse ea. Ştia deja că îi plăceau sărutările lui. Tot ce făcuseră confirmase acest lucru. O putea învinui? O putea atrage

şi mai aproape de margine?

Când mâna lui îi cuprinse mijlocul, pe sub bluza de mătase, ea aproape că sări.

— Dave, stai.

Ştia că o va face, chiar dacă rugămintea suna răguşită şi ispititoare până şi în propriile ei urechi.

— De ce îţi negi sentimentele?

— Te-aş folosi. Ar fi numai ceva fizic şi atât.

— Ai încercat vreodată?

— Nu.

Credea că o să zâmbească, dar el nu o făcu.

— Tu ai încercat?

El scutură din cap.

— Nu în ultima vreme.

Voia mai mult în ultima vreme – o relaţie adevărată, bazată pe sentimente. De genul celor care pătrundeau dincolo de suprafaţă şi dureau uneori

— Ca aceea dintre Charlotte şi Robert. Numai că era sigur că nu o va lăsa pe Gwen să uite vreodată cât de dulci, de dureroase şi nesigure erau primele etape ale iubirii.

— Trebuie să stăm de vorbă.

— Am vorbit destul, spuse el trecându-şi mâna peste pielea ei, conturându-i cu degetul mare elasticul de sub sutien. Câţiva centimetri mai jos avea o aluniţă, cu care se juca sugestiv, alunecându-şi degetele peste ea ca şi cum ar fi fost un sfârc.

Numai ideea aceea o făcu să îşi simtă sângele înfierbântat. Sânii îi deveniră mai sensibili, geloşi pentru că acea atenţie ar fi trebuit să li se acorde lor.

— Nu pot să vorbesc dacă faci aşa.

El nu părea să îi dea atenţie. Adulmecându-i bluza de mătase, îşi lăsă capul în jos până când nasul lui atinse gulerul, apoi clavicula şi, în cele din urmă, părul fin de pe o parte a gâtului.

Când urcase scara nu avusese o mai mare intenţie de a-l săruta decât de a zbura. Dar, într-un fel, el a sedus-o pentru a le face pe amândouă, acceptând orice voia ea să facă.

Poate că el accepta femeile mai în vârstă care se făceau de râs cu bărbaţi mai tineri. Pielea îi luă foc. Acel Dave pe care îl văzuse în acele ultime câteva zile era acelaşi puşti impulsiv, înnebunitor de nepăsător pe care îl ştiuse dintotdeauna, nu? În timp ce Robert şi Charlotte o iritau ca nişte unghii care zgâriau pe o tablă, el trecea prin zi la fel de uşor ca frişca peste căpşuni.

Apoi a sărutat-o până ce ea îşi simţi genunchii ca de gelatină. Nu putea scăpa de privirea sâcâitoare din ochii lui care spunea că ştie foarte bine ce face.

Dar el râdea de ea sau de ei amândoi?

Gwen se desprinse din îmbrăţişare.

— Nu au cum să ne vadă, protestă el.

— Ei nu au cum să vadă nimic altceva decât durerea lor. Despre asta voiam eu să vorbim.

Dave se răsuci pe scaun. Cu o mişcare a mâinii îşi trecu cu creta roz şi galbenă prin păr, după care mai jos, pe frunte.

Era atât de dulce, încât Gwen fu gata să se ducă înapoi la el, însă rămase fidelă planului.

— Charlotte mi-a spus că ei s-au obişnuit să se certe, numai că au uitat cum să se împace. Asta mi-a dat o idee.

— Mmm, făcu el îmbufnat.

Cu capul plecat, schiţă ceva pe o coală de hârtie pe care o ţinea pe genunchi, după care o luă şi i-o arătă lui Gwen.

— Deci, care e ideea cea nemaipomenită, Lady Gweneth?

Ea se încruntă văzând desenul unei femei cu ochelari, cu nişte aripi de păr castaniu deschis şi cu un bec de o sută de waţi deasupra capului. Ceva îi dădu o senzaţie ciudată în interior când încercă să decidă ce era mai real pentru el, afecţiunea sau caricatura. Poate îşi bătea joc de Ea; atunci de ce inima ei insista să strălucească asemeni becului aceluia?

— Nimeni nu m-a mai desenat vreodată.

— Mi-ar plăcea să te desenez în nenumărate feluri, spuse el cu subînţeles. Când o să avem mai mult timp. Dar ce spuneai?

Ea roşi. Gândurile ferm organizate se împrăştiară în dezordine ca un stol de porumbei. Se îndepărtă, aşezându-se pe marginea patului.

Dave o văzu ezitând la început. Se întrebă dacă simţea mirosul lui în cearşafuri, dacă acest lucru o făcuse să ezite – sau dacă o atrăgea.

Se mai întrebă cum mirosea ea oare. Feminin, bănuia, palidă şi ca mierea, cum numai Gwen putea fi. Părul îi mirosea a şampon parfumat, iar mai jos, ondulat şi intim, părul ei era roşcat sau poate blond; nu îi era ruşine să şi-o imagineze în ambele feluri.

Ea îl surprinse privind-o fix, dar el nu se supără.

— Arăţi bine acolo, spuse el. Mi-ar plăcea să te desenez în lumina asta.

Şi într-una mai slabă. Să îi lase în jos gulerul cămăşii, să îi ridice puţin poalele pentru a i se vedea mijlocul pufos, să scape de blugi.

Ea se ridică imediat, ca şi cum ar fi avut aceleaşi închipuiri.

— Iartă-mă. Nu m-ai invitat să iau loc.

— Nu te-am invitat nici în dormitorul meu. Dar mă bucur că ai venit.

— Probabil că e foarte cald acolo, spuse ea arătând spre acoperişul din lemn care se afla la câţiva centimetri deasupra. Căldura se ridică.

De parcă el n-ar fi ştiut.

Gwen aproape că oftă. L-ar fi prins bine o cărticică de buzunar cu subiecte mărunte de conversaţie! Suflând uşor în breton, îşi ridică ochelarii pe nas.

— Căldura se ridică şi în clipa asta, spuse el zâmbind şi arătând spre obrazul său, lăsând pe el o dâră de cretă.

Voia să o facă să roşească. De ce discuţiile despre Charlotte şi Robert ajungeau în cele din urmă să fie întotdeauna despre ei doi? Nici măcar nu formau un cuplu. Şi nici nu vor forma vreodată. Doar dacă ea nu avea de gând să se facă de râs complet. Oare nu se spunea că femeile disperate îi îndepărtau pe bărbaţi?

— Dacă le-am spune ce mult s-au iubit odată, poate îşi vor aduce aminte cum să alterneze certurile cu împăcările.

— Şi să se întoarcă la status quo.

— Dacă ei rămân căsătoriţi, atunci şi familiile noastre vor rămâne împreună.

— Şi?

— Şi noi ne-am mai putea vedea.

— Adică să ne întâlnim?

Ea dădu din umeri cu cât mai multă nonşalanţă, trăgându-şi bluza care îi alunecase pe umăr.

— Ceva obişnuit. Să luăm masa împreună, să mergem la un film.

— Ceva sigur.

— Mai părăsesc mănăstirea din când în când, Dave.

El râse.

— Te-ai întâlni tu cu mine? De-adevăratelea?

Ea încuviinţă, dar mişcarea capului ei deveni mai slabă când văzu zâmbetul lui lărgindu-se.

— Ne-am înţeles. Dar ar mai fi o mică problemă.

— Care?

Nu vru să pară suspicioasă, dar avea acea privire diabolică în ochi, care îi făcea inima să o ia la goană asemeni schiorului din filmul Marea lume a sportului, agonia înfrângerii.

— Mai avem vreo două săptămâni de stat aici, spuse el. Ai de gând să înveţi tot timpul?

— Trebuie.

— Zi şi noapte?

Numai dacă nu ar fi pomenit şi nopţile, atingând-o în acelaşi timp. Îşi plimbă o mână de-a lungul braţului ei.

— Întâlneşte-te cu mine aici, îi ceru el.

— Cum?

El îi împrăştie bretonul pe frunte, atingându-i uşor sprâncenele cu vârfurile degetelor până când ochii ei se închiseră.

— Relaxează-te, îi murmură el cu un glas pe care un hipnotizator l-ar fi invidiat. Bucură-te de timpul pe care îl avem. Nopţi umede, dimineţi reci. Lungi duşuri cu mine.

Ochii ei se deschiseră brusc. Aproape că se legăna în braţele lui. Încă puţin şi trupurile li s-ar fi lipit, iar ea nu putea suporta asta.

— Nici vorbă.

— Dar nici nu m-ai ascultat până la capăt. Îi împăcăm pe Rob şi pe Charlotte şi mă laşi să-ţi ofer câteva zile plăcute. Ăsta-i târgul meu.

Zile plăcute? Rezemându-şi capul de umărul lui în acel dans

lipsit de ritm pe care legănatul lui îl începuse, ea se lupta cu dezamăgirea. Nu râdea absolut deloc de ea. Pentru Dave, flirtul era o distracţie. Gwen era amuzată, iar sexul, probabil, o adiere de vânt. Oare vedea vreodată şi mai departe de plăcere? Ceva ce putea dura o viaţă? Responsabilităţi împărţite în doi?

Probabil că l-ar fi zguduit din cap până în picioare dacă ar fi rostit cuvântul „responsabilitate". Cu toate acestea, dorinţa o învăluia încet şi implacabil ca o dâră de fum ce umplea treptat pădurea.

— Distracţie, repetă ea. Zile plăcute.

— Te voi ajuta să treci uşor prin zilele grele, spuse el atingându-i buza de jos cu degetul mare, conturând un zâmbet obosit.

În zadar. Planurile i se învolburau în minte ca incantaţiile în peştera unui vrăjitor.

Doamna se aştepta la presiuni. Dar el avea să o seducă prin relaxare, atrăgând-o cu zile leneşe. Da, îşi avea cărţile şi examenele ei, dar mai erau şi ore de umplut, ore pe care o să le lase să treacă, unul lângă altul.

Doamna lui cea deşteaptă a omis un punct foarte important. Împăcarea lui Rob cu Charlotte va fi o dovadă concretă a faptului că două persoane complet diferite puteau trăi împreună. Şi Dave nu fusese niciodată omul care să evite un „Ţi-am spus eu". Când vor termina cu afacerea aceea de consultanţă conjugală, ea va râde şi va spune da. Atunci va trebui să îl ia în serios.

— Deci, care ţi-e planul? o întrebă el.

Felul în care obrazul ei îi atinse tricoul făcu să i se întărească sfârcurile şi inima să îi bată cu putere. Se excita şi nu voi să o sperie. Nu mai dansă.

— Planul?

Ea clipi des şi avu nevoie de un minut pentru a-şi pune ordine în gânduri, după care spuse:

— Au trăit atâtea momente de supărare, încât au uitat ce-i aceea bucurie. Au nevoie să li se amintească acest lucru.

El zâmbi în sinea lui. Acum urma să facă grafice. Făcând coloane cu plus şi minus, demonstrând cum lucrurile bune erau mai multe decât cele rele.

— Dar poţi spune asta cuiva? întrebă el furându-i un sărut.

Diavol împielițat.

— Păi, asta e. Discuţiile n-or să dea niciun rezultat.

— Ce-ai zice de arată-şi-spune? zise el şi ridicându-i bărbia cu un deget, o sărută cu zgomot pe buze. O să le demonstrăm ce frumos e să găseşti pe cineva cu care să-ţi placă să faci aşa ceva.

Se apropie şi mai mult, atitudinea lui distantă de cavaler topindu-se când îi gustă gura încă o dată.

Gwen încercă să îi arunce cea mai bună privire, menită să spună „lasă prostiile", dar numai după ce ochii le reveniră la realitate, pierzându-şi din strălucirea pătimaşă.

— O să facem tot… spuse el.

Ea încercă să nu înghită în sec la auzul cuvântului „tot".

— O să ne sărutăm şi o să ne îmbrăţişăm umplând locul ăsta cu fericirea pe care ei au lăsat-o undeva pe drum, alături de cei răniţi şi îndureraţi.

Aşteptă ca gura să i se usuce şi buzele să i se răsfrângă şi o sărută direct în mijlocul frunţii.

— Bună idee, nu? spuse el, dându-i o palmă peste fund.

— Hei! N-am spus că o să fac toate astea.

— Îndrăzneşti să nu fii de acord, fecioară amazoană? Atunci pregăteşte-te de luptă!

Înşfăcând-o de mijloc, o răsuci şi căzură amândoi pe pat. Întorcându-se, el apucă o pernă cu care o lovi peste fund.

Ea ţipă şi luă la rândul ei o altă pernă de sub cuvertură. Perna ateriză cu o bufnitură în capul lui.

— Să nu mai îndrăzneşti să mă gâdili!

— Pe cuvânt de cercetaş. Mă rog.

Ea se sprijini în coate.

— Mă rog ce?

— Nimeni n-a spus nimic de un război total, zise el izbutind să o lovească din nou peste bine dotată ei parte inferioară.

— Stai, fulgii! făcu ea. Astea sunt perne scumpe!

— Bah!

Înainte ca ea să îşi dea seama, erau încâlciţi în fulgi, puf şi haine,

râdeau în hohote şi nu mai aveau suflare. Nori de puf pluteau în jurul lor ca sentimentul ei de vinovăţie faţă de o asemenea extravaganţă. Râsul o sufoca. Îşi duse o mână la gură.

Dave i-o dădu la o parte şi îi acoperi gura cu buzele lui.

— Râzi cu mine, Gwen. Glumeşte cu mine.

O parte din ea ştia că trebuia să rămână în gardă, partea aceea care îi striga că stătea în pat cu un bărbat pe care îl dorise dar de care fugise timp de patru ani. În schimb, ei se zvârcoleau, se înclinau şi, în cele din urmă, ea cedă. Da, cedă. Cuvântul era delicios când gura lui i-o ceru pe a ei.

Dar nu se putea abţine să nu chicotească în faţa libertăţii pe care şi-o lua el. Îşi alunecă mâinile peste coastele ei făcând-o să râdă din nou, să icnească atunci când o sărută pe gât, să se încordeze şi să se relaxeze când mâinile lui se lăsară mai în jos spre mijloc, culcând-o.

Ea îşi dădu seama de acest lucru când el se întinse deasupra, patul scârţâind sub greutatea lor.

Piciorul lui le despărţi pe ale ei, Iar pieptul îi apăsă sânii.

Ea se zvârcoli, eliberând acele senzaţii care i se răspândeau de la sâni spre stomac transformându-se în fiori între picioarele îmbrăcate gros în blugi şi atât de dornice să fie altfel.

Râsul nu se oprise, ci doar scăzuse. Îl muşcă uşor de ureche şi râse încet ca o sirenă. În schimb, el gemu într-a ei, lingând-o, adânc, cercetând, răsuflând greu în umezeala sensibilă.

Inima ei aproape că se opri şi un chicotit i se opri în gât.

— Mai fă aşa, auzi ea vocea unei femei care ruga pe cineva.

El o ascultă pe loc. Complet.

Inima ei bătea cu putere, în acelaşi ritm cu a lui. Nu mai rămăsese nici urmă din joacă. O ţinea fără efort, înfăşurat în jurul ei ca o iederă şi apăsând-o în aşa fel încât ea se temu să nu se sufoce amândoi în acea moliciune.

— Nu mai pot să respir.

El se dădu înapoi şi o trase şi pe ea, sprijinindu-i capul cu mâna în timp ce îşi lipea gura de a ei, străpungând-o cu limba. Când îi dădu drumul, plămânii ei expirară adânc extrem de necesarul aer.

Dar să opri brusc în clipa când mâna lui îi cuprinse sânul şi îl

auzi murmurând:

— Da.

Privirile li se întâlniră.

El se ridică atunci de pe pieptul ei, dar cu şoldurile încă îi mai intuia coapsele. Privirea lui înceţoşată îi afirma clar dorinţa de a rămâne acolo.

Intensitate. Pasiune. Lucruri pe care le zărise la el rareori – când era absorbit în lucru sau când se uita la un desen. Nu se aşteptase niciodată ca acele emoţii să fie îndreptate asupra ei. Nu era o femeie care să stârnească pasiune.

Sau care să o controleze.

— Dave? întrebă ea tremurător.

El nu spuse absolut nimic. Ea părea speriată. Când puse o mână delicat pe pieptul lui, îşi dădu seama că şi el se simţea la fel. O dorea extraordinar de mult. O dorinţă arzătoare îl străbătu, o pasiune tulburător de apropiată de devotament.

Totuşi şi-o stăpâni până când singurul semn al ei fu mişcarea circulară a şoldurilor, împingând, incredibil de erotică.

— Gwen.

Ea înghiţi şi el urmări acea mişcare de-a lungul gâtului ei ca de lebădă. Ochelarii erau pe undeva prin pat, iar părul ei era o încâlceală de fire mătăsoase de culoarea scorţişoarei.

— Mişcă-te în ritm cu mine, îi spuse el.

Nu băiatul fusese cel care vorbise, ci bărbatul care aşteptase, dorise, intenţionase să vadă ce fel de femeie era Gwen Stickert. Îi va dovedi că avea de dat mai mult decât crezuse ea – cu patru ani şi un sărut de basm în urmă.

Ea închise ochii cu putere, strângându-şi pulpele în jurul alor lui, lăsându-se stăpânită de senzaţiile care o copleşeau.

Mişcarea aceea nu o învăţase din nicio carte, îşi spuse ea. Era pur instinctivă.

— Sunteţi în regulă acolo sus?

Dave îşi reţinu o înjurătură la adresa vocii ascuţite şi suspicioase a Charlottei şi un oftat lung îl scutură. Se uită la Gwen, care părea îngrozită şi speriată, iar gura lui schiţă un zâmbet crispat.

— Doamne, ce zici, o fi mama ta?

6

Cu foarte puţină graţie, Gwen îl dădu la o parte şi se ridică, îndreptându-se împleticit spre balustradă şi netezindu-şi hainele în grabă. Mişcarea capului pe aşternut crease atâta electricitate, încât părul ei ar fi putut aprinde cu uşurinţă un bec. Şi-l lăsă în jos cu mâna.

Ce făcuse din hainele ei? Oricât şi-ar fi aranjat bluza, tot nu o putea face să stea cum trebuie. Blugii, strâmţi în jurul abdomenului, erau umflaţi în jurul pulpelor care, cu puţin timp. În urmă, le strânseseră pe ale lui. Îşi trecu degetele repede peste fermoarul surprinzător de fierbinte aruncând o privire peste balustradă. Sigur şi-ar fi dat seama dacă l-ar fi desfăcut!

Cu braţele încrucişate, Charlotte se afla chiar dedesubt, ţintuindu-şi sora cu o privire maternă. Bătea din picior în aşteptarea unui răspuns.

Gwen aşteptă întrebarea, dar memoria ei nu mai era ca înainte.

— Bună, zise ea.

— Am auzit un ţipăt.

Ţipăt? Bătaia cu perne.

— M-am împiedicat şi am căzut!

— În pat, strigă David din spatele ei.

Charlotte se încruntă.

— Mama spunea mereu că sunt în stare să mă împiedic şi de umbra mea.

Ochii conturaţi cu negru ai Charlottei se făcură atât de mici până când nu se mai văzu nici urmă de alb.

— Tocmai voiam să vin sus să văd dacă sunteţi teferi.

— Doar nu voiai să-ţi ucizi cumnata, nu? strigă Robert fratelui său.

În ciuda rânjetului lui faţă de îngrijorarea Charlottei, Gwen nu putu să nu observe că cei doi stăteau aproape unul lângă altul la picioarele scării, privind amândoi în sus.

Oricât de riscant ar fi fost să rămână sus, coborârea acelei scări

ar fi echivalat cu a sări dintr-o barcă de salvare în mijlocul unor rechini.

În spatele ei se auzi zgomotul unei foi rupte. Dave veni apoi şi îi dădu un desen reprezentând-o pe Beli-Zar.

— Ce-ar fi să iei asta şi să le arăţi lui chiar şi lui Rob ce-am făcut?

Gwen îi aruncă o privire peste umăr.

— Fii cuminte.

Sclipirea aceea se oferise ochilor lui şi atunci gura lui schiţă un zâmbet ce trăda nevoia de tandreţe.

— O nouă copertă pentru Luptătoarele amazoane, strigă el arătând galeriei desenul de dedesubt.

— Excelent, spuse Charlotte ducându-şi ambele mâini la obraji. Cred că ai prins esenţa feminităţii amazoanelor.

— Mă bucur că place cuiva, spuse el dându-i lui Gwen o lovitură de şold.

Fără să fie văzut de jos, îşi trecu mâna peste şira spinării ei.

Ea strânse balustrada până când încheieturile degetelor se albiră.

— Rob, tu ce părere ai?

— Încă o canibală, spuse fratele lui ducându-se înapoi la ziarul Wall Street pe care-l citea. Nu avem noi destule pe aici?

Gwen se dusese acolo sus pentru a pune capăt certurilor, nu pentru a o lua de la capăt.

— Cobor imediat, spuse ea repede păşind pe scară.

Când piciorul ei atinse prima treaptă, Robert şi Charlotte se duseră iute dedesubt, iar Dave se aplecă deasupra.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pot să… hopa! făcu ea când îi alunecă piciorul.

Dave o apucă de încheietura mâinii.

— Ai grijă.

Mai coborî două trepte punând ambele picioare pe fiecare.

— Am coborât prea multe deodată, atâta tot, spuse ea veselă, ascunzându-şi tremurul din glas.

Putea să aibă Charlotte o mulţime de antene, dar ea nu voia ca Dave să sesizeze ceva, căci atunci şi-ar fi dat seama că ezitarea ei nu

avea nicio legătură cu înălţimea.

— Gata! făcu ea când ajunse jos, plesnindu-se peste blugi şi trăgând pe furiş de bluză.

Totul de pe ea era răvăşit, ca şi propriul ei aspect. O femeie de treizeci şi patru de ani bătându-se cu perne ca o adolescentă care descoperă jocurile sexuale! „Zău aşa, Gwen”.

Momentan liniştită, îşi trecu o mână prin păr sperând să îndepărteze orice puf de pernă care ar mai fi existat.

Privirea Charlottei o făcu să înceteze. Îndreptându-se spre masa din sufragerie cu o privire care parcă spunea vino încoace şi care i-ar fi intrigat până şi pe un orb, Charlotte îşi drese glasul cu discreţie.

— Ce este? întrebă Gwen repede ducându-se la bucătărie pentru a-şi lua mai întâi un pahar cu suc.

În lumina aceea puternică, roşeaţa din obrajii ei nu o mai putea păcăli pe Charlotte prea mult timp.

— Aş vrea să-ţi arăt ceva. Dar nu aici.

Gwen înghiţi repede sucul în timp ce Charlotte îşi încuie servieta înainte să traverseze livingroom-ul, trecând pe lângă Robert.

— Care e marele secret? întrebă Gwen de cum rămaseră singure în dormitorul cel mare.

— Tu trebuie să-mi spui mie, zise Charlotte trântind servieta pe pat şi aşezându-se şi ea alături.

— Ai de gând să te uiţi aşa la mine toată noaptea? îndrăzni Gwen să o întrebe, ridicând bărbia cu curaj şi privindu-şi sora mai mică drept în ochi.

Dar Charlotte rareori se întâmpla să piardă când era vorba de astfel de scene. Se ridică, traversa încăperea din patru paşi teatrali şi ridică puţin bluza lui Gwen frecând materialul între degete.

— Numai la curăţătorie chimică mai iese asta, spuse ea simplu.

Gwen privi în jos, după care se întoarse şi se uită ameţită şi îngrozită în oglindă. Urma unei mâini de bărbat îi contura partea de dedesubt a sânului în culori pastel.

Cel puţin nu mai trebuia să îşi facă griji pentru culoarea din obraji, care se făcuseră acum albi ca varul.

— Ăăă…

Charlotte nu avea nevoie de nicio explicaţie. A tras repede concluzia.

— Ţi-am spus eu că încearcă să te seducă.

— N-a fost asta.

— Atunci lasă-mă să ghicesc. Lecţii de pictură cu degetul?

— Discutam despre tine. Şi despre Robert.

— Da! Ah, nu. Ei bine, să zicem! spuse ea triumfătoare. Ah, da? Şi Dave s-a gândit să demonstreze? În cazul unui nebun, te poţi aştepta la aşa ceva, spuse Charlotte strâmbând din nas, dar când e vorba de cineva cu mintea întreagă, e mult mai tragic, nu crezi? Mă aşteptam la mai mult din partea ta, Gwen. Mai mult autocontrol.

— Dar despre tine ce mai zici? Fir-ar să fie, Charlotte, tu şi Robert aţi fost fericiţi odată. Poate că dacă aţi fi apelat mai mult la… spuse ea arătând spre bluza ei, la pictură cu degetul, v-aţi fi salvat căsnicia! Aţi uitat ce e aia distracţie.

— Şi acest lucru îl spune o expertă în singurătate?

— Nu schimba subiectul. Aţi uitat absolut tot în afară de cum să vă insultaţi unul pe altul. Unul trebuie să cedeze, să renunţe la remarcile muşcătoare şi să nu le transforme în săgeţi otrăvite.

— Ce imaginaţie. Aş putea folosi chestia asta, spuse Charlotte şi deschizând servieta, îşi notă ceva.

După aceea îşi ridică privirea.

— Dave îţi distrage atenţia pentru ca Robert să-mi poată fura scenariul.

— Charlotte! Robert n-are nicio intenţie să devină scenarist.

— Nu? făcu Charlotte şi îi întinse pagina cu titlul. Chestia asta va face ca Războiul Rozelor să arate ca Viaţă împreună cu domnul Rogers.

Gwen făcu ochii mari.

— Scrii un scenariu despre divorţul tău?

— Îmi transpun durerea în artă, spuse ea. În felul ăsta, mă va îndepărta de filmele de groază.

— Dar îţi va distruge căsnicia definitiv!

— Ce-ar mai fi de salvat?

Gwen lăsă în jos foaia de hârtie şi îşi privi sora. Nu cunoscuse decât o fărâmă de fericire în braţele lui Dave. Pentru câteva secunde

ştiuse ce înseamnă să uiţi că mai există şi altcineva pe lume. Să nu mai ai nevoie de nimeni. Să doreşti un bărbat atât de mult, încât să fii gata să-ţi rişti vulnerabilitatea – şi să ai încredere în el.

Era cutremurător, ceva care putea schimba o viaţă.

Charlotte, însă, abia aştepta să bată ultimul cui în sicriul propriei sale iubiri.

— Nu vrei să o salvezi? întrebă Gwen şi întrebarea sună ingenuă, chiar naivă.

Nu fu mirată, însă, când văzu lacrimi în ochii Charlottei.

— Ar râde ironic dacă l-aş ruga asta. L-ai văzut cum rânjeşte.

Gwen o aprobă înţelegătoare.

— Dar unul din voi trebuie să facă prima mişcare. Să se plece.

— Şi să-l las pe el să câştige?

Gwen oftă şi îi dădu înapoi pagina cu titlul.

— Poate că ai dreptate.

— Mi-ai promis că o să fii neutră, spuse Charlotte rănită.

Aşa era. Dar Gwen nu voia să renunţe încă. Singura şansă pe care o aveau ea şi Dave era de a împăca perechea aceea. Dacă familiile se despărţeau, le era foarte uşor să facă şi ei acelaşi lucru. O fermecase, dar cât de curând o va uita dacă nu îi lega nimic?

Riscurile pe care şi le asumase o făceau să se simtă încă înfierbântată. Ar fi vrut ca Dave să o sărute iar, să o provoace. Dorea acel fior pe care i-l dădea riscul.

Dave nu a râs de dorinţele ei. Nu a fugit de ideea unei relaţii. Nu a zâmbit ironic.

Un fior o străbătu când se gândi ce putea face o remarcă a unei femei vulnerabile şi îi fu milă de sora ei. Dar Dave avusese dreptate, discuţiile cu cei doi nu ar fi dus la niciun rezultat. Poate ar fi trebuit să le dea un exemplu de fericire şi compromis.

Când era nevoie, ea şi Dave îşi puteau urma propriul drum arzător.

Dave coloră ultimele locuri albe ale spadei ridicate a lui Beli-Zar. În general, pastelurile nu erau domeniul lui. Dar a ales ceva nou pentru a-şi lăsa creativitatea liberă. Chiar dacă ar fi însemnat să refacă în cerneală versiunea finală în studioul lui de acasă, era încântat. Pentru

asta venise ia munte. Pentru lumină, culoare, acţiune. Pentru a readuce viaţă şi furie în opera lui.

Gâfâia. Dar nu creioanele acelea erau de vină, ci Gwen. Luciditatea ei în mijlocul tensiunii şi neliniştii din casă îl fermeca. Avea cu siguranţă multă seninătate şi un puternic simţ al realităţii.

Admira felul în care îşi trasa ea viaţa şi urma neclintită acel traseu. Îi respecta autocontrolul, hotărârea, chiar şi temerile. Îi plăcea la nebunie cum se lăsa în braţele lui; îi plăcea s-o vadă dezlănţuită pe Gwen cea demnă de încredere şi înţeleaptă.

Răspundea ori de câte ori el îi şoptea numele sau îi atingea pielea. Dar sexul era numai o cale de a ajunge la ea.

În făptura aceea mică exista pasiune. O femeie la fel de aprigă precum Beli-Zar, dar mai blândă, mai tandră, capabilă să fie a lui.

Şi, totuşi, îşi apăra vulnerabilitatea cu toate baricadele pe care amazoanele le ridicaseră în jurul fortăreţei lor de la Sanda-Thusela.

Dave desenă conturul unui castel îndepărtat, aflat pe culmea unui munte în junglă ca fundal, după care se ridică şi stropi cu fixativ peste pastel pentru a nu se întinde.

— Beli-Zar, tu m-ai lua în serios? întrebă el încet. Sau m-ai face bucăţele?

Armura ei sclipi slab. Beli-Zar nu avea timp de glume. Avea de apărat o ţară de hoardele cotropitoare. Lady Gweneth avea şi mai puţin timp pentru el, o săptămână, poate două. A râs cu el, a stat întinsă pe pat cu el şi poate ar fi făcut şi dragoste cu el dacă ar mai fi avut timp.

Dar s-ar gândi, oare, la o viaţă alături de el?

Dave desprinse desenul de şevalet şi îl lăsă să alunece într-un colţ curat pe podea. Stinse lumina şi se dezbrăcă. Răsucindu-se în aşternutul răvăşit, adulmecându-i parfumul slab, gâdilat din când în când de câte un fulg, îşi dădu seama că nici toate spadele, piticii şi licorile din lume nu îl puteau ajuta să o câştige. Nu avea nimic de oferit în afară de sine însuşi.

Ai văzut cum râde când îi dai ocazia, se gândi el. Dar se înfierbântă la amintirea râsului ei şi a trupului ei tremurător sub el. Nişte zvâcnituri puternice îi aduseră aminte cât de singur era.

L-a dat el oare tot ceea ce a avut ea nevoie? Sau a luat el de la ea ceea ce a avut el nevoie? Femeia, cu defectele, temerile şi dorinţele ei.

— Tu vrei mai mult decât sex, amice, îşi spuse el posomorât.

Sărutările au făcut ca broscuţa să se transforme într-un prinţ, dar avea ea, oare, să îl vadă la fel şi când sărutările vor înceta?

Ceaţa dimineţii abia se ridicase deasupra copacilor, când Gwen se dădu jos din hamac şi, după ce se întinse, intră în casă. Robert şi Charlotte stăteau faţă în faţă în bucătărie, de data aceasta cu pumnii descleştaţi. Din păcate, Gwen şi Dave constituiau subiectul discuţiei lor.

— Fratele tău îmi seduce sora şi aşa ceva n-o să permit!

— Dacă crezi că o să renunţ la ceea ce mi se cuvine numai pentru tu că ai târât-o în…

— N-a fost târâtă, spuse Gwen şi cei doi se întoarseră să o privească.

Ea se uită în sus spre balcon.

— Bună dimineaţa, Dave.

— Ce e, doctore?

— Jumătate de casă s-a trezit. Cred că ar fi bine să ni te alături şi tu.

Înainte să apuce să facă vreo remarcă despre asta, ea îl reduse la tăcere cu o privire.

— Lată şi perechea cea fericită, spuse Charlotte, după ce Dave coborî venind lângă Gwen sub bolta sufrageriei.

Robert îi cercetă pe amândoi cu privirea, până când Gwen se simţi cu aproximativ cinci centimetri mai înaltă.

— Ai dormit bine? îşi întrebă el fratele cu acreală. Nu te întreb unde.

— Ştii foarte bine unde am dormit, spuse Dave calm:

Robert îşi arcui o sprânceană.

— Şi tu unde ţi-ai petrecut primele ore ale dimineţii, Gwen?

— Pe verandă.

Pentru o clipă, avu impresia, că se vede ridicând o mână, ţinând-o pe cealaltă pe Biblie. Nu ar fi suportat să îl întâlnească pe Robert în sala de judecată.

— Întreab-o pe Charlotte. Ea m-a făcut să ies din cameră.

Prea multe acuzaţii în legătură cu Dave.

— Spune-i tu acum, Chiar.

— Îmi pare rău, dar nu mi-a venit rândul să pun întrebări.

Dave se duse spre filtrul de cafea. Enervându-se în faţa atitudinii lui nepăsătoare, Gwen se duse după el, strâmbându-se.

— Nu ai de gând să vii odată în apărarea mea? şopti ea.

— Ideea a fost să jucăm rolul de îndrăgostiţi, nu?

Poate că nici nu a fost altceva decât o joacă, îşi spuse ea cu durere. Dar prăpastia dintre realitate şi privirile calculate care li se aruncau era prea mare pentru a putea fi trecută.

— Bine, spuse ea, nu a fost decât un joc. Voiam să vă facem să vedeţi ce pierdeţi.

Robert îşi îndreptă papionul satisfăcut.

— Ai văzut? Neagă. Singura îndeajuns de nebună pentru a crede că fratele meu îţi seduce sora eşti tu, Charlotte. Vrei s-o faci să mă audă vorbind.

— Dacă n-ai nimic de ascuns, de ce n-o faci?

— Ce ascunzi în servieta aia?

— Nu schimba subiectul.

— Răspunde.

— Mai ţineţi-vă gurile alea afurisite!

Zâmbetul şters de pe chipul somnoros al lui Dave nu putu anula comanda care continua să plutească în aer.

— Îmi pare rău, copii, n-am dormit prea bine. Vrea cineva cafea? Gwen?

— Jumătate de cafetieră, spuse ea.

— Dacă-ţi închipui că o să le dau cafea ăstora doi, ar trebui să încetezi să mai dormi pe verandă şi să începi să dormi în copaci.

Ea fu gata să râdă, dar îşi aminti de spectatori şi se întoarse sfidătoare spre sora şi cumnatul ei.

— Ascultaţi, voi doi, mama şi bunica voastră ne-au rugat să vă ajutăm să vă rezolvaţi problemele. Am sperat să vă băgaţi minţile în cap. Nu mai ştiţi cum e să fii îndrăgostit? Sigur nu se poate să fi uitat asta ca pe un bon de la curăţătorie într-un costum vechi.

Greşită comparaţie. Charlotte sări prima.

— Poţi să-ţi ţii sfaturile pentru tine, domnişoară Curăţătorie Chimică. Ne putem rezolva şi singuri problemele. Tu vezi-ţi de ale tale.

Robert lovi apoi, bazându-se pe afirmaţia Charlottei:

— Deci Gwen a venit aici pentru a începe o relaţie cu Dave.

— Nu fi absurd, se răsti Charlotte, cum poţi să-ţi închipui…

Fraza i se opri în gât ca un cârlig în gura peştelui şi tresări.

— Gwen, am vrut să spun…

Se lăsă un moment îndelungat de tăcere. Robert privea triumfător. Charlotte rămase încremenită privindu-l cu duşmănie, de parcă gafa fusese numai din vina lui. Dave nu spunea nimic, ci doar privea enigmatic.

În Gwen se deschise un gol cât Marele Canion. Cel puţin, când era cazul, ea avea curajul de a înfrunta ceea ce era limpede. Avea treizeci şi patru de ani. Nu se farda, nu purta lenjerie frumoasă şi nu avea niciun pic de cafea în organism. Sub ochi i se vedeau cearcăne roşii, o cămaşă de noapte Garfield deloc nemaipomenită cădea pe ea şi părul ciufulit îi venea pe faţă.

Îşi adună ultimele rămăşiţe de demnitate.

— Mă bucur că suntem cu toţii de acord într-o privinţă. E clar că nu sunt o persoană care poate fi sedusă.

— Nu asta am vrut să spun, surioară.

— Ba exact asta ai vrut să spui, zise ea strângându-şi degetele în jurul ceştii goale.

Dave îi puse o mână pe umăr

— Hei, nu vă certaţi acum voi două.

— Tu nu te amesteca! spuseră amândouă în acelaşi timp.

— Vezi? Sau şi aliat! exclamă Robert.

— A venit aici să înveţe, nu să te audă pe tine şi nici să mă seducă pe mine, insistă Dave.

— Exact. Aşa cum ai venit tu să desenezi. Dacă aţi fost chemaţi separat, de ce aţi rămas amândoi?

Dave îşi frecă ochii, ştiind că Rob l-ar fi făcut bucăţi dacă logica lui nu era infailibilă.

— Am rămas pentru că unii consideră acest loc foarte liniştit.

Dacă ţineţi atât de mult să transformaţi căminele în case, de ce nu vă duceţi să staţi la Long Beach?

Amândoi deschiseră gura să spună ceva, dar o închiseră la fel de repede şi schimbară o privire. Dave ştia că era martor la unul din acele momente de comunicare mută dintre doi oameni căsătoriţi, dar nu ştia sigur care era mesajul.

Charlotte îşi strânse servieta la piept şi porni înapoi spre dormitor.

— Cred că am ceva de lucru.

Robert porni spre nivelul inferior, absorbit în gânduri.

— Mă duc jos să fac un duş şi să mă bărbieresc. Poate o să dau o fugă în oraş să trimit un fax la birou.

— În oraş. Exact, spuse Charlotte intrând repede în dormitor şi aruncând scuze în urma ei. Trebuie să mai iau hârtie, o rezervă de cerneală.

Gwen privi fix la camera goală.

— Am spus eu ceva? făcu Dave frecându-şi bărbia.

— Mă îndoiesc. Eu cred că ei pun ceva la cale.

— Poate predica ta a fost bună la ceva; aveau nevoie să le vorbească cineva.

— Ai observat cum s-au întrecut unul pe altul şi când a venit vorba de scuzele pentru a ieşi în oraş?

— Au fost la acelaşi nivel.

— Poate. Dar mie nu-mi place.

— Stai liniştit, sahib, nu-i altceva decât toba junglei. Rămâi lângă ghidul tău credincios.

Credincios? Gwen îi lăsă mâna să-i cadă de pe umăr, ducându-se la cafetieră. Aroma îi umplu plămânii, care o dureau – sau inima era cea care o durea?

— Să nu-mi spui că bănuiala aceea că am fi dormit împreună te va indispune toată dimineaţa, spuse Dave. Priveşte totul sub aspectul pozitiv, cel puţin au venit după noi în echipă.

— Şi am fost cu toţii de acord în legătură cu un lucru: faptul că nu am niciun pic de sex-appeal.

Zâmbetul lui Dave dispăru.

— Eu aş fi spus cu totul altceva, dar n-am vrut să-i fac şi mai bănuitori. Şi, pe urmă, adăugă el dându-i la o parte de pe obraz o şuviţă de păr, sunt într-adevăr hotărât să te seduc.

— Nu.

— Nu ce?

— Nu te mai preface.

Lacrimile care-i apărură în ochi o uimiră. Le-ar fi ascuns, dar ochelarii îi erau pe măsuţa din dormitor, exact acolo unde îi lăsase noaptea trecută când se oprise din învăţat ieşind să se plimbe agitată pe verandă. Capitolul 17, Riscurile administrării fondurilor comune îi invadă gândurile cu viziuni în legătură cu riscurile pe care le reprezenta Dave, riscurile pe care şi le-ar fi asumat ea dacă un bărbat o mai săruta aşa cum o sărutase el. Gesturi nesăbuite, învăluite în gânduri melancolice.

Întrebările nesfârşite pe care i le pusese Charlotte nu făcuseră altceva decât să aducă lucrurile într-o lumină mai limpede. Însă dimineaţa aceea pusese capac la toate. Gwen nu era deloc potrivită pentru Dave. Oricine, fie că purta ochelari sau nu, putea să vadă acest lucru.

— Joci jocul ăsta încă de când ne-am cunoscut, Dave. Apreciez. E drăguţ. E chiar foarte frumos din partea ta.

Fermitatea din glasul ei îi dădu forţa să îl privească în ochi.

— Dar a scăpat de sub control. Ne aflăm aici pentru ei şi-atât. Hai să lăsăm totul aşa cum e.

— Hei. La vino înapoi aici, spuse el prinzând-o de cot.

Pielea ei era încă rece pentru că dormise afară.

— Ce s-a întâmplat cu acordul pe care ţi l-ai dat pentru a te întâlni cu mine?

— Ce s-a întâmplat cu limba ta când Charlotte a spus că nu sunt în stare să seduc pe nimeni?

Nu se răsti şi nici nu ridică glasul. Dar cuvintele aveau propria lor greutate.

— Am fost de acord cu ea.

Rămase încremenită.

Dave nu putea suferi modul cum o rănise, aproape la fel de mult

ca felul în care ea acceptase acest lucru ca fiind adevărat.

— Faptul că nu eşti o seducătoare nu înseamnă că nu eşti o femeie al naibii de sexy. La naiba, fugi de mine ori de câte ori fac o mişcare. Ce femeie fatală face asta?

Gwen scutură din cap şi părul i se mişcă în cascade.

— Fug pentru că te joci cu mine.

„Şi pentru că-mi place la nebunie". Înghiţi greu dorindu-şi să nu fi început niciodată discuţia aceea.

— Mi te deschizi ca o floare pusă în apă.

— Cu atâta disperare, nu?

— Gwen.

— Dave, nu-ţi cer decât să fii sincer cu mine. Poate că sunt o provocare pentru tine, dar niciodată nu vom avea nimic în comun. Înţelegi?

El nu mai avu timp să îşi exprime dezacordul, căci Charlotte dădu buzna în dormitor cu o valiză în mână. Se opri când îl văzu pe Dave şi îi făcu semn surorii ei să se ducă până la uşă. Urmă un schimb de cuvinte iute şi şoptit, după care Charlotte fugi şi eşarfa ei multicoloră flutură pe fereastra maşinii care demară în viteză.

Dave se duse lângă Gwen pe veranda laterală.

— Cineva ar trebui să-i povestească despre Isadora Duncan. Ce s-ar întâmpla dacă chestia aia se prinde într-un cauciuc?

— Robert ia casa şi cabana.

Dave se încruntă şi apoi râse de sarcasmul ei sec.

— Se întoarce la Los Angeles?

— M-a rugat să nu spun.

— Deci acum eşti de partea ei? o întrebă el cu prudenţă.

Înainte ca ea să poată răspunde, Robert dădu buzna afară din casă, cu o servietă în mână şi îi făcu semn din cap lui Dave să vină pentru o discuţie în particular.

Peste câteva momente, zgomotul Porsche-ului lui Robert se pierdu în munţi şi ciripitul păsărelelor reîncepu.

— Aş putea să ştiu ce ţi-a spus?

Dave expiră îndelung.

— Se duce la Los Angeles să salveze casa din Long Beach. Fiind

amândoi prea ocupaţi să ceară cabana, niciunul din ei nu a cerut-o pe cealaltă.

Gwen clătină din cap.

— Exact de ce mă temeam. Ar trebui să facem pe poliţiştii şi acolo?

— Nu. Robert m-a rugat să stau aici ca să poată cere cabana în continuare.

Gwen râse uşor şi se uită la el.

— Charlotte m-a rugat acelaşi lucru.

Un şoim zbură în cerc deasupra şi umbra lui pluti un moment peste alee.

Gwen îşi frecă braţele făcându-i-se deodată frig.

— Ce se întâmplă cu alianţa noastră în cazul în care inamicul schimbă tabăra?

— Adică, ce se întâmplă cu noi?

Stătea lângă ea aşteptând ceea ce ea nu ştia cum să-i dea. Ea îi simţea căldura pielii, cum o gâdila părul lui de pe braţ, o dorinţă pe care nu o mai cunoscuse niciodată şi pe care nu o putea înăbuşi. „Ca o floare pusă în apă", spusese el, deci avea de ales între înflorire sau ofilire. Dacă o atingea în clipa aceea, nu ştia sigur ce ar fi ales.

— Ei bine, kemosabe? întrebă ea folosind una din expresiile lui.

Dave nu îi întoarse zâmbetul; nici nu făcu vreo remarcă spirituală. În schimb, îşi vârî mâinile în buzunarele blugilor şi porni înapoi spre casă.

— Se întâmplă numai ce vrei tu, spuse el simplu. Nu ceea ce nu vrei, adăugă el oprindu-se pe verandă fără să se întoarcă. Vrei să las uşa deschisă?

Ei îi păru rău că el nu s-a referit decât la casă. Prinsă în gât, vocea i se încâlci cu cea a conştiinţei ei chinuite. Spuse un „Bine" răguşit şi el intră în casă.

Ea îşi încleştă pumnii până când unghiile îi pătrunseră în palme. Era singurul ei prieten, pe o distanţă de o sută de mile, şi ea îl acuzase că se juca cu ea, că o mintea, că încerca să o seducă – exact aşa cum spusese Charlotte, dar din motivele ei superficiale.

Practic, ea susţinuse că sărutările lui nu însemnaseră nimic

pentru ea dincolo de reacţiile pur fizice. Ceea ce era o minciună.

Ca şi promisiunea ei de a se întâlni cu el. Niciodată nu crezuse că ar fi putut să o iubească – nu pe cumpătata, previzibila şi plictisitoarea Gwen, a cărei viaţă era întotdeauna precis trasată.

Se părea că nimeni din casă nu crezuse.

Gwen trase adânc în piept aerul rarefiat de munte. Vor mai sta acolo încă o săptămână, singuri, în timp ce Charlotte şi Robert se certau în altă parte. Va fi bine pentru toată lumea dacă se vor despărţi. Mai bine şi mult mai dureros decât şi-ar fi putut imagina.

Dave şi Gwen au mers în vârful picioarelor unul pe lângă altul tot restul zilei, ca şi cum ar fi cercetat limitele casei – cine ce camere avea şi între ce ore. Numai rudele lor plecate ar fi fost destul de nebune să facă un program, dar acest lucru nu îl împiedică pe Dave să iasă din sufragerie când

Gwen învăţa acolo, retrăgându-se în biroul lui toată după-amiaza, până la cină, dând radioul mai încet fără să fie rugat, dacă atunci când privea în jos o vedea uitându-se în sus.

Ca şi cum acesta era singurul lucru pe care îl voia de la el. Ea îşi frecă ceafa şi se concentră din nou asupra cărţii.

Se loviră unul de altul în timpul cinei. Gwen îşi făcea de lucru într-un capăt al tejghelei.

— Cauţi ceva? întrebă el.

El i-a promis să îi dea tot ce voia ea, nu ceea ce nu voia.

— M-am gândit să-ţi dau lucrurile când ai nevoie.

— De care am nevoie… N-are importanţă. Mi le iau şi singură.

Dave furios era ceva nou pentru ea. O făcea să vadă cât efort punea în farmecul constant şi umorul pe care le afişa ori de câte ori era pe lângă ea. Crea toată acea bună dispoziţie numai pentru ea. „Ingrată" era cea mai frumoasă denumire pe care şi-o putea da.

— Iartă-mă dacă ţi-am rănit sentimentele.

— Nicio supărare. Am căutat ceva ce nu pot avea. Ai câştigat un punct.

— Am fost trimisă să pun capăt unor certuri, nu să încep o nouă rundă cu noi doi.

— Arbitrul lui Robert şi al Charlottei.

— Al mamei şi al tatii, mai întâi.

El îi aruncă o privire gânditoare.

— Povesteşte-mi.

Tonul intim cu care rostise acea rugăminte o făcu să îşi întoarcă privirea în altă parte.

— Nu acum.

— Dar când? Când o să-mi oferi şi mie o şansă?

— Dave, ascultă-mă, te rog.

— Te ascult. Dar nu voi şti decât dacă îmi vei spune.

— Asta însemnând ce?

— Spui altceva când eşti sărutată.

Ea rămase nemişcată.

— Atunci vorbesc hormonii.

— Mint ei vreodată?

Ea roşi, reacţie care o trăda.

O lipi cu spatele de tejghea ţintuind-o cu o privire triumfătoare. Lemnul de tăiat îi alunecă de sub mâini când se prinse de dulap şi trupul lui fu lipit de al ei.

— Pe cine ascult? Pe această femeie? întrebă el atingând cu degetul cutele dintre sprâncenele ei, după care şi-l coborî spre nas, peste buzele umflate şi iritate şi în cele din urmă îi ridică bărbia. Sau pe aceasta? întrebă el din nou, cuprinzându-i gâtul şi trecându-şi uşor buzele peste ale ei. Cine are ultimul cuvânt?

Incoerenţa nu era un răspuns. Un geamăt o ajută să îi rostească numele. Dar icni scurt când limba lui îi despărţi buzele, alunecându-i peste dinţii din faţă. Netezi ca ţigla, alunecoşi ca bunele intenţii.

Intenţiona să o sărute apăsat, ca un fel de pedeapsă pentru ceea ce furase de la amândoi când îşi negase sentimentele. Pentru a o face să vadă adevărul, pentru a o face să dăruiască şi să cedeze.

Ea i-ar fi putut spune orice, dar trupul ei spunea adevărul.

— Nu mai sunt un puşti, Gwen. Mă refer la toate. Spune că nu. Spune că nu vrei să mă săruţi.

Nu putea.

— Am văzut ce se întâmplă când extremele se atrag.

— Lasă familiile în pace.

— Şi pe părinţii noştri? L-am auzit pe ai mei certându-se de când aveam opt ani până s-au despărţit, când eu aveam doisprezece. Am jurat să nu ajung niciodată într-o asemenea situaţie.

I-ar fi putut da un răspuns, dar şi el jurase acelaşi lucru când părinţii lui se despărţiseră.

— Suntem singuri aici, iubito. Tu şi cu mine. Numai dacă nu cumva plănuieşti să pleci şi tu.

— L-am promis Charlottei…

— Pentru ea stai? Oare de ce nu te cred? făcu el şi îi apăsă gura cu un sărut puternic.

Telefonul sună strident. Gwen luă receptorul din perete şi îi scăpă din mână cu zgomot. Dave îl prinse de fir şi i-l dădu.

— Mamă!

Dându-se înapoi, Dave ascultă cum Gwen îi spune despre plecarea Charlottei pe coastă. Adăugând foc peste foc, turnă puţin Tabasco peste friptură. O senzaţie pişcătoare pe limbă putea foarte bine să înlocuiască o alta. Dar nimic nu putea înlocui focul de sub centură. Dacă avea noroc, nu va fi decât o pulsaţie surdă. Dacă nu visa nimic, îi va trece până dimineaţă. Dacă visa – atunci va fi o noapte lungă.

Seara următoare, stând în hamac, Gwen îşi ridică privirea când Dave închise uşa despărţitoare în urma lui.

— Te superi dacă stau lângă tine? întrebă el trăgându-şi un scaun de grădină. Citeai?

— Fac o pauză după atâtea lucruri concrete şi cifre. Credeam că eşti de acord, spuse ea răsucind în mână cartea de benzi desenate cu poveşti.

El adusese vreo jumătate de duzină din orăşelul Blue Jay unde s-a dus pentru cumpărături.

— Ai învăţat toată după-amiaza?

— Cât ai fost plecat.

Părul de pe ceafă i se ridică. Era ca şi cum fiecare munte i-ar fi privit, aşteptând o întrerupere în nemişcarea şi tensiunea din jurul lor.

— Mă duc să aduc o farfurie.

Dave scutură din cap, lingându-şi un deget unsuros de la puiul

prăjit.

— Am adus suficient pentru amândoi. Uite.

Îi întinse o bucăţică, căutând apoi un şervet sub farfurie. Gwen se ridică pe coate şi ţesătura hamacului se lăsă sub ea. Luă aripa dintre degetele lui.

— Picant.

Îi dădu o bere. Berea lui. Nu putea refuza să bea, aşa cum nu putea şterge amintirea buzelor lui de pe gura sticlei reci sau să ignore felul în care urmele degetelor lui i-au pătat palma când a apucat sticla.

— Mulţumesc.

El luă sticla înapoi fără să scoată un cuvânt, o duse la gură şi îşi dădu capul atât de mult pe spate, încât muşchii gâtului i se întinseră la maximum.

Gwen rupse cu dinţii bucăţi de carne de pe aripă şi încercă să nu se gândească la nimic.

— Parcă ai fi aici pentru cine ştie cât timp, spuse Dave arătând spre teancul de cărţi de pe podea, măsuţa plină cu foi şi creioane, calculator, pernă şi pătură. Promite-mi că vei intra în casă când se face frig. N-aş vrea să vină urşii să te ia de aici.

— Din moment ce chiar a plecat, cred că dormitorul mare e din nou sigur, glumi ea, dar zâmbetul îi dispăru când îi văzu privirea şi când îi auzi tonul cu care rosti un singur cuvânt:

— Da?

— Bineînţeles, spuse ea, şi apoi adăugă arătând spre farfuria de pe genunchii lui. E o bază de unde să porneşti spre frigider – ceea ce am să şi fac dacă o aripă de pui va fi tot ce voi mânca la cină.

— La nişte sparanghel, spuse el luându-l în furculiţă şi întinzându-i-l.

Putea să aleagă – să mănânce din furculiţa oferită sau să i-l ia din mână, ceea ce ar fi însemnat să îl atingă. Se aplecă puţin în faţă şi luă o înghiţitură. El rămase nemişcat, aşteptând-o să mestece, să înghită şi să ia o altă înghiţitură.

Era imposibil. Să mănânce în timp ce Dave se uita era echivalent cu a mânca scoarţă de copac. Gâtlejul i se strânse, limba i se uscă, iar la bere nu mai putea ajunge.

— Mâncare din mână, spuse ea luând ultima înghiţitură din furculiţă şi mestecând ca şi cum ar fi fost friptură de vită. Dave, îmi pare rău pentru ultimele două zile, pentru tot ce s-a petrecut între noi.

— Şi pentru tot ce nu s-a petrecut? spuse el zâmbind slab. Şi mie.

— În comparaţie cu dormitul afară, dormitoarele sunt unele dintre cele mai periculoase camere din casă. Ştiai asta?

Ea îl privi cu suspiciune.

— Ar fi mai simplu dacă am evita dormitoarele. Atât verbal, cât şi altfel.

El ţinu o frunză deasupra farfuriei până când o picătură aurie de unt căzu din vârf.

— Şi hamacurile sunt periculoase.

Parcă ea nu ştia. Dacă ar fi crezut vreo clipă că s-ar fi putut furişa de acolo fără să îşi rupă gâtul sau să cadă în fund, ar fi plecat demult.

— Mai ales pentru persoanele neîndemânatice.

— N-am spus asta niciodată.

Nu spusese o mulţime de lucruri.

Gwen făcu o încercare stângace de a-şi da un picior jos. Cartea îi căzu pe podea şi Dave se aplecă să o ridice.

— Asta-i una de-a mea. Îţi place?

— Da. Serios.

— Nu alerg după laude.

Ea se întinse după carte şi aproape că răsturnă hamacul. Cel puţin vocea ei nu era singurul lucru nesigur acolo.

— Eroul este foarte convingător.

— Ragnar, conducătorul viking. Fizicul lui este dur ca gheţarii din ţara lui, oasele lui reci şi privirea de oţel le îngrozesc şi pe femei şi pe războinici. Aşa că hoinăreşte prin lumea nordului singur.

— Cu inima fierbinte şi firea aprigă.

— Numai pentru cei care îl cunosc foarte bine.

Gwen deschise cartea la pagina care îl arăta pe Ragnar lângă un foc iar cerul era luminat de o bogăţie de culori.

— Nu mai cunosc pe nimeni care ar putea desena cerul astfel.

Atât de liber, cu atâta îndrăzneală. Bizar, dar, într-un fel, credibil.

— Luminile nordului. Şi ele au farmec. Mănâncă, spuse el întinzându-i o pulpă de pui.

Ea îşi înfipse dinţii în carne, dintr-odată, cu lăcomie.

— Îmi aminteşte de cineva, spuse ea.

Dave încuviinţă.

— Are mari responsabilităţi, multe sarcini importante, dar tânjeşte după libertate. Seamănă puţin cu tine.

— Eu mă gândeam la tine. Cum independenţa lui seamănă de multe ori a singurătate. Uneori, cei care nu au altceva decât libertate tânjesc după responsabilitate.

El îşi termină berea.

— Aşa cum ar spune Confucius, la fix.

Ea începu să râdă. După două zile de prudenţă, observă cât de evident căutase să facă o glumă. Poate că ea păşea pe un tărâm sensibil.

— Aşa e? Tu cauţi într-adevăr responsabilitate?

El scutură din cap categoric.

— E prea multă pe aici. Ca gripa asiatică. Tu, doamna mea, eşti un extraordinar exemplu. Stai jos.

O urmări cum puse osul înapoi în farfurie, felul cum şterse gura sticlei cu degetul, după ce băuse el.

— Odihneşte-te, îi ordonă el. Te voi hrăni şi te voi încălzi.

Erau o mulţime de feluri în care putea să facă aceste lucruri. Dar niciunul din ei nu pomeni posibilităţile. În schimb, ridicând marginea păturii, el îi înveli braţul pe care pielea se făcuse ca de găină.

Ea se cuibări. El azvârli cartea de benzi desenate cu poveşti peste teancul ei de cărţi, după care îi şterse gura cu un şervet pe care îl mototoli apoi şi îl aruncă în coşul de hârtii.

Neglijent, gândi ea despre el, dar nu în problemele care contau. Îşi linse ultima fărâmă de pui de pe buze.

El o legănă ţinând o mână pe marginea hamacului, trăgând-o spre el, dându-i drumul înapoi.

— Mai urmează să-mi cânţi un cântec de leagăn, spuse ea cu ochii închişi şi cu o mână aşezată uşor pe mâna lui. E atât de…

— Şşş. Nu-i nevoie să te justifici pentru faptul că adormi după o zi atât de lungă.

— Mmm.

Ar fi fost bine ca, cel puţin pentru o clipă, să îşi asume el responsabilitatea. Se legăna în timp ce cerul era un amestec de purpuriu şi albastru, la fel de uluitor ca într-unul din desenele lui Dave.

— Sunt foarte frumoase, murmură ea, ilustraţiile tale.

— Mulţumesc.

— Prim-planuri, schimbări de perspectivă. Toată pagina aceea în care Ragnar merge pe coridorul castelului este o lungă urmărire.

— De unde ştii toate astea?

— Limbajul cinematografic? Am urmat un curs.

Probabil singurul curs distractiv pe care îl urmase vreodată.

— Ochii închişi, îi reaminti el. Asta-i regula.

Gwen se conforma regulilor.

Când o va dezveli pentru a o lua în braţe şi pentru a o duce în dormitor, el îşi va aminti acest lucru.

— Îmi place partea unde…

— Şi fără să vorbeşti.

— De ce? întrebă ea puţin răzvrătită.

— Nu trebuie să mă răsplăteşti făcând conversaţie. E dreptul tău să fii răsfăţată.

Lumină, şi emoţie se citiră pe chipul ei. O încruntătură. Buze ţuguiate implorând să fie sărutate. Aproape că adulmecă aerul, ca şi cum ar fi cântărit aspectele pro şi contra ale lăsării în grija lui, pradă moleşelii care ştia că îi dădea târcoale.

Dave îşi trase scaunul mai în faţă peste podeaua de lemn şi genunchiul lui îi atinse uşor şoldul în locul unde hamacul atârna, împingând-o înainte şi înapoi.

Ea se îndepărtă puţin ca şi cum şi-ar fi cerut scuze şi pentru faptul că avea şolduri şi începu să i

Vorbească.

Atunci el îi astupă gura cu mâna, ca un hoţ, şi o

Lăsă acolo simţindu-i răsuflarea mângâietoare pe degete.

— Nu există explicaţii, nu există surori de salvat, nu există

cupluri de recuplat.

— Numai eu şi cu tine? Rostiră buzele ei sub palma lui.

— În seara asta, numai tu.

Cu ochii închişi îi era greu să-şi înfrâneze celelalte senzaţii care îi străbăteau trupul. Auzea scârţâitul inelului metalic care ţinea hamacul ancorat de balustradă. Sunetul răsuflării egale a lui Dave.

Poate nu chiar atât de egală, totuşi. Când încercă să şi-o potrivească pe a ei după a lui, inima

Pulpa lui îi lovea şezutul. Ea se legăna departe de el, aproape de el. „Mă iubeşte, nu mă iubeşte", se gândi ea schiţând un zâmbet visător. Dormise acolo afară cu două nopţi în urmă, începu să îi bată mai repede.

După ce Charlotte o întrebase de prea multe ori ce era în capul ei oare, dacă se gândea să se culce cu Dave King. În cap? Chiar dacă atracţia lor era pur fizică, nu era nimic strict. Se simţea iubită, îngrijită. Acel om făcea glume numai pentru a o auzi pe ea râzând, acum ştia acest lucru. Îi preţuia zâmbetul. Şi îşi urma dorinţele.

Îşi simţea buzele pline şi limba îngroşată. O senzaţie curioasă plană asupra gurii ei. Mâna lui dispăruse, dar atingerea lui ca de hoţ în noapte rămase lăsând-o fără suflare, îi simţea mirosul pielii, amestecat cu cel al fumului de la grătar şi al condimentelor. Picant, îşi spuse ea, umezindu-şi buzele: Cu vârful limbii, cu dinţii, putea să îi atingă palma, surprinzându-l la fel de mult cum imaginea aceea o surprinsese pe ea.

Simţi fiori prin tot trupul. Aşteptă să îi treacă. Dacă îi ghicea gândurile? Avea să râdă el, oare, de luptătorul viking, a cărui singurătate, ale cărui nevoi îşi făcuseră loc atât de repede în inima ei?

Somnoroasă, îşi închipui că era luată într-una din călătoriile lui Ragnar, dusă pe nava lui. Vântul rece al Mării Nordului îi agita gulerul bluzei, degetele aspre ale unui bărbat aspru îi descheiau nasturii…

Deschise ochii. Doi pini de lângă verandă trosneau deasupra, conturându-se în semiîntuneric. Faţa lui Dave era în întuneric, cerul ca o catifea purpurie în spatele lui, presărat cu stele ca nişte valuri înspumate.

— Dave.

El continuă să îi descheie nasturii bluzei.

— Ce faci?

— Nimic.

Dacă pui o întrebare ridicolă, obţii un răspuns nesatisfăcător.

— Asta nu înseamnă nimic.

El îi aruncă un zâmbet pe care ea aproape că nici nu îl văzu.

— Foarte bine.

— Dave…

— Relaxează-te.

Hamacul se legăna deasupra unei prăpăstii atât de înfricoşătoare încât simţi fiori prin toată pielea. Nervii îi erau încordaţi ca nişte cabluri electrice întinse. Când Dave vorbea şi o tachina, se relaxa. Dar când Dave o atingea, nu.

Cu toate acestea, trupul ei refuza să îi sară în apărare. Claritatea tăcută a minţit ei se concentra asupra fiecărei senzaţii cu o intensitate aproape dureroasă. Coatele îi deveniră atât de sensibile, încât o atingere îi făcu braţul să se îndoaie instantaneu şi mâna i se lipi de spatele bicepşilor lui.

El o lăsă să o facă. Apoi îi descheie bluza.

Arcuirea nu îl făcea să dea înapoi. Partea raţională din ea ştia acest lucru. Restului puţin îi păsa. Buzele lui îi alunecară pe gât oprindu-se puţin pe sânul ei în timp ce îi desfăcea sutienul dantelat.

— Dave, ce faci, de fapt?

— Te fac să te simţi bine, răspunse el sincer.

Mâna ei îi atinse pieptul şi se opri deasupra inimii. Bătaia era puternică şi constantă. Mâna lui nu tremura gândindu-se ce avea să urmeze, aşa cum făcea a ei.

— Sărută-mă, spuse ea repede.

— Nu. Nu încă.

Rămase acolo în întuneric, încercând să înţeleagă. Nu ştia ce avea de gând. Când gura lui se închise în jurul celuilalt sân, ea scoase un ţipăt şi îi strânse umerii. Îi sărută urechea, gâtul, încercă să îşi coboare mâinile până la mijlocul lui, dar hamacul se înclină.

— Nu, spuse el, şi acea voce răguşită era singurul indiciu al emoţiei de care era cuprins. Nu te gândi, nu-mi răspunde, nu mă face să explic. Lasă-ţi trupul să se bucure, atât.

Mai uşor de spus în întuneric, se gândi ea cu amărăciune, pentru că nu îi putea vedea pistruii sau pielea lăsată.

— Totul va merge cât vei vrea tu de departe.

— Şi dacă vreau mai mult?

Inima îi suna ciudat în urechi, vocea mai scăzută, ca şi cum totul, începând de la corzile vocale încolo, se întindea, se îngroşa, implorând să fie folosit în alte feluri.

El nu răspunse.

Poate că îi făcuse pe amândoi să se simtă stânjeniţi. Închise ochii brusc, simţindu-şi flăcările din obraji.

Degetele lui se opriră pe centura blugilor ei, mişcându-se uşor din cauza pulsului de sub buric.

— De foarte multă vreme vreau să fac asta.

— Numai atât?

El îi sesiză tremurul din glas.

— Aş face şi mai mult, dar…

— Poli…

— N-o voi face.

Îi cuprinse mijlocul şi îi sărută pântecele, coastele, scobitura buricului. Era moale peste tot, iar pielea îi era acoperită de un puf ca de piersică atât de fin, încât niciun pictor nu l-ar fi putut zugrăvi.

Dar erau anumite părţi în el care doreau să îi zdrobească trupul de al lui, pe un pat, pe o podea şi să o facă a lui. Acea parte din el se umflă în faţa provocării, datorită faptului că ştia că niciun bărbat nu mai făcuse acel lucru pentru Gwen. Niciunul nu o iubise destul de mult pentru a o scoate dincolo de graniţele pe care ea singură şi le impusese. Dintre care una părea să fie aceea că sexul era numai pentru îndrăgostiţi.

Prea târziu pentru el, o iubea cu o putere care îl umplea ca o răsuflare prea multă vreme reţinută. Dar Gwen nu trebuia să ştie. Nu bănuia că ar fi fost virgină, dar se îndoise că iubise vreodată de dragul iubirii pentru pura plăcere fizică.

Acesta era un dar din partea lui. Nu voia să îl umbrească niciun sentiment de obligaţie – Gwen legată de obligaţii. El o voia liberă.

Buzele îi alunecară pe pielea pe care nu şi-o putea imagina decât

în întuneric – palidă, uşor pistruiată, un amestec de dantelă, bumbac şi…

Ea scânci şi gemu.

— David, te rog.

În genunchi lângă hamac, cu braţele de o parte şi de alta a picioarelor ei, el îi deschidea cureaua surprinzător de fierbinte.

— Spune-mi ce vrei.

Mai mult decât îndrăznea să ceară. Voia ferocitate şi pasiune, puterea năvalnică a spadelor şi cuvintele vrăjitorilor care hipnotizau şi topeau voinţa. În locul acestor lucruri, el îi dăruia blânde explorări şi sărutări supuse, atingeri uşoare, când ea tânjea după mângâieri, ciugulituri, când ea voia muşcături.

Voia să fie femeia care să îl înfierbânte. Nu mai făcuse acest lucru pentru niciun alt bărbat. Răspunzând aşa cum se aşteptaseră foştii ei iubiţi, ajunsese la mici orgasme care nu îi dădeau deloc fiori. Pentru o femeie care se apropia de apogeul vieţii sexuale, ea nu prea îşi utilizase echipamentul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dave. Nu-ţi place?

— E minunat.

— Dar?

Atunci îndrăzni:

— Mai mult ar fi şi mai bine.

Îi simţi răspunsul în tensiunea spatelui când îi înconjură gâtul cu braţele. Îl sărută, abandonându-se şi expunându-se.

El nu îi putea înţelege greşit răspunsul. Niciun bărbat nu ar fi putut face aşa ceva.

Savură alunecarea aspră a pieptului lui peste al ei, felul în care sânii ei plini se ofereau atingerii lui. Se înălţa şi cobora pe aripile vântului fierbinte care îi atingea pielea din interior, puterea crescândă pe care el o dezlănţuia în ea înflăcărând-o.

Vocea ei răguşită, grăbită şi rugătoare, îi spunea unde, când, cum. Felul în care se mişca, felul în care gemea, îi spuneau lui mult mai mult însă. Îi dădea orice îi cerea. Şi îndrăznea pentru ea însăşi, satisfăcându-şi dorinţele pe care el le stârnea în ea.

Îşi strecură mâna printre pulpele ei îmbrăcate în blugii aspri şi

insuportabil de groşi. Se zbătea să scape de ei arătându-i locul unde avea nevoie să fie.

El îi dădu blugii în părţi, strecurându-se sub fărâma de dantelă. Era umedă şi alunecoasă. Îi descoperi miezul şi o simţi excitată.

— Spune-mi că mă vrei.

— Te vreau de atâta timp, spuse ea îngropându-şi faţa în gâtul lui, apoi frecându-şi obrazul de al lui, cu faţa spre stele şi cu capul dat pe spate. Chiar de la acel sărut. Mi-am imaginat trupul tău cu al meu… Te rog.

Şi el îşi imaginase. Tocmai de aceea voia ca totul să fie perfect. Trupul ei i se arcui sub mâna lui.

— Mă vrei? Cu totul?

— Da, da.

El îşi eliberă mâna şi simţi cum dorinţa ei scăzu puţin când se lăsă pe spate, răsuflând iute, cu ochii limpezi şi ademenitori.

Îl încolăci cu piciorul când el se întinse peste ea.

— Pantalonii ăştia, spuse el răguşit chinuindu-se cu centura.

— Lasă-mă pe mine, spuse ea, şi, strecurându-şi mâna între trupurile lor, îi trase fermoarul, eliberându-l, şi strângându-l în mâna ei moale şi mică.

Timp de zece secunde el se bucură că îşi ţinuse un picior pe podea.

— Lasă-mă să-i scot.

— Dar am nevoie de tine acum.

La naiba cu hainele, cu perfecţiunea, cu planurile. Rugămintea lui Gwen cu răsuflarea tăiată era tot ce conta. Se întinse cu totul deasupra ei şi lumea se întoarse cu susul în jos.

Se răsuciră în hamac şi aterizară deodată pe podeaua verandei. Capul lui se lovi de cotorul unei cărţi. Cotul ei i se înfipse în coaste. Când încetară să se mai lovească, Dave scoase un chicotit lung.

Gwen nu spuse nimic.

— Eşti teafără?

Şi ea trebuie să-şi fi pierdut răsuflarea.

— Da, răspunse ea încordat.

— Rămâi aşa, spuse el luând-o în braţe şi legănând-o uşor în

timp ce râdea.

Ea era deasupra. Şi era bine. El nu avea să uite acest lucru. Gwen cea pe care tocmai o. Sărutase, frumoasa prinţesă care se transformase într-o nimfă lacomă, era probabil predispusă la născocirea de poziţii.

— Au, hei! Ai grijă cu genunchiul, iubito. Chiar dacă ne fură clipa, consecinţele rămân.

Consecinţele. Datorită dorinţei ei pentru Dave, Gwen suferea în tăcere consecinţele. A căzut din hamac! Aterizând pe podeaua verandei cu graţia unui viţel legat! Asta obţinuse pentru faptul că cedase. „Numai să nu râzi de mine", se rugă ea.

— Rămâi? întrebă el şi zâmbetul i se simţi în glas.

— Nici nu mă laşi să mă ridic.

— Nu prea pari ţinută cu forţa.

— Atunci dă-mi drumul.

Se ridică şi îl lovi din nou cu genunchiul.

— Iartă-mă.

El răspunse cu o voce foarte subţire:

— Oricând, doamnă.

— Nu fi caraghios.

O auzi traversând veranda şi bănui că îşi găsise un loc unde să se rezeme de balustradă. Dacă nu îşi imagina greşit, probabil că îşi ridicase genunchii la piept înconjurându-i cu braţele şi îşi încheiase bluza la loc.

— Ai vreo idee mai bună?

— Ce-ai zice de o umilire finală urmată de obişnuita sinucidere?

— Puţin cam aspru. Murdar. Ţi-am arătat vreodată seria de Samurai desenaţi de mine? Tatsuya îşi face harakiri pe un promontoriu de unde se vede marea. Ceva foarte japonez – o adevărată schimbare. Nu s-a vândut.

— David!

— Da?

— Nu mai încerca să mă distragi. Mă urcasem pe tine şi am făcut în aşa fel încât ne-am răsturnat amândoi.

— Ce crezi că aveam în minte?

— Nu destul.

Dave înghiţi în sec. Dumnezeule. Exact când credea că era timidă şi se retrăgea, ea îl ataca.

— Nu crezi în îndulcirea nici unui lucru, nu? Dacă nu sunt destul de bun, spune aşa, zise el înfierbântat.

— Te rog. N-am vrut să te insult.

— Atunci nu mă mai înnebuni cu scuzele. Lasă-le naibii…

Dacă auzul lui ar fi perceput zgomotul nasturilor intrând înapoi în butoniere, acum i-ar fi auzit pe patru dintre ei închizându-se.

— Poate vreau mai mult decât doreşti tu să dai, spuse ea.

— De unde ştii de ce sunt în stare?

— Eşti atât de tânăr.

— Un puşti cu care te distrezi.

— Nu, nu cred. Nu mai cred. Eşti un bărbat foarte atrăgător.

— Şi ce-i rău în asta? Nu-mi mai vinde prostii ca aceea cum că n-ai fi sexy. Eu unul cred că am dovedit cu totul altceva.

— Într-o relaţie mai sunt şi alte lucruri importante în afară de sex.

— Unii ajung acolo, alţii pornesc de acolo. Tu singură ai spus că ne-am simţi minunat în pat.

— Dar ar fi asta de ajuns? îi aştepta răspunsul. O bufniţă se auzi ţipând.

— Eu nu sunt omul care face planuri, Gwen. Vom lua viaţa aşa cum va veni.

Ar fi putut, oare, să o spună mai clar? Voia să îşi trăiască viaţa alături de ea.

Dar ea nu auzi aşa.

— Eu însă fac planuri. Cred în ele şi nu sunt de părere că voi reuşi, nu pe o perioadă îndelungată.

— Te-ai perfecţionat în prezicerea viitorului sau ţi-a ghicit Charlotte în palmă?

Ea îşi frecă palma de pulpă.

— Nu fi jignitor.

Întins pe o parte, cu capul sprijinit în mână, ea îl simţi întinzând mâna în întuneric. Găsindu-i glezna, i-o înconjură cu degetele mângâind golul din spatele osului.

— Spune-mi, Gwen. E întuneric. Spune-mi adevărul.

Ilogic, dar la ţintă. Ea ştia că, dacă el pricepea atâta lucru, ar fi putut înţelege şi o mulţime de alte lucruri.

— Îţi vreau trupul…

— Dar nu pe mine.

Îşi dori ca el să nu fi priceput atât de repede. Nu voia în ruptul capului să îl jignească.

— Trăiesc alături de tine cele mai bune, cele mai relaxate, cele mai fericite clipe. Şi ştii că nu rezist când mă atingi. Dar, zău, nu văd cum am…

Vocea aproape i se frânse şi tăcu.

— Niciun viitor, repetă el simplu. Şi, în plus, nu mă iubeşti. Eh, cel puţin eşti sinceră.

Se rostogoli pe spate, pe podeaua din lemn.

— Oricând doreşti să vii să torni suc de lămâie peste tăieturile mele, fă-o, te rog.

Ea râse.

— Tot timpul glumeşti.

— Şi tu tot timpul gândeşti. Fă dragoste cu mine şi o să vezi unde o să ne ducă asta. E tot ce-ţi cer.

Unde o duseseră deja riscurile? Ajunsese să îl placă mai mult decât intenţionase, dorinţele ei ardeau mai puternic decât le putea controla. Lângă Dave toate închipuirile îşi luau zborul. Vraja plutea deasupra capetelor, şoptind că totul era posibil. Putea fi un amant superb, atent, priceput, inventiv şi neobosit. Dacă risca, atunci actul lor sexual putea, într-adevăr, să ducă la dragoste.

Dar nu la legământ, la căsătorie. El nu putea fi niciodată legat astfel.

— Nu cred că asta-i calea spre o relaţie de durată, spuse ea.

Nici el. Ştia deja că era îndrăgostit – durerea care îi zvâcnea în inimă îi spunea acest lucru. „Fericit?” îl întrebă un glas sarcastic. „Uite afacerea riscantă pe care ai vrut-o”.

Atunci de ce nu o credea când îl respingea? Ceva în legătură cu sărutările acelea, cu foamea aceea.

— Lăsând gluma la o parte, cred că ţi-e frică de cât de puternic

ar putea fi totul.

— Dave, nu pot.

— De ce?

— Am încercat. Am ieşit cu bărbaţi. Mi-am spus mie însămi că iubeam diverse persoane, dar de fiecare dată când eram cu unul, lipsea ceva. Eu nu sunt ca Charlotte. Nu mă arunc în pasiuni uriaşe. Mă mişc încet. Mă protejez.

— Nu ţi-aş face rău.

— Nici n-ai ajunge destul de aproape ca să încerci.

Cuvinte rostite cu o zi prea târziu, căci Dave, cu grija lui, cu glumele lui, cu sărutările lui care îi tăiau răsuflarea se apropiase de ea mai mult decât oricare alt bărbat. În timp ce ea râdea de lipsa lui de griji, el îşi croia drum spre inima ei. Ţinea la el mai mult decât voia să recunoască. Chiar şi numai pentru acel motiv, ea dorea să îl protejeze.

Coborându-şi mâna spre gleznă, îşi împleti degetele cu ale lui. Un soţ trebuia să fie demn de încredere, trebuia să fie mânat de o ambiţie asemănătoare cu a ei şi, mai presus de toate, trebuia să fie statornic. Prietenii erau pentru distracţie, pentru schimb de păreri, discuţii şi râsete.

De dragul prieteniei lor, ea trebuia să rămână riguros de sinceră. De dragul demnităţii, trebuia să nu fie dezamăgită.

— Nu o să ştii niciodată cât de mult preţuiesc prietenia noastră.

— Nu începe, te rog, cu discursul „doar prieteni".

— N-aş putea fi atât de sinceră cu nimeni altcineva.

— O să-mi spui asta mâine dimineaţă. Când o să mă trezesc singur.

— N-aş vrea să te folosesc, Dave.

— Acum o clipă voiai.

Ea oftă cu indulgenţă.

— De ce m-ai urmărit? Din necesitate? Din plictiseală? Din curiozitate?

Dave făcu o grimasă. Dacă era atât de dură cu ea însăşi, atunci cât de dură putea fi cu el? O

Parte din el, însă, ţâşni îndrăzneaţă, dornică să dovedească. „Ridică zidurile sus de tot, Lady Gweneth, ca să le pot escalada".

Sinceritatea era Zidul Unu.

— Te urmăresc pentru că este singura modalitate în care te pot face să mă iei în serios, spuse el, trecându-şi mâna peste glezna ei şi trimiţându-i fiori prin gambă.

Bufniţa ţipă din nou. Problema nu mai era „cine".

— De ce? De ce nu putem fi prieteni? întrebă ea.

— De ce să nu riscăm să fim amanţi?

— Pentru că s-ar putea să ai dreptate. Dacă ne îndrăgostim, va fi şi mai rău şi tot n-am avea un viitor. Nu eşti deloc genul soţ.

Încercă să o spună cu blândeţe.

După o clipă, el zise:

— Şi să mă iubeşti nu face parte din planurile tale, nu?

— Nu, nu face parte.

Nepregătită pentru emoţiile care o cuprinseră, ea se îndreptă clătinându-se spre uşă.

— Îmi pare rău.

În casă era răcoare şi întuneric ca într-un mormânt. Nici în dormitor nu era mai bine.

Să-l iubească pe Dave nu făcea parte din planurile vieţii ei. Ştiuse acest lucru încă de la început. Închizând ochii în lumina albă din baie, se stropi cu apă pe faţă.

Dacă n-ar fi avut un simţ moral aşa puternic, s-ar fi culcat cu el încă de prima oară când se întâlniseră!

— Dar nu, tu a trebuit să-ţi faci griji în legătură cu el, să râzi la toate glumele lui. Acum crede că te iubeşte.

Dar tu îl iubeşti? o întrebă femeia din oglindă.

Poate că da.

— Dar ştii al naibii de bine că nu-l poţi schimba.

Concepţia ei de viaţă nu era să-şi trăiască întâi clipa şi apoi să vadă unde îi vor duce evenimentele. Ea şi Dave erau diferiţi din prea multe puncte de vedere. Ea avea planuri, intenţii, pe care le urma aşa cum urma un tren calea ferată.

Îşi îngropă faţa într-un prosop. O imagine îi apărea mereu în faţa ochilor ca dintr-un vis. Dacă, într-o bună zi, va ajunge la gară şi peronul va fi gol?

Dave se răsuci pe scaunul din pod, uitându-se la patul răvăşit. Înapoi la planşeta de lucru.

Schiţă patul. Cearşafurile, pernele, o culoare slabă. Toate înconjurând un spaţiu gol. Nicio inimă în desenul acela. Niciun trup.

— Nimeni. Hm.

Uluitor cum funcţiona subconştientul, îşi spuse el, jocuri de cuvinte, simboluri, metafore vizuale. Dacă le înţelegeai, puteai afla o mulţime de lucruri. Gwen era altfel. Ea teoretiza, analiza şi ajungea la nişte concluzii la fel de diferite de ale lui ca o afirmaţie din domeniul finanţelor faţă de un vis suprarealist.

Totuşi, aveau ceva în comun, îşi puneau problemele pe Hârtie. Ale lui îl priveau drept în faţă – patul gol, viaţa goală.

— Promite-mi că vei fi prietenul meu, a spus ea la început când a intrat în casă.

El luă câteva din cărţile ei, aducându-le înăuntru şi ascultându-i paşii care se îndreptau spre dormitorul mare. Nu i-a răspuns. *„Ştii că voia să o faci"*, mormăi conştiinţa lui. Tocmai de aceea el nu a spus nimic.

Nu era nevoie ca oamenii să arunce cu farfurii, să trântească uşi sau să se jignească. El şi Gwen se descurcau foarte bine discutând prudent şi pe ocolite.

Până atunci, îşi ascultase instinctele tot timpul, în ceea ce o privea pe Gwen. Prima dată când o sărutase, instinctele lui nu se înşelaseră.

Şi în weekend-ul trecut, când au sosit amândoi în acelaşi timp, instinctul lui i-a spus: fugi, femeia asta nu-i pentru tine. Dar el a rămas, îi vorbise un instinct mult mai profund aflat în legătură cu cel care îi conducea mâna care o contura pe femeia din pat, cu picioarele strânse pentru a sta mai confortabil, nu pentru a se-apăra, cu faţa pe pernă şi cu braţul îndoit.

Gwen. Intrase atât de profund în mintea lui, în inima şi în sufletul lui, încât ar fi putut să o facă să apară acolo, în timp ce ea dormea jos.

Schiţând conturul obrazului ei, creionul ezită în dreptul gurii, care trădase adesea lucruri pe care limba nu îndrăznea să le rostească.

Creionul se mişcă mai repede. Îi desenă părul, mâinile.

O să se ducă jos în camera ei şi o să deschidă uşa cu piciorul. Ea o să doarmă cu faţa odihnindu-se pe mână. El o să se aplece deasupra ei pentru a o săruta uşor pe tâmplă.

Ea o să se mişte, iar el o să spună:

— Eu sunt.

Da. Avea nevoie de el, văzuse acest lucru în ochii ei obosiţi, în sărutările ei vulnerabile şi lacome.

O să îl primească bucuroasă. Emoţiile stârnite cu câteva ceasuri în urmă rămâneau, se intensificau şi îi pătrundeau în vise. Va fi pregătită. Toate motivaţiile ei se vor transforma în praf şi pulbere când o va atinge.

Îi va ridica tricoul, zâmbind în faţa oricărei replici tipice de-a ei. În întuneric nu conta. În întuneric, îi va scoate şortul şi se va strecura lângă ea. În braţele ei deschise şi primitoare. Între picioarele lungi şi umede. Între petalele de carne moale şi umflată cu care îşi acoperea trupul lung, tare şi chinuit.

În faţa şevaletului, îşi duse mâna mai jos de mijloc, simţind pulsaţia aceea de dorinţă. Era şi în desen – pulsaţia, zvâcnirile rapide. Grăbeşte-te, spunea.

Foame. Pasiune. Posesiune. Odată atinsă, nu va mai spune nu. Şi, odată ce va răsări soarele, nici nu se va mai uita la el, nu se va mai încrede în el, nu îi va mai zâmbi şi nu îi va mai ciufuli părul.

Un bărbat trebuia să îşi asume unele riscuri.

Dar mai rău era faptul că nu ştia dacă este destul de bărbat pentru a risca. „Poate că tocmai de aceea ea tot nu te va lua în serios”.

Sprâncenele îi erau asudate, ochii înceţoşaţi de oboseală – îşi lăsă capul în jos şi se recunoscu înfrânt. Nu se va duce niciodată în camera ei.

Desenă un sân acoperit de o rochie scurtă şi transparentă. Rochia era un dar, propria lui invenţie. Atâta îi dăruia în seara aceea, îşi spuse el.

Înjurând, azvârli cărbunele pe jos, întrebându-se dacă undeva prin cabana aceea ea era la fel de trează ca şi el, aşteptând ceva ce niciunul din ei nu îndrăznea să ceară.

8

Gwen se spălă pe dinţi cu furie. Îşi perie părul ud încercând să se decidă dacă să îl usuce sau nu. Ar fi părut prea înfoiat, îşi spuse ea, prea atrăgător. Nu voia ca el să creadă…

— Dumnezeule, femeie, ce-ai vrea să creadă altceva când tu îl înconjori cu picioarele atât de tare, încât cădeţi din hamac! spuse ea cu glas tare.

Zâmbetul trist din oglindă nu o bine dispuse.

Când ieşi din dormitor văzu fâşii de auriu, pur puriu şi albastru pătrunzând prin fereastra pictată de lângă uşa de la intrare, un curcubeu în încăpere. David a spus că locul acela era fermecat, începând de la copaci şi stânci, până la cer.

Dar farmecul dispăru când descoperi că podul era gol. Farmecul era Dave, ceea ce îi făcuse, ceea ce o făcuse să simtă, ceea ce o făcuse să arate. Apoi văzu desenul.

O străbătu o senzaţie ciudată. Dându-şi seama de cât de aproape o văzuse, simţi scântei ţâşnindu-i sub piele, fiori atât de puternici, încât erau aproape ca o violare. Umerii i se încordară. O urmărise, o dorise, o devorase şi o disecase. O analizase – în felul lui. Vru să arunce o pătură peste şevalet sau peste femeia desenată în pat.

Rochia pe care şi-o imaginase el consta într-o linie dantelată peste pulpă şi un fald în locul unde se îmbinau coapsele. Sânii erau grei şi plini şi se vedeau foarte clar, cu aureolele roze în somn, un sfârc fiind conturat cu o linie circulară neclară. Trecu cu degetul peste el şi simţi un fior ciudat de erotic.

Titlul „Studiu” era scris într-un colţ. Gwen înţelegea organizarea gândurilor lui pe hârtie. „Oare chiar aşa mă vede?” se întrebă ea. Femeia aceea era senzuală şi, dacă nu cumva satisfăcută deja de iubitul ei, gata să se trezească şi să devină astfel.

Desenul îi mai spunea ceva: că el n-o ascultase. Nu ar fi putut fi realizat de un „prieten”.

Se îndreptă cu picioare nesigure înapoi spre scară.

Bluza pe care şi-o aruncase pe ea nu putea ascunde trupul de

dedesubt, nu de Dave. Dezvăluise atât de mult cu o seară în urmă, şi emoţional, şi fizic. Şi se părea că îl făcuse să fugă definitiv.

— De ce-mi faci una ca asta? îi întrebă ea spiritul absent.

O fermeca, o provoca, fără să vrea altceva decât să o facă să se simtă bine. Numai că bucuria ei era în strânsă legătură cu el. Nici nu suporta să îşi închipuie cât de banală va fi viaţa, cât de obişnuită din nou, cât de normală.

— Ah, lui Dave i-ar plăcea asta, mormăi ea încălţându-se cu o pereche de adidaşi uzaţi. Preţuirea anormalului, dorinţa de neobişnuit, acesta e punctul lui de vedere.

Un bărbat nu te poate face fericită, îşi ţinu ea predică, legându-şi şireturile strâns. Cuvintele „şiret strâns" o hărţuiau. Poate de aceea îl evitase mereu. Chiar şi numai după o săptămână petrecută cu Dave, unele părţi din ea ieşiseră la suprafaţă, după ce le ţinuse îngropate ani de zile.

Deschise uşa garajului şi văzu o pată pătrată şi neagră de asfalt. Maşina lui nu mai era. Îşi simţi inima zdrobită şi se prăbuşi pe prima treaptă a verandei.

— Bună.

Tresări în interior şi, dându-şi bretonul la o parte, îşi dădu seama că nu avea ochelarii. Privi la imaginea aceea înaltă, bej şi neclară şi clipi des.

Dave dădu drumul furtunului şi îşi vârî capul în apa rece. Şortul lui era ud de sudoare şi trupul îi sclipea.

— Vrei să alergi? o întrebă el văzându-i adidaşii.

Ea nu alergase niciodată mai mult de câteva sute de metri. Îşi scutură şortul şi spuse:

— Sigur!

Prezenţa lui nu numai că o încuraja pentru a trăi noi experienţe, dar acum o făcuse să accepte o tortură pe care o evitase cu succes timp de treizeci şi patru de ani.

— Celulita nu doarme niciodată, să ştii. Mă însoţeşti?

El se gândi o clipă şi mărul lui Adam i se zbătu când bău apă de la furtun. Nu fu surprinsă când îl văzu alergând lângă ea. Dave alegea ce şi când voia; îşi preţuia libertatea.

Un gând incitant când alegea să fie cu ea; dar şi îngrozitor dacă îşi imagina că, într-o bună zi, putea alege altfel.

După vreo jumătate de milă, ea încetini alergarea când nişte ţiuituri se combinară cu o durere într-o parte şi continuă cu un mers alert.

— Cunoşti multe fete aşa? îl întrebă ea pe un ton de conversaţie.

— Destule.

Cu prosopul aruncat pe umeri, cu mâinile proptite în şoldurile înguste, probabil că amăgea femeile ca Piper din Hamelin.

Indiferenţa lui era ca un marş funebru pentru ea. Alergă din nou până la următoarea curbă. Lumina limpede a zilei făcea ca vârfurile munţilor din depărtare să se vadă precum cristalul, fiecare pin conturat clar pe cerul senin.

— Atunci, de ce eu? întrebă Gwen.

Avu nevoie de un minut pentru a răspunde, aplecându-se să ridice o bucăţică sclipitoare de cuarţ, pe care o azvârli într-un trunchi de copac.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că nu ştiu?

Probabil, se gândi Dave. Ea îl asemăna deja cu farfuria scobită a unei antene satelit.

— Instinctele mi-au spus să acţionez. Ne potrivim.

Braţul pe care i-l trecu el pe după umeri făcu să iasă şi mai mult în evidenţă diferenţa de înălţime. Braţul pe care ea i-l trecu pe după mijloc scoase în evidenţă diferenţa de grosime. Ea spuse atunci, arătând spre umbrele care alunecau înaintea lor.

— Nu prea mi se pare o pereche perfectă.

— Mai bine uită-te înăuntru.

— La ce? La carierele, la atitudinile, la valorile noastre?

— Ce crezi că preţuiesc?

— Distracţia.

— Adevărat. Doi.

— Libertatea ta.

— Iarăşi adevărat. Doamna va câştiga un premiu peste un minut. Tu nu? Preţuieşti libertatea, vreau să spun.

— Când e vorba despre o relaţie, preţuiesc angajamentul.

El îşi potrivi pasul după al ei.

— Îmi ceri şi mie unul?

Mama ei o prevenise mereu să nu facă ce tocmai făcuse acum: se împiedică de propria ei umbră.

— Încercam să-ţi demonstrez cât de departe suntem unu! De altul.

— Eu nu văd asta absolut deloc.

O luă în braţe. Erau faţă în faţă, trup lângă trup. Bluza nu o apăra de căldura lui, de buzele care le cunoşteau pe ale ei foarte bine.

Îi şopti numele.

— Te rog, nu.

— Suntem de acord în privinţa multor lucruri. În hamac, spuse el adulmecându-i obrazul, pe verandă, în praful de sub casă, adăugă el strecurându-i un sărut pe sub păr. Pun pariu că ne-am înţelege şi într-un pat, dacă mi-ai da voie.

Picioarele îi tremurau ca şi cum ar fi alergat la maraton. Oxigenul îi pătrundea atât de puţin în organism, încât aproape că nici nu îşi mai simţea inima bătând.

— Am văzut desenul.

El o privi în ochi.

— Şi ce ţi-ai închipuit?

— E mult mai mult în tine decât acest aer ne păsător pe care îl afişezi.

— Iubito, ai dat lovitura, spuse el răsucind-o într-un sărut care era pe jumătate îmbrăţişare, pe jumătate seducţie. Ajungem.

— Unde?

— Acolo unde mergem.

— Unde adică?

— Nu pot să-ţi desenez o hartă.

— Trebuie să ştiu.

— Nu trebuie să ştii decât asta.

Ea gemu când limba lui îi pătrunse în gură.

— Nu aşa se rezolvă o problemă, izbuti ea să spună peste o clipă.

— Asta avem? Cheamă-i pe Rob şi pe Charlotte, ar trebui să

vadă şi ei.

O sărută din nou, în mijlocul drumului. După aceea îi frecă partea inferioară a trupului cu a sa şi o simţi înfiorându-se.

— Dacă stau să mă gândesc mai bine, poate că vom ţine partea asta pentru noi. Ce s-a întâmplat?

— Mă faci să râd când aş vrea să plâng.

— De ce?

— N-ar trebui să iei totul prea în serios.

— Tu nu m-ai luat în serios niciodată.

— Eu vorbesc de viitor.

— Poate despre renunţarea la viitor.

— Nu te aştepta la mai mult, Dave. Aici şi acum este tot ce avem.

Într-un fel, Lady Gweneth a lui îi învăţase replicile. Superficialitatea lor era şfichiuitoare. Se temea, oare, că, dacă nu le spunea ea, avea să o facă el?

Înainte să apuce să întrebe, ea îi trase capul în jos pentru un alt sărut, degetele ei apăsându-i ceafa. Forţa dorinţei ei îl zgudui. Şi se auzi făcând promisiuni pe care nu le mai făcuse niciodată.

Dar ea nu asculta.

— Vino cu mine acasă.

Ea încuviinţă apăsându-şi obrazul de pieptul lui şi auzindu-i astfel, bătăile inimii.

Într-o clipă începură să alerge, Dave încurajând-o mereu.

— David King, eşti un nesuferit, gâfâi ea.

— De ce? Pentru că vreau să te duc acasă?

— Să stai şi să te uiţi la mine cum mă chinuiesc să urc panta asta nu e chiar ceva erotic.

El îi aruncă un zâmbet până la urechi şi îi dădu la o parte de pe frunte câteva şuviţe umede.

— Vrei să punem pariu?

Ea scutură din cap. Îi văzuse deja trupul în lumina slabă de seara trecută, îl văzuse şi în imaginaţie. Acel gând ar fi trebuit să o îngrijoreze. Dar, într-un fel, asta nu se întâmplă. Lui Dave cel musculos îi plăcea sincer silueta ei mai rotundă. Nu putea spune nici cum, nici de ce. Modul lui de a gândi era la fel de misterios ca întotdeauna.

Dar atenţie, grija şi singurătatea lui nu erau deloc misterioase. Îi plăcea să se ducă să deseneze când ea învăţa, dar gândul că el învia o femeie cu atingerea cretei o durea. Dacă ar fi trebuit să fie o Theda Bara sau o Beli-Zar l-ar fi iubit aşa cum nicio altă femeie sau fată nu o făcuse vreodată.

Poate că nu corespundea întru totul imaginii ei despre un soţ, dar ca amant ştia că va fi mult mai mult decât îndrăznise măcar să îşi închipuie. Cu Dave, îndrăznea.

O lăsă să facă duş singură, deşi amândoi simţiră riscul unor gânduri ulterioare. Libertatea de a alege, îşi spuse ea. I-o oferise şi abia începea să ştie ce era aceea libertatea de a fi femeie.

— Ce mai libertate, spuse ea râzând când îl găsi păzind uşa băii.

Luase toate prosoapele din dulap, probabil în timp ce ea se spălase pe cap, înainte de a începe să facă pe santinela.

— M-am gândit că ai vrea ceva de îmbrăcat, spuse el arătând spre o cămaşă albă care îi atârna pe braţ.

Întinse mâna pe după uşă, ignorând intenţionat felul în care el privi peste capul ei în oglinda din spate.

— Mulţumesc.

Închizând uşa cu piciorul ea îşi puse cămaşa şi scoase un ţipăt.

— Dave, fii cuminte!

Dar nu era el, ci poalele cămăşii se prinseseră în uşă.

— Ai început să vezi prin uşă? îi strigă el din pat.

Ea roşi.

— Nu contează.

Cămaşa îi venea până la jumătatea pulpei şi nu îşi mai puse nimic altceva. El îi luase şi hainele ei murdare.

Deschizând uşa el o privi apreciativ, cercetându-i degetele de la picioare, genunchii, poalele cămăşii.

— Mergem sus?

Urcară scara în timp ce Dave o săruta pe ceafă.

— Sunt o neîndemânatică, nu uita.

— N-o să te las să cazi.

Deja se îndrăgostise de el. Dar niciodată, absolut niciodată, nu se va folosi de acest lucru pentru a-l lega, nu pe Dave, nu pe spiritul ei

liber.

Şi, pe urmă, de data aceasta, el ascultă. Ca nu cumva să cadă amândoi, el evită să îi atingă partea din spate a pulpei până ajunseră sus.

Dave întinse salteaua într-un colţ al podului. Gwen se aşeză pe un colţ al ei ţinându-şi genunchii la piept. El îngenunche în spatele ei, bătând-o uşor pe umăr ca şi cum ar fi vrut să îi împărtăşească un secret. Când ea îşi răsuci capul, o sărută pe obraz şi o cuprinse de mijloc, de sub sâni. Cămaşa i se ridică pe pulpele acoperite de un păr fin auriu şi de picături de apă.

Femeia sătulă de pe şevalet dormea îndoită.

— Nu în asta m-ai desenat, murmură ea referindu-se la cămaşă.

— Realitatea e totdeauna mai bună decât imaginaţia.

— Zău? Aş păli în comparaţie cu culorile tale vii, cu acţiunea şi aventura din desenele tale.

— Poate îmi place aşa, mai pal.

Ea se înfioră când îi simţi obrazul pe ceafă şi îşi lăsă capul în jos lăsându-se copleşită de senzaţii.

El urmări cu privirea o picătură de apă de pe tâmplă, alunecând pe maxilar, pe gât şi apoi pe claviculă. Sânii i se vedeau întunecaţi prin cămaşa udă şi transparentă.

— Lasă-mă să mă agăţ aici, spuse el trăgând brusc de material şi dezgolindu-i sfârcurile care se întăriră repede.

Îi acoperi abdomenul cu mâna şi apăsă.

Ea îi apucă mâna, ţinându-i-o lipită de ea, potolindu-şi tulburarea şi stăvilindu-şi pentru o clipă dorinţa de a merge mai departe.

El primi mesajul… Lăsându-se pe spate, îi trase cămaşa, dezvelind locul pe care îl sărutase pe scară.

— E cald aici, spuse el încet.

Ea râse. Sau gemu. Nu ştia sigur. Avea să o sărute din nou şi va afla.

— Nu pot să respir când faci asta, şopti ea.

— Aş putea să pornesc ventilatorul.

Paletele de deasupra capului tăiau lumina în fâşii de umbră,

răcorind pielea ei umedă. Ca şi sudoarea şi apa de pe pielea lui. Ar fi trebuit să facă duş cu ea. Dacă ar fi făcut-o, n-ar mai fi ajuns în pod.

— Dave?

El tăcu.

Atunci ea se întoarse aducându-şi picioarele sub ea şi îngenunchind pentru a-l privi.

— Spune-mi ce vrei.

— Ţi-am spus aseară că vom face numai ce vrei tu…

„Şi ea nu a vrut nimic".

— Vreau să ştiu ce vrei tu.

Nu îi putea promite ceva pentru o viaţă, era destul de matură pentru a fi conştientă de acest lucru, de a recunoaşte sfârşitul unei poveşti. Dar îi putea mulţumi pentru dulceaţă, senzaţii, chiar şi pentru pericol – pentru că o lăsa să rişte mai mult decât ar fi îndrăznit singură.

Poate nu avea să îi spună că îl iubeşte, dar îi putea arăta cât de preţios era pentru ea, cât fusese totdeauna.

— Ce vrei?

Ochii îi străluciră de acea concentrare pătrunzătoare cu care îl văzuse privindu-şi opera şi tot ce conta pentru el, bănui ea.

— Atinge-mă, spuse el răguşit.

Muşchii i se încordară când ea îl ascultă, sclipind de umezeală datorită alergării şi căldurii. Ea îşi coborî mâna pe pieptul lui, apoi pe o coapsă şi sub şortul sumar. Stomacul lui se strânse şi buzele i se îngustară.

Gwen nu era deloc sfioasă. Nu când făcea lucrurile pe care le dorea. „Doreşte-mă", gemu el încet în sinea lui. „Pe mine".

Trupul i se arcui când degetele ei îi atinseră pielea întinsă, explorându-i părul ondulat.

Mâna lui se lăsă pe a ei, ochii îi erau înceţoşaţi şi maxilarul încordat.

— O să mă înnebuneşti.

Ea se ridică atunci în genunchi şi îl sărută uşor pe buze, cămaşa descheiată fluturându-i în părţi.

— Ai făcut atâtea pentru mine. Nu ţi-am spus niciodată cât de mult apreciez totul.

— Mulţumesc, spuse el. Dar lasă-mă o clipă.

Prea multe gânduri i se agitau. În cap, emoţii la care nici nu se gândise, nu acum, nu când voia să se concentreze asupra unduirilor cărnii ei pistruiate, moliciunii vulnerabile a umflăturilor şi scobiturilor.

Nu era vorba de sex. Ci de Gwen. De a se ridica la înălţimea aşteptărilor ei. De a se ridica la înălţimea imaginii pe care şi-o făcuse ea în legătură cu el, a unui tânăr plin de forţă. Voia să aibă nevoie de timp. Dar, dacă ea nu înceta să îl atingă în felul acela care făcea să i se înmoaie genunchii şi să i se pună un nod în gât, avea să explodeze pe loc. Aflându-se pe culme, ştia că orgasmul avea să vină repede şi căderea va fi uluitoare.

Dar trebuiau să ajungă acolo împreună.

Îi ridică mâna de pe pericol, lingându-i palma până când ea îşi răsfrânse buzele inhalând iute. Ca şi cum ar fi invitat-o la dans, îi înconjură spatele şi o trase spre el.

Fredona Dansul lunii. Ea mirosea şi avea gust de săpun, el, de sare.

Din moment ce îi ţinea mâna stângă, ea îşi urcă încet mâna dreaptă pentru a-i gâdila lobul urechii.

— Gwen.

Un zâmbet supărat.

— Ai sunat?

— Tu te distrezi cu mine.

— Fii convins.

Era aproape îmbătată, ca un spirit ieşit dintr-o sticlă.

— E cumva un joc nou? Ne atingem numai de la gât în jos?

— S-ar putea.

Numai faptul că se temea să îl iubească nu însemna că nu ştia nici cum să o facă. Ceea ce urmă îl făcu să scoată un geamăt, reţinându-şi un strigăt de pură plăcere.

— Doamnă, eşti extraordinară.

— Iar tu eşti dulce.

El tăcu.

— Mă întreb dacă eşti la fel de dulce peste tot, spuse ea aplecându-şi capul într-o parte.

El se ridică atunci în genunchi, cu trupul rigid, în timp ce vârful limbii ei îi atingea umărul, pieptul, ultima coastă.

— Nu uita acest gând, murmură el ţinându-şi răsuflarea.

Se duse, practic, împleticindu-se, până la măsuţa de toaletă de lângă pat. Deschise hotărât o cutiuţă, ignorând-o pe Gwen care se întindea pe saltea ca o pisică, scoţându-şi cămaşa şi dezvelind astfel un umăr la fel de sexy ca al lui Venus.

Numai că Venus nu avea braţe. Şi ce făcea Gwen cu mâinile…

Luă un prezervativ. Dave ştia că ea va voi să facă onorurile, dar se îndoia serios că va mai fi nevoie când va termina ea. Cu braţele întinse, se prinse de marginea măsuţei de toaletă căutând să îşi recapete stăpânirea de sine.

— Dave?

Muşchii spatelui i se relaxară până în locuri despre care Gwen ştia că, teoretic, nu făceau parte din spate. După aceea muşchii se încordară din nou. Nu îşi putea închipui de ce se simţea nesigur. Mai exista tot timpul posibilitatea ca trupul ei să nu îl excite…

Alungă acest gând la podea odată cu ultima pernă. Când Dave se întoarse, cu chipul plin de dorinţă arzătoare, ea îşi dădu seama că nu era de vină ea.

— Nu vii în pat?

El se întinse cât era de lung, cuprinzând-o în braţe. O sărută mult timp, dovedindu-şi sieşi şi ei că se putea stăpâni.

Până când ea spuse:

— Atinge-mă.

Şi rugămintea aceea deschisă îl străbătu ca un foc.

O atinse. Peste o clipă, ea îl imploră să o sărute în acelaşi fel.

Nu ar fi trebuit să îl mire sau să îl şocheze atât de mult. Era Gwen pe care o dorise, o femeie care nu se juca, îndeajuns de deschisă şi de sinceră pentru a-i spune că nu aveau niciun viitor. Avea o singură şansă pentru a-i dovedi că se înşela.

Aşa că o sărută, o sorbi, excitând-o din ce în ce mai mult. Lua tot ce avea. Libertatea şi vulnerabilitatea ei erau mai excitante decât orice. Îl stârnea aşa cum nu o făcuse nicio femeie în viaţa lui.

Ea îşi trânti atunci capul pe pernă, bâjbâind după el. O sărută pe

obraz. Ea îi sărută palma, degetul mare, sugându-i fiecare deget pe rând.

El nu putea spune stop, mai încet. Nu mai putea să spună nimic când ea îşi încolăci picioarele în jurul lui, împingându-i spatele pulpelor cu călcâiele. Sânii ei îi atingeau uşor sfârcurile, iar limba ei le lingea. Vârful lui îi pătrunse în miezul umed şi el strânse din maxilar până îl duru. Dacă se bazase pe prezervativ să amortizeze senzaţia, era, într-adevăr, o slabă protecţie.

— Sângele îi năvăli în urechi când ea îl trase şi mai mult, şi mai adânc. Se ondula ca un fluviu şi el alunecă înăuntru.

Plămânii îl dureau din cauza efortului. Camera se învârtea. Era acoperit de o sudoare rece. Voia să gândească, pentru binele ei. Să se dea în spate şi să o mângâie din nou cu limba, dar ea insistă şi trupul lui ascultă, începând o mişcare ritmică a sa. Umflându-se, explicit, intens.

Se întâmplă repede. Un şuvoi incredibil îl străbătu, urmară câteva zvâcnituri. Puternice, explodă, numele ei se auzi răguşit şi apoi se lăsă tăcerea cutremurătoare.

Gwen aşteptă până când îl părăsi tensiunea, care îi făcea trupul să zvâcnească atât de puternic, încât ea nu putu face absolut nimic decât să primească şi să se bucure. Rămaseră tăcuţi, iar unul dintre ei extenuat. El se mişcă din nou, dar ea îl opri.

Cu ochii închişi din cauza câtorva picături de sudoare de pe sprânceană, Dave întoarse capul.

— La naiba.

Ea îl sărută pe tâmplă. El tresări şi o auzi ţinându-şi răsuflarea.

Îşi întinse mâna mare peste mijlocul ei şi alunecă în sus strângând-o cu putere.

— Iartă-mă, spuse el mângâindu-i sânul cu degetul mare.

Salteaua umplută cu fulgi scoase un sunet când el se rostogoli pe spate rămânând cu privirea aţintită în tavan.

Înjură fără să se sinchisească să se ascundă. De ce ar fi făcut-o? Nu existau prea multe moduri în care ar fi putut ascunde faptul că pierduse. Îşi trase cearşaful peste mijloc.

Până şi puştii de liceu se puteau stăpâni mai bine. Numai dacă

ea n-ar fi… nu, nu putea da vina pe ea. Gwen avea evident mai multă experienţă decât crezuse el şi el îşi ratase şansa.

Crezuse că dormitorul va fi singurul loc unde îi putea dovedi că era mai mult bărbat decât băiat, în loc să fie imatur, el era prematur!

Singurul lucru, unicul lucru care ar fi putut înrăutăţi şi mai mult situaţia ar fi fost ca ea să înţeleagă.

— Pot face ceva?

— Nu fi drăguţă, spuse el nervos.

Ea se aşezase în poziţia din desen, îndoită pe o parte şi cu o mână sub obraz. Spre deosebire, însă, de femeia aceea, ale cărei pleoape erau lăsate, ale ei erau deschise deoarece îl privea cu ochii de culoarea scândurilor aurii care alcătuiau acoperişul ascuţit.

El s-ar fi putut supăra din cauza a ceea ce păruse un chicotit din partea ei, dar acest lucru l-ar fi obligat să deschidă ochii. Ea îşi trecu mâna peste pieptul lui, iar el i-o ţinu. „La naiba, Gwen, nu mă părăsi. O să fie mai bine data viitoare”.

Ea se ridică în capul oaselor. Părul îi curgea în şuviţe, pe jumătate încă ud de la duşul pe care ar fi trebuit să îl facă şi el cu ea.

— Lasă-mă o clipă, spuse el, şi ridicându-se, îşi luă şortul şi coborî.

Se întoarse peste zece minute, înviorat de un duş rapid dar mai fierbinte ca oricând, liniştit.

Scotoci prin măsuţa de toaletă azvârlind pe jos lucrurile nedorite, ignorând intenţionat cutiuţa cu prezervative din colţ. Găsi un şort mai curat şi o altă cămaşă pe care şi-o aruncă pe el fără să se mai sinchisească să o încheie.

În tot acest timp, ea nu spuse nimic. Nu dezamăgire. Nu învinuiri. Nu implorări pentru mai mult. Şi, slavă zeiţei amazoane a iubirii, nu încurajări.

Apărat de şevalet, îşi găsi curajul pentru a o privi. Dar ochii ei erau închişi. Studie femeia pe care o desenase. Luând o gumă din pură obişnuinţă, îi şterse dantela de peste pulpe şi adăugă o linie mai groasă, tivul unei cămăşi. Nasturi şi butoniere se vedeau şi se ascundeau odată cu ridicarea şi lăsarea pieptului ei.

Îl lăsă să deseneze. Nu mai fu rostit niciun cuvânt.

Trecu astfel un sfert de oră. Trupul ei fremăta de o dorinţă nestinsă, încă marcat de atingerea lui.

Se dădu jos din pat şi se duse în spatele lui, cu cămaşa pe jumătate deschisă şi cu trupul atingându-i uşor spatele.

— Fără scuze, spuse el cu brutalitate.

— Dar complimente?

El se încruntă.

Fără să îşi dea seama, ea începuse să îi frământe umerii încordaţi. Gwen învăţase multe despre tensiune în viaţa ei, iar Dave îi arătase o mulţime de modalităţi în care putea scăpa de ea. Erg rănit, iar ea îl ajuta.

Îi dădu mâna la o parte de pe umăr şi se întoarse la desenul lui.

— Nu sta aici, te rog.

Parcă o înţepase cu un creion ascuţit. El îşi lăsă capul în jos şi oftă adânc.

— Iartă-mă. Am nevoie de spaţiu.

— Libertate. Ştiu.

— Ce ştii tu?

— Că nu putea să iasă ceva, nu pe termen lung. Tot m-ai fi alungat mai devreme sau mai târziu – dacă ai fi apucat să faci greşeala de a promite ceva pe termen îndelungat.

— Gwen.

— E mai bine să vedem asta acum. Asta nu înseamnă că nu putem păstra ceea ce avem.

Ea o făcea. Îşi undui degetele pe muşchii spatelui lui.

— Crezi că sexul este tot ce avem?

La naiba, şi el care încercase să îi arate că o iubeşte.

— Când mă gândesc că am excitat un bărbat atât de mult încât nu s-a putut opri… Este cel mai tulburător lucru pe care…

— Am vrut să…

— Să ce? întrebă ea atingându-i faţa şi întorcându-l spre ea.

— Să-ţi dovedesc că nu sunt băiatul care mă crezi.

Ea râse uşor. Împletindu-şi degetele prin părul lui, îi privi nuanţele aurii.

— Eşti un bărbat imposibil de atrăgător. De ce crezi că am

încercat atât de mult să mă prefac că nu eşti?

El îi sărută palma cu care ea îi atinse buzele. De nepreţuit. Darnică. Aceasta era Gwen pe care ştia că niciun alt bărbat nu o văzuse. Ciufulită, răvăşită. Deveni şi mai mândru când văzu iritarea de pe pieptul ei. El i-o făcuse.

O trase spre el şi sânii îi ajunseră în dreptul gurii.

— Am vrut să-ţi arăt.

Ea chicoti.

— Aş spune că ai făcut-o.

— Nu prea.

— Prima dată…

— Nu mai spune.

— Eu am vrut aşa, insistă ea.

— Tu ai plănuit asta?

Ea începu să râdă.

— Nimeni nu plănuieşte totul. Dar am vrut să-ţi dăruiesc ceva. Nu ţi-a plăcut?

Neastâmpărată vicleană. Se ridică şi spuse:

— Şi eu am vrut să-ţi dăruiesc ceva.

— Ceva ce nu voi uita niciodată.

— Putem să reuşim, Gwen. Amândoi. Trebuie numai să luăm viaţa aşa cum e. Întinde-te.

Ea îşi arcui o sprânceană.

— Aşa repede?

El o ciupi uşor de fund.

— Tu acolo, eu aici.

— Imaginaţie cred că e puţin spus.

Îşi rezemă spatele de scaun.

— Deschide-ţi cămaşa puţin.

Întinsă pe saltea, ea făcu ce i se spuse, tremurând datorită intimităţii pozei şi privirii acelor ochi pătrunzători. El îi vedea fiecare centimetru din corp, îl reda şi ea se temea recunoscând dragostea pe care nu i-ar fi putut-o cere în schimb. Gura i se strâmbă într-un zâmbet trist. Iubea la el exact libertatea pe care ea însăşi nu o avea. Acesta fiind şi motivul pentru care nu îi putea cere să se schimbe.

9

Ea aşeză castronelul de supă gol lângă pat. Mâncaseră pe podeaua din lemn folosind cearşaful ca faţă de masă.

Dave se prefăcuse că desenează în continuare cât timp ea s-a dus jos să pregătească masa de prânz. Dar Gwen ar fi putut să jure că îl auzise măsurând încăperea în lung şi în lat, desculţ şi încruntat.

Da, se poate, auzi o încruntătură, îşi spuse ea. Suna ca nişte dinţi încleştaţi, ca o răsuflare grea, ca nişte înjurături reţinute.

După ce mâncaseră supa, vasele rămăseseră lângă scară.

— Nu le duce jos, lasă că le duc eu, spusese el gândindu-se la siguranţa ei.

După aceea, se aşezase din nou la şevalet.

Ea poză de bunăvoie; se părea că nu le mai era uşor să vorbească. Aşa că se întinse în pat, cu o pernă la piept, şi îl lăsă să deseneze. În cele din urmă, sânii i se excitară de la atingerea pernei când respira, şi dornică de altceva. Nu se întrebase de ce voia el acea acoperire, dar deodată, acum îşi dădu seama.

„Ticălosule ce eşti, te ascunzi şi vrei să fac şi eu la fel". El îşi avea şevaletul, iar ei îi dăduse perna aceea.

Coborând de pe saltea, se duse spre el înfruntându-i privirea încruntată când întrerupse poza. Goală, se apropie şi mai mult.

— E ceva foarte sexy să fii observată, spuse ea. Să ai pe cineva care să te vadă cu adevărat. Mă simt vulnerabilă.

Nu juca teatru, îşi spuse el când mâna ei îi alunecă pe braţ.

— Privirea este ceva intim, spuse el. De aceea îndrăgostiţii se privesc lung.

Schimbară şi ei o astfel de privire.

Ea nu spuse nimic. Nici el. Despre faptul că ar fi fost îndrăgostiţi.

El lăsă cărbunele jos.

— Ai de gând să continui să mă atingi?

— Sper, spuse ea încet.

— Şi poza?

— Nu mai pozez.

Îi luă faţa în mâini şi îl sărută, cu gura şi cu limba, o explorare erotică ce nu mai lăsa nici urmă de îndoială cu privire la cine era mai vârstnic, la cine voia să preia conducerea. Îl provocă.

— Să fiu al naibii, murmură Dave şi, ridicându-se, o luă în braţe, întorcându-i sărutul.

Dacă îşi închipuia că era drăguţă cu el, că „îl încuraja pe bietul Dave cel dulce", atunci avea să îi scoată el totul din cap foarte repede.

Degetele lui îi înnegriră braţele de cărbune, lăsându-i nişte pete ca nişte vânătăi. Aceasta îl şocă, făcându-l să se oprească şi o dădu brusc la o parte.

— În starea în care sunt te-aş răni.

— În starea în care sunt s-ar putea să-mi placă.

El închise ochii şi înghiţi un nod.

— Gwen, nu vorbi aşa.

— E prea mult?

Siguranţa ei se clătină puţin, arătând curajul care îi trebuise pentru a se duce la el aşa goală şi frumoasă.

— Prea frumos, spuse el zâmbind şi oftând adânc, după care clătină din cap. Când te-am sărutat, am ştiut că o să fie fierbinte, dar nici chiar aşa. Asta merit pentru faptul că te-am subestimat.

Schimbară sărutări, atingeri şi şoapte. Inima lui Gwen palpită când văzu cât de uşor era de data aceasta. Fără temeri, fără îndoieli. Orice cerea, Dave accepta.

Ca un tren de marfă, aşa prindeau viteză, încet, încet, răsuflând greu şi scrâşnind ca nişte frâne, făcând să sară scântei de pe şine când mâinile mângâiau. Ea îşi imagină un tren ieşind dintr-un tunel întunecat şi începu să râdă de acel simbolism, împărtăşindu-i acest lucru lui Dave.

— Nu sunt singurul cu un simţ al umorului pervers, i-o întoarse el.

— Sau cu imaginaţie vizuală.

— Dacă te iei de motor, te bat.

Râseră minute în şir, tăvălindu-se în aşternut până când o uşoară atingere o făcu să ezite şi să închidă ochii.

— Ştii ce îmi închipui când mă gândesc la trenuri? Şuierături

îndepărtate în noapte care mă fac să-mi doresc să plec undeva. Dar şi ele sunt singure. Nu există nimic mai singuratic decât şuieratul unui tren.

Poate Dave creând la şevaletul lui.

O sărută, trăgând-o înapoi lângă el.

— Te iubesc, Gwen.

Îi urmări buzele îngustându-se când el o penetră şi îi simţi mâna strângându-i braţul. Repetă cuvintele.

— Iubeşte-mă, îi ceru ea.

Şi el o iubi într-o mulţime de feluri.

Reprezenta mai mult decât trenuri, şine, tuneluri, mai mult decât nişte metafore. Era ritm, o pulsaţie crescândă în sângele lor, un piston care îi împingea mai înainte şi mai sus, făcându-i să escaladeze, să ajungă şi să găsească. Două trupuri mişcându-se ca unul singur. Un ţipăt ascuţit îi rămase în gât când ajunse prima, cutremurându-se jos şi mai jos şi apoi din nou în sus când el o însoţi pe acel platou, energia trupului său strângându-l pe al ei şi şoptindu-i cuvinte păcătoase şi adevărate.

— Gwen. Vino cu mine. Iubeşte-mă.

— O voi face.

— Ai cea mai senzaţională piele, spuse el.

Gwen zâmbi timid, trăgând de poalele cămăşii în jos.

— Las-o aşa, îi ordonă el.

— Da, şefule.

El zâmbi, un zâmbet cu care ar fi scos bani şi de la un avar. Sau ar fi îndepărtat prudenţa dintr-o femeie cu o fărâmă de înţelepciune. Gwen părea că şi-o pierduse pe a ei.

Râse şi se întinse din nou. O voia odihnindu-se. Aşa avea să facă. Avea să îi dea lui David aproape orice. Iar el avea să ia, fără obligaţii…

„Şi dacă ea voia obligaţii?” se întrebă ea. Nu vorbiseră nimic despre angajamente.

Îşi zâmbi în sinea ei gândindu-se cât de complet se schimbaseră lucrurile. Obişnuia să folosească nepăsarea lui Dave împotriva lui. Acum, după ce învăţase să se bucure de clipa trăită în braţele lui, îl iubea pentru asta. O elibera din toate lanţurile.

„Îl iubesc", îşi spuse ea încet.

„Şi îl poţi pierde", sosi răspunsul tăcut.

Refuză să se gândească. Pentru o zi era al ei.

„Şi mâine?" Cuvintele se risipiră odată cu îndoielile, când adormi.

Gwen nu dormea niciodată după-amiaza. Dar, tot aşa, nu mai făcuse niciodată dragoste în toiul zilei. O ruşine, se gândi ea, realitatea pătrunzându-i în vise asemeni luminii de afară. Aceasta însemna că nu se va trezi niciodată lângă ceva atât de tulburător cum era Dave, sau atât de liniştit sau de necesar.

— Visezi?

Ea îşi trecu cu limba peste dinţi. El îi dădu berea, stând rezemat de perete şi cu picioarele întinse lângă ale ei. Spălase vasele şi terminase cu lucrul pentru ziua aceea.

Ea luă o înghiţitură.

— Cum ai ajuns aici?

— Nu-ţi mai aminteşti? Sunt distrus.

— Vreau să spun, aici lângă mine. Sub mine.

Fără să o trezească, el izbutise să îi aşeze capul pe pieptul lui şi să îi pună un braţ peste mijlocul lui. Ca şi cum acolo i-ar fi fost locul. Îşi dădu seama după căldura din obraz că, un timp, stătuse cu urechea lipită de inima lui.

— Sper că n-am vorbit în somn, nu?

— Ba da.

Ea se albi. Visul acela o lăsase dornică, agitată şi puţin iritată. Păi nu era de mirare! Pulpa ei i-o încăleca în diagonală pe a lui, iar gamba i se odihnea în spaţiul dintre picioarele lui, în timp ce el îi mângâia cu degetul mare şoldul gol, de parcă acesta ar fi fost o chitară spaniolă – lustruită şi foarte bine întinsă.

— Şi ce-am spus?

Dave sorbi puţină bere.

— Ceva despre ani fiscali şi profituri limitate. Şi dobânzi. Compuse.

Ultimul cuvânt îl spuse cu o voce scăzută şi groasă.

O pernă fu imediat la îndemână pentru anumite scopuri.

— Pentru că faci glume din astea.

— Eşti gata de luptă, prinţesă? întrebă el trăgându-i cearşaful cu care o învelise.

Era gata, dar nu pentru aşa ceva. Când Dave îşi puse sticla alături, strecurându-se sub cearşaf, ei îi veni ameţeală. Dar pulsul i se distra de minune.

El îşi scoase cămaşa şi şortul din satin alunecă pe pielea ei.

— Am aşteptat două ore să te trezeşti şi să mă săruţi. Probabil că ai fost extenuată.

— S-ar putea… ah.

El o muşcă uşor de gât.

— Dacă mai facem o dată.

— Încearcă şi vei afla, asta-i deviza mea.

O vibraţie încântătoare îi răsună prin tot trupul, îl iubea atât de mult. Şi dormise toată după-amiaza. Ciudat, nu simţea deloc nevoia să se scuze sau să se ridice la înălţimea aşteptărilor lui sau să îşi acopere părţile lăsate pe care el se făcea că nu le vede.

O iubea aşa cum era. Indiferent cât de greu îi va fi să-l piardă, îi va face onoarea de a-l iubi şi ea la fel. Liber, fără obligaţii.

Veşnic, şopti inima ei.

— Există o diferenţă, nu putem nega.

Diferenţa de vârstă. Gwen a deschis acest subiect seara următoare.

Îşi petrecuseră o noapte în pat, o dimineaţă ocupându-se fiecare de treaba lui la un metru unul de celălalt, pe verandă, şi o după-amiază bălăcindu-se în apa rece a lacului Tahoe. Acum ea stătea înfofolită în pulovere în hamac, în timp ce el făcea pe soţul gospodar, hrănind câteva găini.

A trăi alături de cineva, a îmbătrâni alături de el nu era o joacă de-a căsnicia. Dragostea era o problemă serioasă. Gwen voia să îl readucă pe Dave cu picioarele pe pământ, uşurel, şi să vadă ce drum va alege.

— Sunt numai ani calendaristici, spuse el. Contează doar ce e înăuntru.

— Crezi că înăuntru ne potrivim?

El îşi arcui sprâncenele.

— Am fost înăuntru şi cred că e o potrivire extraordinară.

— Hai, fii serios. Am fost un om ordonat dintotdeauna. Când aveam cinci ani, eu puneam toate creioanele la locul lor.

Se uită la culorile pe care el le adusese jos, la bucăţile de cretă rupte şi aruncate unele peste altele, la capacul cutiei care stătea rezemat de blocul de desen şi la gluma care făcea ca totul să fie perfect.

— Oamenii nu se schimbă, Dave. Cel mai sigur mod de a distruge o căsnicie e să speri în taină că acest lucru se va întâmpla.

— Dar oamenii cresc şi se maturizează. Dragostea înseamnă să cunoşti o altă persoană. Să te pleci puţin.

— Şi Charlotte şi Robert?

— Ei îmi dovedesc că am dreptate invers. Într-o relaţie trebuie să dai de la tine puţin, pentru a salva ceea ce e important.

— Ce anume?

— Relaţia însăşi. E mai important ca doi oameni să rămână împreună decât ca unul să aibă dreptate.

— Trebuie neapărat să faci pe maturul când eu încerc să-ţi ţin o predică?

— Te surprinde, nu?

— Cred că Tipedele din canal nu m-au pregătit pentru un Dave înţelept şi matur.

— Tu eşti destul de înţeleaptă pentru zece cupluri.

— Dar nu voi fi ca Wendy pentru Peter Pan.

— Ţi-am cerut eu cumva să fii ca o mamă cu mine? De ani de zile încerc să te fac să mă vezi exact invers! spuse el cu un glas scăzut, turnând puţină benzină peste cărbunii care se stingeau.

— Ai grijă, ar putea exploda.

— Bine, mamă.

Gwen îşi muşcă buzele.

— Asta e cumva prima noastră ceartă?

Dave îşi ridică privirea.

— Câte reguli am încălcat?

Gwen roşi, amintindu-şi de reacţia lui faţă de lista Zânei luptătoare.

— Am adus în discuţie trecutul.

— Aşa e. Mai departe?

— Ne-am făcut în diverse feluri.

— Eu nu.

— Mamă? Cu tonul acela ironic?

— Dorinţele pe care le am eu faţă de tine numai Oedip le-ar mai putea aprecia. Altceva?

— Nu te culca furios.

— Eh, asta trebuie s-o rezolvăm acum, spuse el, şi se aşeză în hamac, cu faţa la ea şi cu gleznele de o parte şi de alta a şoldurilor ei. Îţi aminteşti ceva despre cum ne-am atins în timpul certurilor? E mai greu să rămâi furios aşa.

— Eu nu sunt furioasă. Pur şi simplu, nu văd cum am putea plănui să trăim o viaţă împreună.

— Nici eu nu văd, dar aşa cum a spus John Lennon, Viaţa e ceea ce se întâmplă în timp ce faci planuri. Ce-ai zice dacă am avea o viaţă împreună, Gwen?

Inima ei se strânse. Numai de-ar vorbi serios.

— Ce-ai zice de căsătorie? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Uite în ce s-a băgat Rob. Nu că aş învinuit-o pe Charlotte, pentru că şi-au făcut iadul împreună. La fel ca părinţii mei.

— Au divorţat, nu?

— Cred că ei sunt de vină pentru faptul că Rob e atât de paranoic în legătură cu ideea că Charlotte îl va face praf la tribunal. Părinţii mei au făcut o carieră din asta.

Gwen auzise povestea de la Charlotte, dar întotdeauna în legătură cu Robert. Nu se gândise niciodată la efectul pe care l-ar fi putut avea divorţul părinţilor lui asupra lui Dave. Nu îşi închipuise niciodată. Se părea că nişte emoţii puternice îi copleşeau. Păcălise o mulţime de oameni, inclusiv pe ea.

— Cum te-ai simţit?

— Păi, doctore…

— Vorbesc serios.

Dave ridică din umeri şi îşi dădu. Capul pe spate pentru a se uita

la stele.

— Nu ne-a afectat prea mult.

— Cum poţi să spui aşa ceva?

— N-am trăit cu beţiile tatii. Nu când era rău de tot. Şi eram prea mici să înţelegem pierderea de timp.

Dar au trăit cu consecinţele, îşi spuse Gwen. Furia şi acuzaţiile.

— Băieţii au nevoie de un tată. Cum v-aţi descurcat?

— Nu bănuieşti? întrebă el arătând cu capul spre teancul de cărţi de aventuri pe care le cumpărase din oraş. Sunt pentru totdeauna blocat mintal la vârsta de unsprezece ani, creând lumi în care băieţii se pot pierde.

— Dar parcă unul din eroii tăi combate alcoolismul, nu? Victor.

Dave zâmbi, încântat de faptul că ea îşi amintise.

— Victor a aruncat o bombă în maşina lui Blackjack, care fugea.

Gwen completă:

— Dar Capul judecăţii i-a suflat în ochi şi a lovit în schimb, un autobuz cu elevi.

— Nimeni nu a fost rănit, dar această posibilă tragedie l-a dus în Zilele lacrimilor şi nevrozelor.

Ea îl ciupi de picior.

— Dar, serios vorbind, prieteni. Cu voinţa lui de super-erou s-a descurcat foarte bine. Totuşi, beţivii ăia au atras nişte priviri amuzante la reuniunile AA, adăugă el zâmbind.

Ea râse pentru că asta şi intenţionase el.

— Ce-ţi trece prin cap, oh, creier nemaipomenit? Ai o cută între sprâncene.

— Mă gândeam, spuse ea cu precauţie, că tu exagerezi durerea şi creezi personaje care o pot stăpâni.

— Nu. Analiză moartă dinainte.

— Eu folosesc liste pentru a-mi ţine viaţa sub control. Tu o colorezi aşa cum vrei.

— Profund. Precis. Dar greşit într-o privinţă, spuse el masându-i glezna. Nu numai că o colorez, dar o şi conturez cu creion şi tuş.

— Aşa glumeşti în legătură cu ea.

Asta intenţiona el din tot sufletul. Dar unele lucruri făceau un

bărbat să cumpănească asupra problemelor dificile din viaţă. Ca faptul de a fi singur. Ca faptul de a găsi o femeie pe care să o laşi să intre.

— Ce-ai zice dacă, în fiecare dimineaţă, te-aş ruga să fii a mea numai pentru ziua respectivă?

— Aş spune „Şi mâine?"

Era o replică atât de tipică a ei, încât începură să râdă amândoi.

— Totdeauna gândeşti înainte, o necăji el.

— Numai aşa obţii ceea ce-ţi doreşti.

— Dragostea e un dar. Nu o poţi comanda dintr-un catalog.

— Asta am descoperit şi eu.

— Oamenii se iubesc tot timpul fără să fie toţi căsătoriţi. Sunt concubini. Amanţi.

Felul în care rosti ultimul cuvânt o făcu să îşi ridice privirea. Ei erau deja amanţi.

Scutură din cap şi un nod refuza să îi dispară din gât.

— Eu nu. Eu sunt de genul celor care se căsătoresc.

— Nu eşti pentru PSOIASL? întrebă el.

— Persoane de Sex Opus care împart Acelaşi Spaţiu de Locuit. Am încercat să desenez aşa ceva o dată. O chestie cocoşată şi păroasă cu o coadă lungă – Imaginea mea despre PSOIASL. Puţin cam răsfăţată, totuşi. N-a ţinut.

— Eu vreau să vorbim serios.

Şi el voia. Discutase despre schimbare şi creştere cu un minut mai devreme. Urcase pe acel munte căutând ceva care să nu fie în întregime creaţia lui sau sub controlul lui. Şi ea văzuse prin el.

— Mă pot lega de cineva la fel ca oricine, spuse el.

— Zău?

Nu părea să îl creadă. Iar el nu era sigur că se credea el însuşi.

— Libertatea pentru mine înseamnă să nu-mi pierd minţile complet sau să nu contez atât de mult pe ceva încât să ajung să mă omor dacă pierd acel lucru. Cum ar fi o afacere sau o căsnicie distrusă.

— Aşa cum a făcut tatăl tău.

— Aşa, există angajamente şi obsesii, Gwen. Trebuie să existe un punct de unde să poţi fugi.

Urmă un moment de tăcere. Hamacul se legăna.

— Am observat că ai scăpat cu succes de căsătorie, spuse el trecându-şi mâna peste piciorul ei, ţinându-i călcâiul în interiorul pulpei lui.

— N-am găsit bărbatul potrivit, spuse ea uitându-se la el încruntată, dar după aceea începu să râdă. Am o listă întreagă, să ştii.

— De ce oare nu mă miră?

Ea fu gata să arunce cu o pernă în el, bucuroasă pentru o clipă că era din nou tachinată.

— Nu, nu, fără lovituri. Regula Zece a Prinţesei luptătoare.

Ea strânse atunci perna la piept fără să se întrebe de ce avea nevoie de ea.

— Mama şi tata se certau atât de mult, atât de tare şi atât de des, încât de la vârsta de doisprezece ani am hotărât să nu fac greşeala lor.

— Mi se pare cunoscut.

— Stăteam cu mama în bucătărie după ce ieşea el şi vorbeam. Mediatorul, arbitrul.

— Şi făceai liste.

— Şi mă ţineam de ele. Însă mama nu putea niciodată. Jura să nu-l mai primească înapoi, făcea tot felul de promisiuni, dar pe urmă el tot o vrăjea după o săptămână, două, şi o luau de la început.

— Deci n-ai găsit un bărbat care să se ridice la pretenţiile tale.

Dacă n-ar fi fost atât de ocupat să îi maseze picioarele şi să îi numere degetele, Dave s-ar fi felicitat singur pentru acea concluzie corectă.

— De fapt, am găsit câţiva.

Afirmaţia ei simplă l-a lovit în plex. În timp ce el zumzăia în jurul ei ca un ţânţar la petrecerile în familie, ea se gândea la căsătoria cu bărbaţi despre care el nici nu ştia.

— Şi ce s-a întâmplat?

Ea dădu din umeri şi ochii ei căprui se măriră.

— Habar n-am. Întruneau toate condiţiile, dar mă plictiseau. Sau eu îi plictiseam pe ei. Există şi aşa ceva: să te potriveşti prea bine. Nicio surpriză, nicio aventură.

El ciuli urechea ca şi cum ar fi ascultat un sunet foarte îndepărtat. Un coiot singuratic care urla „Ura” în plămânii lui.

Ciucurii de la perna lui erau aurii, tivul ţesut cu roşu şi albastru deschis, din brocart indian.

— Porţi atmosfera exotică tot timpul cu tine sau se adună în jurul tău ca puful? întrebă ea.

— Trăieşte periculos.

— Seamănă cu decorul Charlottei.

— Unde a fost ea în tot acest timp?

— În copilăria mea? Făcea crize, bănuiesc. Charlotte îşi iese din fire.

— Nu mai spune.

Spunea prea mult. Dezvăluia prea mult. Ceva în concentrarea lui care nu judeca o făcea să vorbească uşor, cuvintele plutind în aerul serii asemeni firelor de praf din pod, stârnite de paşii ei prin trecut.

Dave nici nu judeca, nici nu învinuia. Iubea fără să înăbuşe, era loial dar încăpăţânat de independent. Nu îşi pierdea cumpătul. Şi lista putea continua.

Gwen se înfioră gândindu-se că mai avea una pe cap. Prudenţa domnea. Trebuia să fie sigură, convinsă, extraordinar de sigură înainte de a-şi lua un angajament pe care el să i-l întoarcă. Ea dorea lanţuri, legături, hârtii şi jurăminte. Voia să o iubească şi voia să o facă în scris.

Inima îi tremura şi ea se trezi strângând perna, când îl surprinse privind-o fix.

— Nu-mi pot imagina că tu şi Charlotte sunteţi rude.

— La o săptămână după ce au adus-o acasă de la spital, am luat-o pe mama deoparte şi i-am propus cu toată seriozitatea să o ducă înapoi şi să ia alt copil.

— Nu se poate!

— Cred că Charlotte încă nu m-a iertat pentru chestia asta, spuse ea clătinând din cap şi râzând. Nu trebuia decât să te uiţi la ochii ei care priveau cruciş din cărucior că şi începea să plângă. Mergeam în vârful picioarelor pe lângă ea.

— Şi pe lângă tatăl tău. Aşa încât mediatorul familiei a devenit şi mai mult fiica credincioasă şi de bază.

— Acum urmează să mă desenezi într-un costum de bibliotecară, cu coc şi mapă. Nu sunt chiar atât de stăpânită.

— De parcă n-aş şti, spuse el zâmbind şi amintindu-şi de desenul de sus.

Femeia aceea era complet goală, în afară de o pernă pe care o ţinea în dreptul sânilor, de parcă ar fi vrut să-şi protejeze inima, nucleul vulnerabil. O dovadă pozitivă că o femeie acoperită putea fi mai sexy decât una goală.

— Bănuiesc că ai anumite părţi pe care Charlotte nu şi le-a imaginat niciodată.

— Ah, nu, Charlotte e de părere că fiecare femeie poate fi multiorgasmică. Dar nu-mi amintesc dacă asta e valabil înainte sau după ce se redescoperă Copilul interior.

Începură amândoi să râdă.

— Nebună sau nu, e sora mea.

— Familiile distruse se susţin.

— Aşa aţi făcut şi tu şi Robert.

— E un băiat nemaipomenit când nu-i judecă pe cei apropiaţi şi dragi.

— Dacă n-ai fi fost aici, nu ştiu ce m-aş fi făcut cu ei. Aliaţii sunt foarte buni.

— De când tot încerc să-ţi spun că ne-am înţelege foarte bine amândoi.

— Mi-ai dovedit asta sus. Eşti nepreţuit. Nu, vorbesc serios. Nepreţuit pentru mine, spuse ea căutând cuvinte care să conteze mai mult. Te iubesc.

El îi privi buzele, ochii.

Timp de o secundă, ea nu putu să repete şi continuă să spună:

— Eşti un prieten nemaipomenit, de ajutor, amuzant. Nu m-am gândit aproape deloc la examen. O să-l iau, cred.

— Pentru că ai învăţat pentru el de două ori.

— Pentru că mi-ai odihnit mintea făcându-mă să nu mă mai gândesc la el.

— Şi ţi-am obosit trupul.

— Sincer vorbind, eşti un om matur, atent şi talentat şi…

— Faci din nou o listă?

Ea râse, în timp ce el o trase alături în hamac.

— „Cât de mult te iubesc, lasă-mă să număr felurile”, cită el.

Un sărut Unu. Alt sărut Doi. Simplu ca unu-doi-trei, îşi spuse el, aşa cum se presupunea că este dragostea.

Deşi nu era aşa simplu să placi unei femei în gardă, provocarea aducea recompense pe care nici măcar nu şi le imaginase.

Nu era deloc un mod neplăcut pentru a-ţi petrece viaţa, se gândi el, lăsând-o să îi arate exact cât de mult îl iubea.

Gwen trebuia să se întoarcă la lucru luni, deci peste trei zile. Sfârşitul săptămânii se apropia. În afară de câteva telefoane scurte de la Robert, unul strident de la Charlotte şi altele numeroase pline de suferinţă din partea mamei ei şi a bunicii lui Dave, bătălia se desfăşura în Long Beach, pe malul oceanului, departe de munţii acoperiţi de pini.

Ea şi Dave nu aveau planuri de viitor. Dave nu făcea planuri. Conversaţii uşoare după ce făceau dragoste cu tandreţe, la atâta ajunseseră.

— Nu vreau ceea ce au avut părinţii mei, spuse ea. Tata pleca, refuza să ne întreţină. Nu exista niciun angajament.

Dave o îmbrăţişă.

— Părinţii mei aveau prea multe. Nu puteau să renunţe. Chiar şi după pronunţarea divorţului trebuiau să se târască prin tribunal.

— Noi ce avem? întrebase ea. Prea mult sau insuficient?

— Avem o înţelegere. Dacă ne luptăm, ne luptăm cinstit. Fără resentimente, fără să ne jignim.

— Toată lista.

— Da. O să trăim după lista ta.

— Şi la ce trebuie să renunţ în negocierea asta?

Vocea lui era înceată şi tandră.

— Nu-mi cere să mă căsătoresc cu tine., Gwen. O să te iubesc cât voi trăi, îţi jur asta. Îţi voi da fiecare zi pentru a fi cu mine dacă vrei. Dar liber. Nu-mi cere mai mult.

Ea îl sărută închizând ochii. Astfel îşi putea reţine lacrimile.

— Nu vreau să te forţez să mă iubeşti. Nu e un şantaj sentimental.

— Atunci promite-mi astăzi, numai astăzi.

Îi promise. În fiecare zi când se trezeau, el cerea numai ziua

respectivă şi ea i-o dăruia, iubindu-l din ce în ce mai mult, temându-se numai de ziua când va înceta să mai ceară.

Îşi promise să nu plângă în ziua aceea. Să nu se înfurie. Şi mai presus de toate, să nu facă scene gen Charlotte. Vor împărtăşi dragostea aşa cum voia el. Dar când ea va pleca, o va face cum va vrea ea.

10

— Stai acolo, ordonă Charlotte.

Lipit de sânul gol şi roşind ca şi cum ea ar fi putut să vadă ceva, Gwen vârî receptorul sub pernă şi îl înghionti pe Dave în spate.

— Hm? mormăi el în somn.

— Scoală!

— Iubito, n-am crezut că o să ceri atât de mult, spuse el întorcându-se şi întinzând un braţ ca un tentacul spre ea.

Ea se feri din raza vizuală a ochilor lui roşii şi se ascunse în partea cealaltă a patului uriaş din dormitorul mare.

— Vine Charlotte! Uraganul Uman. Furia Aprigă.

— Tocmai mi-ai dat două idei nemaipomenite pentru cărţi.

Gwen ascultă sunetul înăbuşit al vocii Charlottei care răzbătea prin pernă.

— Trebuie să hotărâm ce-o să facem.

— Mmm. Eu obişnuiesc să spun întâi bună dimineaţa, spuse el, şi prinzând-o de mijloc o sărută cu zgomot pe abdomen…

Gwen se înfioră. Când deschise ochii, zâmbetul lui o făcu să surâdă.

— Bună dimineaţa.

El îşi lipi obrazul de pielea ei netedă.

Promite-mi azi.

Un val de căldură o sufocă, simţindu-şi mâinile şi picioarele moi şi fiori reci îi străbătură trupul.

— Îţi promit azi.

— Acum vezi ce vrea Charlotte, până nu face o gaură în pernă.

Gwen scoase receptorul după ce descurcă puţin firul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă sora ei.

— Mi-am pus ceva pe mine. E… făcu ea înghiţind în sec.

Era nouă şi jumătate, prea târziu pentru a se plânge că fusese trezită.

— E frig aici.

— O să fie mai cald ca-n iad când o să-ţi arăt ce-am descoperit.

— Ce?

— Stai acolo şi o să vezi. Şi, Gwen, ţine-l pe Dave pe aproape.

— Clic, făcu Dave frecându-se la ochi şi oftând. Face zgomot şi când închide telefonul.

— Încearcă să mă tragă pe sfoară! Uită-te şi tu. Îmbrăcată în nişte veşminte colorate în purpuriu şi albastru deschis, cu striaţii aurii, Charlotte semăna cu un vulcan în lumina amurgului – un păr negru ţâşnind acolo unde trebuiau să fie norii de fum şi râuri de lavă roşie curgându-i pe mânecile largi. Scoase o grămadă de cărţi din maşină şi i le puse în braţe lui Gwen. O brigadă de pompieri chemaţi de o alarmă la trei dimineaţa nu s-ar fi mişcat cu atâta hotărâre. În câteva minute, o grămadă de mape îmbrăcate în piele de un roşu închis aterizară pe masa din sufragerie.

Gwen le citi cotoarele şi simţi o senzaţie neplăcută pe şira spinării.

— Registrele de contabilitate ale lui Robert, anunţă Charlotte.

— Nu ţine totul în computer? întrebă Gwen sperând să nu fie adevărat ceea ce vedea.

— Amândoi suntem nişte analfabeţi în ceea ce priveşte computerele, spuse Charlotte.

Gwen îşi aminti. Charlotte îşi scria scenariile de mână înainte de a angaja o dactilografă. Robert, oricât de isteţ ar fi fost, avea un contabil care nota fiecare tranzacţie, cu cerneală roşie sau neagră.

Una era să laşi cu mândrie un secol de progrese tehnice să treacă pe lângă tine şi alta era să furi documente de la o corporaţie. Gwen se năpusti asupra surorii ei neputând să-şi mai reţină furia.

— Le-ai furat!

— Robert ascundea toate problemele financiare de mine. Am şi eu dreptul să ştiu.

— Aici nu eşti în filmul Oamenii preşedintelui! Nu poţi să dai buzna şi…

— Erau în casa din Long Beach. Pot să iau orice se află în casa mea.

— Nu pot să mă uit la astea.

— Dar nu te uiţi, faci o revizie.

— Cu siguranţă că n-am s-o fac.

Charlotte o apucă de mâneca bluzei pe care şi-o aruncase repede pe ea, era o Furie hotărâtă să se răzbune.

— Ştiu că nu vrei să crezi, dar ţi-am spus tot timpul că ascunde ceva. Asta e – din biroul lui până la dulapul din lemn de cedru. Nu e straniu?

— Chiar, tu îi pui la îndoială motivele şi când îţi dă pâinea prăjită.

— Ascultă-mă. Ţi-am spus că încearcă să mă tragă pe sfoară şi uite dovada. Şi ţi-am spus că are şi Dave un, amestec.

Gwen se dădu înapoi fără să vrea.

— Nici să nu pomeneşti aşa ceva.

Charlotte răscoli printre mape.

— Uite cât s-a depus în contul lui Dave de când a început să se ocupe Robert. Cineva este plătit.

— Pentru ce?

— Tu pentru ce crezi? întrebă Dave ieşind din dormitor.

Lăsase apa de la duş să curgă şi picăturile se auzeau în living-room în timp ce el se apropia de ele. Şuviţe de păr ude îi atârnau pe frunte. Îşi ciufulise părul din creştet ca să şi-l usuce. Acum se ştergea cu mâinile, oprind picăturile de apă să îi şiroiască de pe obrajii proaspăt bărbieriţi pe prosopul alb din jurul gâtului. Nu avea decât şortul, restul fiind numai piele, atât de bine cunoscută de Gwen.

Se uită cu un sentiment de vinovăţie spre mape.

— Bună dimineaţa, Charlotte, spuse Dave.

Aceasta îşi cuprinse sora cu braţul, în semn de loialitate.

— N-o să reuşiţi, niciunul din voi. Noi cei din familia Stickert ne susţinem unul pe altul şi v-am descoperit complotul!

— Pe care din ele?

— Dave, te rog, nu o necăji, spuse Gwen cu o voce neobişnuit de inexpresivă.

Îşi dori să poată introduce puţină frivolitate în ea, să îşi recapete zâmbetul pe care îl descoperise alături de ei. Dar totul suna ca o acuzaţie, ca tonul unei femei care judeca.

— Doar nu complotaţi împotriva Charlottei, nu?

— Trebuie să răspund la această întrebare, doamnă avocat?

— Dădu din umeri şi răsucind capetele prosopului în câte o mână, îşi răspunse la propria întrebare.

— Nu, n-am complotat. Sora ta are din nou o imaginaţie bolnavă.

— Parcă ai fost Robert când ai spus asta, zise Charlotte.

Aşa era, îşi spuse Gwen. Dar Dave şi Rob erau complet opuşi; Robert nu ceda niciodată, iar Dave ceda întotdeauna. A persista însemna a ţine şi a ţine însemna a te răni. Mai bine să te prefaci că nu contează. Ceea ce el făcea chiar atunci.

Îl durea pentru el. Ar fi vrut să fugă la el şi să-l cuprindă după mijloc. Aşa cum ar fi făcut Charlotte.

— Nu seamănă deloc, insistă Gwen încet, întorcându-se spre sora ei.

— Îl aperi?

Cineva trebuia să o facă. Lăsat singur, Dave ar fi ridicat din umeri şi ar fi plecat, retrăgându-se aşa cum făcuse şi după divorţul părinţilor lui.

Pe moment uluită, Charlotte intră apoi în acţiune. Ducându-se drept spre dormitor, privi aşternuturile răvăşite pe care Dave nu se ostenise să le îndrepte.

— Nu poţi să negi că am presimţit totul.

Adevărat. Dar nici Gwen nu se lăsa mai prejos.

— Ne iubim, oricât de greu i-ar veni să crezi. N-a fost un complot.

Dave i se alătură.

— Spune-i destin sau puterea acestor cristale de cuarţ.

Gwen se încordă. Cum putea glumi când capul ei zvâcnea şi nervii îi erau răsuciţi ca o sârmă ghimpată? Isterie, furie, discuţii, toate

dispărură de pe umerii lui – aterizând cu zgomot pe ai lui Gwen. Prinsă la mijloc ca întotdeauna. Ea trebuia să îndrepte lucrurile. Numai dacă ar fi putut să se uite pe registrele acelea. Degetele ei alunecară pe suprafeţele lor lipicioase şi reci din cauza aerului condiţionat pe care Charlotte îl dădea la maximum în maşină.

— Dave, poţi dovedi că n-ai fost amestecat în „treaba asta?

— Ai nevoie de dovezi? întrebă el.

— Într-o lume ideală, nu.

— Robert şi cu mine am investit împreună într-un fond comun. Este, oare, o crimă?

— Dacă Robert ascunde proprietăţi, Charlotte are dreptul să ştie.

— Dar asta îi priveşte numai pe ei doi.

— Pot ajuta însă şi eu.

— Dacă vrei să ţii cu o anumită parte.

— Nu mă face să aleg, îl rugă Gwen.

El îşi şterse o dâră de apă de pe gât.

— Eşti liberă să faci ce vrei. Totdeauna ai fost, cu mine, adăugă el, şi arătă uşor spre pod. N-o să te oblig nici măcar să-ţi ţii promisiunea făcută dimineaţă.

— Sper că nu te-a pus să semnezi nimic! şuieră Charlotte.

Gwen o dădu la o parte şi se duse foarte aproape de pieptul lui Dave. Ar fi vrut să i-l atingă cu mâinile, numai să îl atingă.

— Am promis să fiu a ta.

El dădu din umeri într-un fel enervant de indiferent, ca şi cum oricum nu mai conta.

— Nu-ţi face griji pentru asta.

— Am promis, insistă ea şi nodul din gât aproape că o sufocă.

— Iar eu am crezut că o relaţie este mult mai importantă. Decât victoria, decât faptul de a avea dreptate. Decât familia.

Dar familia fusese cu ea toată viaţa, în timp ce Dave nu îi promitea mai mult decât o zi o dată.

— După ce ne-a părăsit tata, Charlotte, mama şi cu mine ne-am avut numai una pe alta.

— Şi tu erai cleiul care vă ţinea lipite.

— E greu să te dezveți de obiceiul de a te îngriji de crizele tuturor.

— Și când îți asumi această responsabilitate de la doisprezece ani, e cu atât mai greu, nu? Această putere. Altfel de ce să dai fuga aici să salvezi o căsnicie care nici măcar nu-i a ta?

— Îmi ajut sora.

El își încleștă maxilarul, îl relaxă, după care se gândi să-și exprime punctul de vedere exact așa cum ar fi făcut Robert, într-un fel pe care Gwen îl putea înțelege.

— Unu: Loialitatea ta ne distruge pe noi; și Doi: oricum, nu văd cum îi ajută pe ei.

Gwen își trecu nervoasă degetele pe sub nas.

— Să nu-mi vorbești mie de loialitate, Dave King! Pentru că libertatea ta e mai importantă, totdeauna a fost. Iubirea de la o zi la alta nu e un angajament!

Cuvintele ieșiră atât de repede, încât mâna dusă la gură nu le putu stăvili – și nici icnitul ei de uimire.

— Dave, iartă-mă.

El o opri, scuturând ușor din cap și o picătură ateriză pe obrazul ei ca o lacrimă.

— Ți-am spus că de nimic nu mi-ar păsa atât de mult, m-aș distruge dacă aș pleca. O să-ți dovedesc.

Urcă scara până în pod fără să se uite înapoi. Charlotte și Gwen ascultară zgomotul sertarelor trase, trântitul desenelor unul peste altul. Peste câteva minute, sacul îi ateriză pe podea. Coborî jumătate de scară și restul îl sări. După câteva drumuri la mașină, legă șevaletul pe suportul de schiuri și aruncă înăuntru desenele terminate, rulate în tuburi de carton.

Motorul mașinii porni.

Gwen se uita la geamul pictat de lângă ușă. Își șterse picătura de apă de pe obraz și mai găsi trei, dornice să o însoțească. Își linse buzele sărate.

Timp de o secundă, vru să aiureze și să delireze, să urle spre acoperișul din lemn, să fugă după el, să-l implore. Dar asta ar fi făcut Charlotte. Gwen trebuia să rămână calmă pentru binele tuturor. Ar fi

trebuit să se aştepte la aşa ceva. Dave nu întrunea niciuna din condiţiile ei pentru o relaţie de lungă durată – în afară de faptul că îl iubea mai mult decât suporta să se gândească în clipa aceea.

Sora ei îi atinse umerii, stând lângă ea ca o mamă extrem de protectoare.

— Vrei să bei ceva, draga mea?

— Lasă-mă puţin doar. Mă descurc eu.

Gwen se putea descurca întotdeauna.

Porni maşina de calculat şi ascultă banda ieşind pe partea cealaltă. Luă o foaie de douăsprezece coloane şi un creion tehnic.

La capătul aleii, Dave porni maşina cu zgomot, împroşcând pietriş. Gwen îşi încrucişă braţele în jurul mijlocului şi ascultă zgomotul maşinii care se depărta.

Nu avea niciun drept să o pună să aleagă. Trebuia să rezolve problema dintre Charlotte şi Robert, dovedindu-i cu cifre că suspiciunile lor erau neîntemeiate. Abia după aceea avea să se gândească la Dave.

Nu se terminase. Nu se putea.

Dacă o iubea, nu pleca. Certurile erau urâte, indiferent de reguli. Avea să se învârtă pe acolo cu maşina, dar se va întoarce. Dacă nu, ea ştia unde locuieşte. El avea numărul ei de telefon. Mai existau şi reuniuni de familie.

Gândul de a-l vedea de două ori pe an o strângea ca o gheară. Îşi ţinu răsuflarea şi se aplecă peste mapă până când îi trecu durerea. O vor rezolva ei.

Dar mai întâi va face ceea ce venise să facă, va rezolva problema pentru Charlotte şi Robert. Începu prin a face o listă a proprietăţilor.

Duminică dimineaţă, Gwen abia băgă de seamă că Charlotte curăţa încă o farfurie pe care mâncarea era neatinsă. Banda ieşea din maşina de calcul, pe podea. Cifre şi semne cu creionul erau presărate pe coloanele ordonate ca nişte furnici la picnic.

— Nu te doare spatele? întrebă Charlotte.

Totul o durea. Avea un nod în stomac. Inima o durea. Chiar şi unghiile o dureau.

— O să-mi fie bine.

Gwen verificase şi răsverificase totul. O lectură precisă a practicii juridice a lui Robert se afla în faţa ei. Totul se potrivea cu declaraţia financiară pe care el i-o dăduse avocatului Charlottei. Nu era nicio escrocherie. Se frecă la ochi şi răsuflă uşurată. Nu va trebui să se ducă la Dave cu dovada că fratele lui minţise.

Acest lucru însemna, oare, că el câştiga? Sau ea? „Amândoi aţi pierdut", îi şopti o voce. Ea refuză să o asculte însă. Făcuse ceea ce trebuia, cu siguranţă că el va înţelege. Revizia contabilă fiind încheiată, vor uita de ceartă.

De fapt, stătea să se gândească, atunci când mintea nu îi aiura din cauza nesomnului, foamei şi prea multor cifre, că abia aştepta să facă ordine în viaţa lor, mai mult decât într-a Charlottei.

O maşină se auzi încetinind pe alee. Închise ochii şi începu să se roage. Ştia că Dave nu putea să plece.

Uşa se deschise.

Calm, liniştit, Robert intră în sufragerie fără să salute.

— Charlotte, Gwen.

Gwen privi în spatele lui. Nu se vedea nici urmă de Dave. Doar un prag gol. Îşi înghiţi dezamăgirea şi abia după aceea observă servieta de sub braţul lui.

Charlottei îi trebui un minut mai mult.

— Scenariul meu, ţipă ea.

— Ai fost atât de grăbită să-mi iei registrele, încât l-ai lăsat la Long Beach.

Legănând mapa maron ca un om care se grăbeşte spre staţia de autobuz, Robert ieşi pe verandă, privi în jur şi apoi se întoarse.

— Dave ţi-a spus unde suntem, strigă Charlotte acuzatoare.

— Ba nu, spuse Gwen, sărind în picioare.

Robert se opri în faţa căminului.

— Ai dreptate, nu mi-a spus. N-a vorbit prea mult în weekend-ul ăsta.

— Ce face? întrebă Gwen.

Robert îi răspunse pe un ton de gheaţă:

— Stă închis în apartamentul lui şi desenează zi şi noapte. Aşa face întotdeauna când e tulburat.

Gwen privi spre pod. Luase schiţele cu el. Le făcuse sul şi plecase.

— Dar face bine. Adică, e bine.

— Nimic nu-l deranjează vreodată pe Dave.

Spera să nu fie adevărat. Voia să-l deranjeze, voia să-l doară la fel de mult cum o durea pe ea. Ideea că ar fi putut-o părăsi cu atâta sânge rece era de nesuportat.

De data aceasta, înţelese ce îi făcea pe Charlotte şi pe Robert să rămână împreună în ciuda suferinţei – orice era mai bun decât să ai un vid imens în locul inimii.

Zgomotul încuietorii servietei se auzi în linişte. Robert scoase o grămadă de pagini pe care începu să le răstoarne în cutia pe care o găsise pe verandă.

— Opreşte-te! strigă Charlotte.

— Îl ard.

— Gwen! Opreşte-l!

Inexplicabil, picioarele lui Gwen refuzară să o asculte. Epuizată, se legănă şi pentru a se putea ţine dreaptă, se agăţă de masă.

Robert aprinse un băţ de chibrit.

— Nu!

Ar fi fost demn de mireasa lui Frankenstein.

Timp de o secundă Gwen îi văzu ca pe o pereche de monştri răsfăţaţi şi egoişti care se chinuiau unul pe altul. Dacă furia era singura formă de relaţie care le mai rămăsese, Gwen nu voia să participe în niciun fel.

— Problemele vi le faceţi singuri.

Închizând şi ultimul registru, ea îşi strânse creioanele, în timp ce o urmărea amintirea dezordinii în care erau creioanele colorate ale lui Dave. Măcar dacă i-ar fi spus Charlottei să revizuiască singură acele registre sau să îşi ia o altă contabilă, îşi petrecuse toată viaţa preocupându-se de crizele Charlottei, de liniştirea şi alinarea durerilor mamei ei…

Era prea târziu pentru regrete. Tot ce avea era acum şi aici, cum ar fi spus Dave. Dar el nu era acolo. Şi îl dorea atât de mult. Îi datora ziua când îi promisese să fie a lui. Şi încă multe altele.

— Unde te duci? o întrebă Charlotte.

— Sunt sora ta, nu paznicul tău. Descurcaţi-vă singuri.

Gwen ridică un registru îmbrăcat în piele de pe masă şi i-l dădu lui Robert.

— Arde şi astea dacă tot ai aprins focul. În sala de judecată poate că eşti extraordinar, Rob, dar registrele tale sunt îngrozitoare.

— Te rog să nu-mi critici soţul!

Gwen se duse clătinându-se în dormitor şi se prăbuşi pe pat. Un hohot de râs amar şi grosolan răsună în spatele ei, amestecându-se cu sunetul hârtiei arse.

— Ei bine? făcu Robert, ghemuindu-se lângă grătar, mişcare ce făcu să îi trosnească genunchiul.

Charlotte nu uitase meciul de fotbal în timpul căruia el primise lovitura de la genunchi. La fel cum nu uitase nici cât de mult somn pierdut trădau cearcănele ei atât de negre. Numai că nu ştia ce să mai spună.

— Ei bine, spuse ea, încrucişându-şi braţele.

— Ce i-a făcut lui Dave? întrebă Robert.

— Nu i-a făcut nimic. Gwen n-ar fi putut…

Îşi coborî vocea.

— Chiar crezi că Gwen ar putea seduce un bărbat?

— Ăsta-i un clişeu şi o părere fără sens, dar, în realitate, eu unul cred că sora ta este foarte atrăgătoare. Într-un fel subtil.

Charlotte îşi şterse rujul, strângând repede din buze. Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr foarte creţ peste cascada de păr.

— Şi ea a fost rănită.

— Toţi am fost.

Ea îşi încrucişă braţele în jurul mijlocului, frământându-le cu unghiile roşii ca sângele.

— Cine e vinovat?

— Toţi.

Ea îl admonestă cu degetul.

— Dacă-i spui lui Dave să o vrăjească, n-o să ţi-o iert.

— Crezi că ar fi ceva nou? Nu-mi ierţi niciodată nimic.

— Eu? Cine e cel care nu vrea să renunţe la cearta asta?

— Tu mi-ai revizuit registrele.

— Şi tu ai insistat să iei cabana.

— Tu ai scris scenariul ăsta.

— Şi tu ai încercat să iei casa din Long Beach.

Râsul lui Robert se termină cu un oftat prelung şi apoi îşi dădu părul pe spate.

— Am avut atâtea subiecte de ceartă…

— … despre ce motive am avea să rămânem căsătoriţi? spuse Charlotte a cărei voce tremurătoare se frânse.

Robert se juca cu papionul. Enervat pe nod, apucă de o parte şi îl desfăcu trăgând brusc, după care îl azvârli în foc şi îşi descheie primul nasture.

— Rămânem căsătoriţi, ne certăm, facem toate pentru că n-o să te las. Fir-ar să fie, Charlotte, doar ţi-am spus din ziua când ne-am căsătorit că voi fi al tău pentru totdeauna. La bine şi la oricât de rău vom putea face.

Charlotte făcu un pas înainte, apropiindu-se încet de el. Robert acoperi distanţa din doi paşi şi o luă în braţe.

— E numai vina mea.

— Ba a mea e.

Terry Lawrence

Un val de emoţii îi copleşi, iar Charlotte îi luă faţa în mâini acoperindu-i-o cu sărutări. El făcu acelaşi lucru, preferând să se îndrepte direct asupra gurii ei, asupra acelei guri enervante, exasperante, volatile şi atrăgătoare.

Charlotte sughiţă printre lacrimi şi îl ţinu strâns.

— Hai să nu mai lăsăm niciodată să fie atât de rău.

— Niciodată…

Se îmbrăţişară îndelung până când Charlotte icni şi se îndepărtă la distanţă de un braţ.

— Ce facem cu Dave şi Gwen?

— Schimbi subiectele mai rapid decât un avocat cu un acuzat, ştii asta?

— Gwen spune că sunt ageră.

— Ca şi cum ăsta ar fi un defect. Trebuie să o cred, totuşi, dacă

l-a vrăjit pe fratele ăla al meu.

— Noi i-am făcut să se întâlnească, noi trebuie să rezolvăm problema.

— Dar cum? Nu prea suntem experţi în împăcări, Lotty.

Ea roşi ca o adolescentă când auzi cuvântul acela de mângâiere.

— O să ne gândim. După ce rezolvăm altceva, spuse ea, şi îl conduse spre parter.

Braţ la braţ, coborâră treptele, una câte una.

— Frumos, chiar dacă nu e devreme, îi mormăi Gwen recepţionerei, trântindu-şi cărţile pe birou.

O mulţime de mesaje şi proiecte o aşteptau, dar niciunul de la Dave. În trei săptămâni nu primise niciunul.

El se afla la New York pentru a semna nişte contracte sau cel puţin aşa spusese Robert când se întorsese la Los Angeles împreună cu Charlotte, din cea de a doua lună de miere.

Data de 28 august o privea din calendarul de pe birou, încercuită ameninţător. Era în douăzeci şi nouă acum; examenul trecuse şi ea îşi putea continua viaţa. Ce mai rămăsese din ea. Făcu ghemotoc foaia de calendar şi o azvârli în perete, de unde hârtia căzu în coş.

— Două puncte, spuse Candy, recepţionera, care îi aduse o ceaşcă de cafea.

Două zile pentru un examen pentru care se agitase doi ani. Toată acea bătaie de cap, tot acel efort şi nici nu mai părea atât de important. Parcă îl auzea pe Dave: „Ştii sau nu”.

Ştia că reuşise. Mai ştia, de asemenea, că îl iubea; era singurul lucru sigur în viaţa ei. Dar nici tot studiul din lume nu o putea ajuta să îşi dea seama când îl va revedea, ce îi va spune, cum se va scuza.

Când mama ei aflase că îi lăsase singuri pe Robert şi pe Charlotte la cabană, o acuzase că şi-a pierdut minţile.

— Nu, mamă, murmurase ea la telefon, privind tavanul crăpat. Mi-am pierdut inima.

În biroul ei, privea absentă la ornamentele de pe pereţi, dorindu-şi să fi avut puţin mai multă culoare, mai mult roşu şi purpuriu. Mai multă viaţă.

— Sora dumneavoastră pe linia unu, spuse Candy, arătându-i luminița roz care pâlpâia.

Închise peste cinci minute. Măcar o cină putea să aranjeze pentru ea.

— Ai făcut special.

— Gwen, nu te supăra.

Gwen întoarse capul încet spre sora ei.

— Fac eu asta vreodată?

Poate că era momentul potrivit. Așa că începu să ridice glasul.

— Nu mi-ai spus că va fi și Dave aici.

— Rob l-a invitat. Cum aș fi putut să spun nu? Nu ne mai certăm.

— Deci va fi o cină în patru. Ce intim!

Puțin sarcasm o făcea să se simtă bine.

— Trebuia să fie în seara asta, îi explică Charlotte. Voiam să-ți dau rochia.

Rochia era de gata și arăta superb. Charlotte o duse în dormitor unde o puse să o probeze, exact la timp, căci imediat Dave sună la ușă.

— Roșcatelor le stă bine în roșu.

— Stă pe mine ca pe gard.

Gwen o ridică pe umăr când îi alunecă. Rochia avea doar o singură mânecă.

— Arăți minunat. Cât aș vrea să am silueta ta.

— Și eu cât aș vrea să am tupeul tău, spuse Gwen.

Vocea lui Dave răsună în holul de la intrare, lovindu-se de imitația de marmură pe care o pusese Charlotte.

Aceasta îi zâmbi surorii ei, spunându-i:

— Fii drăguță cu el.

O ușoară satisfacție se întrezări în zâmbetul lui

Gwen; ea n-a mai fusese niciodată vulcanul în jurul căruia toată lumea călca prudent.

— O să încerc.

Dar masca dură se făcu praf când Charlotte o conduse în hol. El părea să se simtă bine. Fericit. Râsul lui îi făcea pielea să sclipească asemeni paietelor roșii de pe rochie. Firele mici de păr de pe brațe i se ridicară. De o lună dorea să-l vadă.

Nu voise să vadă că arăta ca naiba. Zâmbetul îi dispăru din privire când îl văzu.

Al lui, la fel.

— Gwen.

— Dave. Mare lucru rochia, murmură ea în colţul gurii, desprinzându-şi cotul din mâna Charlottei. Puteam să-mi pun şi şosete trei sferturi că tot aia era.

Dave îşi arcui o sprânceană.

— Ţi-ai pus asta pentru mine?

— Da, nu, răspunseră Gwen şi Charlotte simultan, schimbând priviri între ele.

Dave îşi trecu degetele prin părul ciufulit şi aruncă un zâmbet în direcţia podelei.

— Mai încercăm o dată?

— Nu, nu şi-a pus-o pentru tine, insistă Charlotte.

— Ba da, spuse Gwen minţind cu aplomb. Spune-mi domnişoara Pocnitoare.

Îşi desfăcu braţele larg şi se învârti.

Dumnezeule mare, niciodată nu se simţise atât de incomod în apropierea lui Dave. Pentru că el o făcea să râdă, îşi spuse ea, îndepărtând tensiunea pe care o simţise de atâta timp.

Oricine ar fi avut o inimă ar fi făcut acelaşi lucru pentru el. Îi privi spectacolul ca şi cum zâmbetul i-ar fi rănit faţa. Cutele din jurul gurii lui se adânciseră, şi ea bănui că era mai mult din cauza concentrării sumbre decât a râsului. Părul îi arăta de parcă n-ar mai fi fost pieptănat de la prima apariţie a lui Superman şi părea să nu mai ştie ce să facă cu mâinile.

— Ai o bere, Rob? întrebă el.

— Am o ladă. Hai, vino înăuntru.

Intrară cu toţii în living-room, Rob în dreapta, Charlotte în stânga şi Dave împreună cu Gwen în mijloc. Cuplul căsătorit îşi făcu imediat de lucru în bucătărie.

— O să-ţi aduc o sticlă, se oferi Robert.

— O să-ţi aduc un pahar, spuse şi Charlotte.

— N-are nevoie de pahar, zise Robert.

— Ba are, şuieră Charlotte, înghiontindu-şi soţul din spate.

Dave îi zâmbi încordat lui Gwen.

— Am crezut că ne vor pune lanuri la picioare ca să nu o rupem la fugă. Evident că ştiai, spuse el, arătând spre rochie.

Ea nu îşi pierdu timpul apărându-se.

— Mă bucur să te văd.

Era, într-adevăr, plăcut să-l vadă, după tot acel timp. Tinereţea încă îi mai anima mişcările, dar regretele care îi umbreau privirea erau semnele unui bărbat mai vârstnic – regrete pe care ea le implantase acolo.

— Pari mai slabă.

— Ca o scobitoare, spuse ea veselă. Charlotte mi-a împrumutat-o, adăugă ea şi ridică puţin tivul pentru a-i arăta picioarele goale. Nu prea e stilul meu. Mă simt ca o sardea.

El clipi des.

— Nu cred că aş putea desena aşa ceva nici dacă m-ai plăti.

— Pozez pe gratis.

Se priviră îndelung.

— Despre ce-a fost vorba, Gwen?

Se referea la discuţia de la cabană. Pentru o clipă, ea îşi recăpătă speranţa. Dacă puteau comunica atât de bine cifrat însemna că nu erau chiar atât de departe unul de celălalt cum se temea ea.

— Şi eu îmi pun întrebarea asta de o lună.

— După cum te cunosc, ai încercat, probabil, toate răspunsurile.

Ea scutură din cap.

— N-am ştiut de unde să încep. Trebuie să facem asta împreună.

Charlotte apăru cu o tavă cu sticle.

— Cina va mai întârzia puţin.

— N-a mai venit bucătarul?

Brăţările Charlottei zdrăngăniră când, ridicând un deget îl apostrofă pe Dave.

— Am început să gătesc. Va trebui să încerci.

— Dave e un bucătar nemaipomenit, spuse Gwen, surprinzând privirea lui pătrunzătoare şi ştiind că şi el îşi amintea de toate acele mese de la cabană.

Gustări pe verandă, în hamac, mici dejunuri în pat…

— Voiam să spun că ar trebui să încerce să mănânce. E atât de slab.

Slăbise, într-adevăr. Cuvintele Charlottei îi serviră drept motiv lui Gwen pentru a-l măsura din cap până în picioare.

El îşi desfăcu braţele şi se roti încet pentru a fi cercetat.

— Artistul înfometat. Sunt gata când sunteţi şi voi.

11

„Sunt gata când sunteţi şi voi”. Gwen fu cât pe-aci gata să ţipe. Înainte să ia lecţii de îmbrăcat de la sora ei, ar fi trebuit să înveţe câte ceva despre cum să ajungă în tavan, cum să înşface un bărbat de guler şi să-i facă să vorbească.

În schimb, ea se aşeză politicos lângă Charlotte, care imediat sări şi se duse lângă Robert pe canapea, alungându-l pe Dave cu cuvintele:

— Vreau să stau lângă iubitul meu.

— Nicio problemă, spuse Dave morocănos.

Totdeauna mi-au plăcut canapelele muzicale.

— Bine, voi doi ştiţi că e vorba de ceva, spuse Charlotte.

— Aşa s-ar părea, zise Dave.

— Stai lângă Gwen, îi ordonă Robert, iar el făcu ce i se spuse.

— Parcă v-ar fi chemat cineva în biroul directorului, zise Robert râzând.

— Acum serios vorbind, spuse Charlotte. Am vrut să fiţi amândoi aici ca să vă mulţumim pentru că ne-aţi împăcat.

Gwen dădu să protesteze. Dave la fel.

— Problemele noastre au fost pe jumătate din cauza mea, îi spuse Rob fratelui său. Tu mi-ai spus-o, dar eu n-am vrut să te ascult.

— Şi jumătate a fost vina mea, dragul meu, adăugă Charlotte. Am fost o scorpie!

— Deci, în sfârşit, Kate şi Petruchio sunt fericiţi. Acum putem să mâncăm?

— Dave! îl mustră Gwen, încercând să nu. Râdă, căci şi ea se

gândise la acelaşi lucru. De fapt, n-am făcut altceva decât să stăm pe margine.

— Doamna are dreptate.

— Mulţumesc, Dave.

— Cu plăcere, spuse el încet strecurându-şi un deget pe sub guler.

Gwen îşi privea mâinile pe care şi le ţinea în poală.

— În schimb, continuă Charlotte cu un entuziasm forţat, a trebuit să facem şi noi ceva pentru voi.

— Să nu credeţi că am fost complet orb la ce se petrecea între voi, spuse Robert făcând cu ochiul.

— La uitaţi! spuse Charlotte scoţând de sub perna canapelei două hârtii rulate şi legate cu fundiţe. Astea ne-au salvat căsnicia şi credem că vă vor ajuta şi pe voi să treceţi peste dificultăţi.

Nişte simple hârtii nu îi puteau ajuta cine ştie cât să treacă peste dificultăţi, se gândi Gwen cu disperare, luând hârtia.

— Diplomele voastre în consultanţă conjugală, spuse Robert zâmbind.

Gwen şi Dave le desfăcură în acelaşi timp. Dave îşi duse paharul la gură şi apoi îl lăsă încet jos, parcurgând pagina.

— Zâna luptătoare, făcu Gwen. Zece reguli pentru rezolvarea conflictelor în căsnicie.

— Pe pergament.

Îi venea să râdă dar aproape că începu să plângă. Îşi făcu curaj şi îl privi pe Dave. Gura lui era strâns închisă în timp ce ochii lui citeau absolut fiecare cuvânt.

Ea îşi drese glasul când văzu că terminase.

— Nu-i o idee rea, nu?

Charlotte acoperi tăcerea lui Dave.

— A fost exact ceea ce ne-a trebuit ca să vedem unde greşisem.

— Aşa e, spuse Robert.

Dave împături hârtia, făcând-o foarte mică şi, în cele din urmă, o vârî în buzunarul de la piept al hainei sport.

— Cea mai bună lecţie ar fi să nu te amesteci în treburile altora, spuse el, şi se ridică. Propun un toast pentru liste.

Gwen îşi ridică şi ea paharul de bere.

— Voi bea pentru asta.

— Eram convins.

Dacă stătea să se gândească mai bine, ea nu era convinsă. Nu când berea acidulată îi rămase în gât.

— Ştii, îi spuse Dave, dacă ei ar fi văzut lista asta chiar din prima seară, noi am fi plecat de acolo într-o săptămână.

„Şi nu ne-am fi îndrăgostit niciodată", completă Gwen gândul lui nerostit, mototolind hârtia în mână.

— Aş vrea să mă plimb puţin.

Colţul umbros de lângă piscină oferea puţină alinare în căldura aceea sufocantă. Distanţa făcea ca mustrările Charlottei şi ale lui Robert să se audă doar ca un bâzâit furios în spatele ei.

— Cum ai putut, David? O auzi Gwen pe Charlotte.

— Noi încercăm doar să vă ajutăm.

Ea nu înţelese răspunsul lui scurt.

Se aşeză pe o bancă de piatră şi îşi acoperi ochii din cauza strălucirii apei. Când îşi dădu mâna la o parte, o pereche de pantofi uzaţi stăteau răbdători în raza ei vizuală. Picioare osoase, fără ciorapi.

— Bună, Dave.

— Tu i-ai dat asta? întrebă el, bătându-se peste buzunar.

— Probabil că a găsit-o singură, spuse ea arătându-i priveliştea. La fel ca Dorothy din Oz ea şi-a găsit fericirea în propria grădină. Mă mir că n-ai transformat-o în vreo lebădă sau în vreun zmeu.

— N-am avut cine ştie ce imaginaţie în ultima vreme.

Ea privi spre spatele lui în lumina soarelui.

— Se vede.

O pereche de pantaloni kaki şi o bluză simplă din bumbac încheiată până la gât nu prea se potriveau cu acel Dave pe care îl cunoştea ea. Haina sport era foarte nostimă dar nu era deloc stilul lui Dave.

El se jucă cu o ramură de măslin de deasupra capului ei. Gwen auzi zgomotul unei crenguţe rupte. Stând pe marginea băncii, el începu să rupă frunzele una câte una.

— Îmi pare rău că m-am purtat aşa. N-am vrut să iasă aşa.

— Vrei să mai încerci o dată?

Ar fi vrut să înţeleagă acelaşi lucru ca şi ea, din acea frază.

— Credeam că e foarte clar.

— Problemele altora sunt primejdioase dacă le laşi să le afecteze pe ale tale.

— N-ar fi trebuit să mă uit în registre, ştiu.

— Acum s-a terminat.

Ba nu, ar fi vrut ea să strige. Îl urmări cum rupe şi ultimele frunze după care azvârli crenguţa din mână:

— Poftim, spuse ea, dându-i-o înapoi.

— Pentru ce?

Ea îi înghionti cotul uşor.

— Îţi ofer o ramură de măslin. Doamne, ce greu mai pricepi de la o vreme.

El îşi trecu mâna peste gură, ca şi cum ar fi vrut să-şi şteargă un zâmbet, apoi îşi masă ceafa.

— Ce să ne mai ascundem după degete? Tu totdeauna loveşti direct la ţintă.

— Măcar atâta pot să fac. Hai, ia tot copacul. Râzi de rochia asta roşie ca focul. Orice. Numai nu-mi spune că ai fi vrut să nu se fi întâmplat niciodată.

„Şi te rog nu mai arăta aşa rănit".

— Am trăit aşa cum am trăit şi n-aş fi vrut să ratez aşa ceva pentru nimic în lume, spuse el. Eşti fericită?

— Extaziată.

— Ne-am distrat, recunoscu el, în sfârşit, şi se întinse după o altă crenguţă.

Pentru o fracţiune de secundă arzătoare, ea avu impresia că se întinde spre ea.

— A fost mai mult decât atât.

El dădu din umeri.

— Aveai nevoie să râzi.

— Aveam nevoie de tine.

— Aveai nevoie de o vacanţă. Desenele mele pentru „Luptătoarele amazoane" sunt gata şi au ieşit fantastic.

Nu spuse cât de mult din ce realizase acolo se datora influenţei ei.

— La editură toată lumea era încântată.

— Nu schimba subiectul.

— N-am ştiut că discutăm după program. Vrei să dezbatem problema până o rezolvăm? întrebă el.

— Poate nu aici şi acum, dar am putea să o rezolvăm. De la o zi la alta. Ţi-am promis doar.

— Nu te oblig.

— Obligă-mă! Ca să reuşim!

Îi auzise îndemnul încordat, dar nu arătă în niciun fel.

— Nu-i poţi forţa pe oameni să te iubească, aşa cum nu-i poţi face să stea dacă vor să plece, spuse el simplu.

— Te-am forţat eu cumva?

— Nu, dar ai ales. Cum aş fi putut rămâne la cabană când te-am văzut că ne-ai trecut pe planul doi?

Gwen se foi pe bancă, frângându-şi mâinile.

— Am crezut că le putem rezolva pe amândouă. Îmi pusesem în gând să ne ocupăm de noi după ce-i ajutam pe ei.

— Mă luai deja drept ceva sigur, spuse el râzând fără umor.

— M-am înşelat.

El îi apucă mâna în locul unde ea i-o pusese pe braţ şi îi sărută palma într-un mod grăbit şi neîndemânatic, fără să o privească în ochi. Apoi îi dădu drumul.

— Am crezut că n-o să fie aşa greu. Dar nu cred că voi putea rezolva asta, Gwen. E prea mult, prea profund.

Era cufundat în durere ca şi semnul care marca adâncimea de trei metri a piscinei. Ridicându-se, se duse până la margine, unde mozaicul turcoaz închipuia coada unui delfin. Se ghemui şi îşi trecu mâna peste suprafaţa lină a apei.

— Te rog, încearcă, spuse ea încet. Te rog, nu insist. Fără lanţuri. Fără obligaţii.

Un zâmbet timid îi undui buzele când se duse lângă el, atingându-i nasturele de la guler într-un efort de a aduce un zâmbet pe chipul lui obosit.

— Pun pariu că n-ai nici măcar o cravată.

Dacă stătea să se gândească mai bine, aşa era. Asta merita dacă iubea o femeie inteligentă, îşi spuse, vedea direct prin el. Se înfioră gândindu-se la ce ar mai fi putut ea vedea.

Avea nevoie de spaţiu.

Ea i-l oferi. Stând singur la celălalt capăt al piscinei, îşi dădu seama că ea nu venise după el când el plecase şi nici măcar nu îl sunase. De ce se temea, oare, atât de mult de o femeie care se agăţa de el, trăgându-l în jos? Doar nu era tatăl ei.

Iar ea nu era războinica Beli-Zar. La câteva zile după ce s-a întors de la Arrowhead, cufundat în lucru, a descoperit partea cealaltă a lui Beli-Zar, o femeie înţeleaptă căreia fecioara războinică îi cerea sfatul. Avea chipul, trupul şi spiritul înţelept şi dulce ale lui Gwen. În următoarele trei săptămâni trăise cu amândouă – cu cea care spinteca dragoni şi cu cea care se gândea la viaţa fără dragoni. Viaţa reală:

Gwen era eroina aceea şi el o neglijase. Oricât de greu i-ar fi fost să admită, acest fapt îl privea precum propria-i imagine din apă. Apoi chipul ei îi apăru în faţa ochilor, în apă, ca o viziune, privind peste umărul lui.

Sprijinindu-şi coatele pe genunchi, aşa cum stătea ghemuit lângă piscină, Dave îşi privi imaginea.

— Dacă e greu pentru tine, la fel de greu e şi pentru mine, spuse Gwen. Şi nici n-am fost războinică vreodată; eu sunt cea care arbitrează.

— E mult mai sigur să stai pe margine şi să fluieri, dând sfaturi şi oferind soluţii. Mai uşor decât să intri în joc, Gwen.

— Dar ce se întâmplă când încetează să mai fie un joc? Când trebuie să fii serios?

— Când o relaţie e sigură, oamenii pot să râdă unii de alţii, de greşelile lor. Când lucrurile devin serioase, atunci ştii că s-a terminat.

Ea începu să râdă, dar sunetul îi rămase în gât când îşi dădu seama că el vorbise serios.

— Nu trebuie neapărat. Dar nici nu poţi să te joci de-a dragostea, ţinând totul la suprafaţă, nelăsând niciodată să treacă ceva mai departe de trup.

— Vrei să spui că nu te-am iubit?

— Vreau să spun că era doar corpul meu. Dacă nu vrei să vorbeşti cu mine, de unde vrei să ştiu că n-a fost vorba numai de sex? Sex sau poate o glumă. Bătăile cu perne, gâdilatul şi toate glumele noastre – poate numai ambiţia de a-ţi aduce în pat cumnata cea serioasă şi bătrână…

Ridicându-se brusc, Dave scoase o înjurătură la fel de urâtă ca şi insinuările ei şi azvârli paharul în apa limpede a piscinei. Aceasta se tulbură şi fărâme de lumină se răsfrânseră deasupra bazinului.

Gwen se înfioră, strângându-şi rochia în jurul trupului.

— Dacă tu crezi aşa ceva, atunci nu mai am nimic de spus, zise Dave, după care mai scoase o înjurătură şi le aruncă o privire furioasă fratelui său şi Charlottei, care stăteau în spatele uşilor ce dădeau spre piscină şi care se ascunseră imediat în dosul perdelei. Poate ar trebui să le cerem şi lor părerea. Doar sunt experţi.

Se întoarse şi porni spre alee.

Gwen ridică glasul, aruncându-i vorbele în spate.

— Voiai să fie uşor? Atunci alege calea cea mai uşoară. Fugi.

El se opri brusc, îndreptându-şi spatele ca şi cum l-ar fi înjunghiat un cuţit.

— Crezi că asta e uşor?

Cuvintele acelea aspre îi zgâriară inima. Se luptă cu sine să nu fugă după el, să nu îl apuce de braţe şi să nu-l scuture. Ar fi fost ca şi cum ar fi scuturat un copac cu rădăcina puternică – şi ar fi semănat prea mult cu ce ar fi făcut Charlotte. Trebuiau să găsească singuri răspunsurile.

Şi, dacă, în final, nu se înţelegeau, vor recunoaşte acest fapt şi vor înceta să îşi mai facă rău reciproc.

— N-am vrut să spun asta, zise ea nesigură. Nu prea ne pricepem să ne certăm, nu?

— N-o să fie nicio ceartă.

— Nici nu vreau.

— Nici eu nu vreau, spuse el, şi ridică mâna pentru a-i opri următoarea afirmaţie. Gwen, să nu-mi spui acum că întotdeauna are loc câte o discuţie, da? Nu aşa rezolv eu astfel de lucruri.

— Cum le rezolvi?

— Nu le rezolv.

Era ceva nou pentru el, deşi ar fi trebuit să se aştepte de mult.

Ea se înconjură cu braţele şi el îşi dădu seama abia atunci ce gol era umărul ei şi simţi adierea caldă a aerului plutind deasupra lui. Şi prăpastia rece care rămăsese între ei.

— De ce nu mi-ai spus că te deranjează chestia cu de-la-o-zi-la-alta?

— Până când n-ai început să-mi fluturi povestea cu loialitatea prin faţa ochilor, nu mi-am dat seama. De obicei, îmi reţin furia, nu mi-o exprim.

— Dar eram legat de tine, Gwen. În fiecare zi. Ce altceva voiai mai mult?

— Tot. Tata pleca mereu când se ridicau glasurile. Nu pot să-i menajez toată viaţa pe ceilalţi. Vreau să ştiu că putem să nu fim de acord, dar că vei fi tot acolo.

— Dacă asta depinde de mine, voi rămâne. Dar nu pot fi legat, Gwen. Ăsta ar fi iad, nu dragoste.

Ea privi iarba. La cabană, se uitase mai mult la cărţi decât la el, ca şi cum sentimentele i-ar fi anihilat simţul realităţii, dizolvându-i voinţa aşa cum se întâmpla cu mama ei ori de câte ori se întorcea tatăl ei.

— Acum e vorba de noi, nu de ei, spuse ea luptându-se să nu plângă. Parcă suntem exact în punctul de unde am început, la o distanţă de un milion de kilometri unul de altul.

Îşi apucă rochia şi o ridică puţin. Trebuia să treacă de el pentru a ajunge în alee. Mâna îi tremura prea tare pentru a-l mai atinge iar.

— Plec până nu mă fac complet de râs.

Porni pe lângă piscină spre alee.

Dave merse în urma ei şi imaginea i se tulbură când călcă printr-o baltă mică de lângă trambulină.

Urme ude de paşi rămâneau pe piatră.

„Pe aici”, păreau să spună.

Dar el rămase locului.

Regina lui amazoană ar fi alergat, ar fi sărit. Gwen călca atentă

peste iarba scurtă. Nu prea mergea desculţă, nu Gwen a lui.

„Şi dacă va începe să meargă desculţă vreodată, nu vei fi tu cel care va păşi alături". Gândul acela străluci în sinea lui asemeni paharului de bere care ajunsese pe fundul piscinei.

Se chinui cu acea imagine, parcă văzându-l pe bărbatul serios şi cu capul pe umeri pe care ea avea să îl întâlnească într-o bună zi, într-un birou luminat cu neon – fără niciun geam pictat în apropiere. Un bărbat care nu o va gâdila fără să îi ceară mai întâi permisiunea, care nu o va face să strâmbe din nas la glume proaste sau la greşeli de vestimentaţie, ca de exemplu, cămăşile Hawaiene.

Nu vor citi cărţi de aventuri înainte de culcare.

Dave le va dărui maşini de calcul ca dar de nuntă şi va face pe tipul cumsecade la petrecere. De data aceasta, nu o va mai săruta.

Aşa începuse totul. Nu cu ei la un milion de kilometri distanţă, ci trup lângă trup, sărutându-se, pe un ring de dans.

— Unde se duce? întrebă Robert venind repede lângă el.

Fusese o vreme când Dave dorise să o facă fericită. Acum numai erau decât doi oameni nefericiţi. Şi libertatea lui.

— La ce bun? întrebă el aiurea, privind-o pe Gwen cum îşi întoarse privirea spre el când urcă la volan.

Ea îi zări pe cei doi fraţi stând umăr lângă umăr.

— Rob zicea că munca ta merge bine, strigă ea şi deschise gura să mai spună ceva, dar nu putu şi urcă în maşină.

Robert se duse înapoi în casă ca răspuns la semnele disperate ale Charlottei şi amândoi îşi plecară capetele, discutând în şoaptă.

Dave îşi vârî pumnii în buzunare. „Opreşte-o, idiotule. Fă ceva". Poate că acele cuvinte erau îndemnurile agitate ale Charlottei din pragul uşii care dădea spre terasă. Poate că veneau din inima lui. Oricum, picioarele începură să i se mişte.

Răsucind cheia, Gwen porni maşina şi îşi şterse ochii. După ce îşi suflă nasul cu zgomot, răsuci cheia din nou. Maşina scoase un scârţâit oribil. Îi zâmbi slab lui Dave, care se oprise la marginea aleii. O lacrimă izvorî liberă când el nu mai înaintă.

— Rob mi-a spus de expoziţie, zise ea tamponându-şi nasul rozaliu cu o batistă mototolită, ca şi cum Robert ar fi explicat tot.

I-a spus oare şi cum Dave era total lipsit de interes faţă de prima lui expoziţie? Cum încercase să se arunce în lupte şi masacre, numai pentru a se întoarce apoi la raţiune şi la simţul realităţii?

Binele şi răul nu îi mai atrăgeau atenţia aşa cum făceau altă dată. Cea mai grea bătălie era aceea care trebuia încheiată spre mulţumirea ambelor părţi, genul în care adversarul tău te iubea indiferent ce se spunea şi se făcea. Care te iubea mereu.

Numai Ragnar, înţeleptul conducător viking reuşea lucrul ăsta. Ajunsese aproape de putinţa de a-şi exprima acea dilemă pe hârtie. „Şi schiţele lui Gwen", îi aminti încet o voce. Schiţele acelea îi arătau cât de mult avea nevoie de ea. Făcea parte din el. Nu va fi distrus dacă pleca – va supravieţui. Dar va fi înjumătăţit.

Ce era angajamentul dacă nu libertatea finală? Libertatea de a face. Un bărbat adevărat avea curajul să le facă.

Ea introduse maşina în viteză şi răsuci cheia din nou.

Dave se înfioră când auzi acel zgomot.

— Orice om cu capul pe umeri şi-ar lua o maşină automată, strigă el.

Ea râse, îşi muşcă buzele şi apăsă pe ambreiaj. Pietrişul scrâşni sub cauciucuri când ea porni încet pe alee.

El se gândi să o conducă acasă. Nu era într-o stare potrivită pentru a conduce. Dacă intra pe autostradă fără să fie atentă şi era lovită sau dacă era forţată să iasă de pe şosea sau dacă avea vreo pană?

O mulţime de astfel de gânduri groaznice îl asaltară. O adevărată listă cu ce se putea întâmpla rău pe autostrăzile din Los Angeles. Nu o putea lăsa să plece.

O rupse la fugă pe alee, sărind peste gardul viu şi aterizând peste grădinar. Atinse pământul şi se rostogoli.

Gwen apăsă pe frână, oprindu-se.

— Ce naiba faci?

— Scuzaţi-mă, domnule Sing! strigă el peste umăr, după ce se convinse că bătrânul nu păţise nimic. Şi apoi alergă până la maşină.

Punându-şi din nou haina sport, se aplecă peste portiera din dreptul ei, ca şi cum i se întâmpla în fiecare zi să sară peste grădinari.

Gwen îşi reţinu un hohot de râs care era mai mult ca un suspin.

Iarba îi pătase mânecile. Bucăţele din gardul viu i se vedeau prin păr. Ea îşi şterse repede lacrimile, pătându-şi lentilele.

— Hei, draga mea, spuse el zâmbind şmechereşte, nu vii la mine să-mi vezi desenele?

Îşi arcui sprâncenele.

Ei i se opri inima. Pentru o clipă crezuse că el îi va declara sentimentele. Dar nimic şi nimeni nu se schimbase, de fapt. Dave se juca din nou. Emoţiile ei se transformară de la resemnare la o indulgenţă dulce care semăna prea mult cu o formă tandră de iubire.

— Nu, mulţumesc, Casanova.

— Am nişte nuduri nemaipomenite.

— Mulţumesc, am văzut modelul – şi nu întotdeauna în cele mai bune zile ale ei.

— Asta a fost una din cele mai bune, spuse el cu o voce scăzută şi puţin răguşită.

Gwen îşi aminti ochii şi părul des de culoarea paielor. Dă, aceea fusese una din cele mai bune zile ale ei. Ca toate zilele petrecute alături de Dave. Şi toate nopţile.

Îşi încleştă degetele pe volan până când i se albiră. Îl voia glumeţ, îl voia serios, îl voia şi gata. Dar avea să le facă rău amândurora şi niciodată nu ar fi vrut acest lucru.

Nu erau potriviţi unul pentru altul. Ar fi trebuit să ştie. Şi o ştiuse. Înainte ca el să o farmece şi să o facă să râdă, să o facă să uite de prudenţă, de ţeluri şi garanţii.

— Nu pot, spuse ea privind prin parbrizul murdar.

Măcar dacă ar fi avut timp să îşi pregătească argumentele, să se gândească. Dar Charlotte aranjase în aşa fel încât el să apară în capătul acelui hol şi ea ratase singura şansă de a-l recâştiga. Îşi promisese odată că nu se va termina cu rugăminţi, scuze înlăcrimate, scene. Şi aşa va fi.

— Trebuie să plec, spuse ea adunându-şi demnitatea şi mişcându-se pe scaun. Îmi pare rău.

— Bineînţeles, zise el izbind cu pumnul în uşă ca pentru a o grăbi în drumul ei. Vino să le vezi înainte de deschiderea expoziţiei.

— Poate o să vin. La revedere.

Asemeni unei capsule cu lansare în douăzeci şi patru de ore, îşi dădu seama de înţelesul cuvintelor lui abia seara următoare după ce deschise plicul cu scrisoarea în care era anunţată că luase examenul.

— O expoziţie! Cu nudurile mele!

Pfiu! Cum ar fi scris pe unul din desenele lui Dave.

Exact ce îi trebuia unei contabile proaspăt avansate, să fie expusă în ochii publicului fără să poarte nimic altceva decât o pernă!

Poarta proprietăţii Malibu era larg deschisă. Semnaliză şi intră. Deşi Dave închiriase doar apartamentul de deasupra garajului, ideea în sine că locuia lângă o asemenea casă extravagantă, somptuoasă, chiar ţipătoare, o impresiona. Ba, într-un mod curios, îi făcea plăcere.

I se potrivea. Foişoare din lemn de cedru se ridicau de la intrare şi până la întinderea albastră-verzuie a Pacificului. Geamurile pictate reflectau nisipul auriu strălucitor ajutând casa să se confunde cu împrejurimile.

Atâta cât poate să se confunde cu ceva o casă cu un garaj pentru şase maşini, îşi spuse Gwen. Trase adânc aer în piept şi îşi repetă argumentele.

Avea o duzină de motive pentru care Dave nu putea să expună acele desene. Dar niciunul privitor la paznicul grăsan care alerga spre ea vociferând ceva în spaniolă. Un câine îl urmă imediat când el lovi cu mâna capota maşinii.

— Hei, doamnă, turiştii n-au voie.

Ea se uită în ochelarii lui de soare.

— Poftim?

— Proprietate particulară.

Ea lăsă geamul mai jos ţipând speriată când câinele puse nişte labe uriaşe pe uşă şi adulmecă.

— N-am venit să-i văd nici pe Megadeath, nici pe Guns n' Roses…

— Breaking and Entering1, spuse el referindu-se la grupul de heavy-metal în proprietatea căruia se afla casa. Sunt în turneu.

---

[1] Sparge şi Intră – numele unei formaţii de muzică heavy-metal.

— Minunat, spuse ea zâmbind. Dar n-am venit aici nici ca să sparg, nici ca să intru.

El nu păru să guste gluma.

Ea îşi îndreptă ochelarii privindu-se într-ai lui. Câinele începu să miroasă petele de rugină.

— Am venit la cel care locuieşte deasupra garajului. La David King.

Paznicul se încruntă într-un mod aproape civilizat şi îi făcu semn că putea să treacă.

Parcă şi trase în piept acel parfum ciudat californian de ciment topit de soare şi aer sărat. Căldura se ridica de pe drum practic în valuri. Gwen zâmbi când şi-l închipui pe Dave desenându-le şi după aceea înghiţi în sec.

Se terminase. Avea să aibă ea grijă. Indiferent cât de mult l-ar fi iubit, nu ar fi putut decât să îl rănească insistând să rămână împreună. Unul voia legături, celălalt libertate.

— Opuşi în toate privinţele, murmură ea.

Adunându-se, urcă scara de lemn exterioară a garajului până la al doilea etaj. O terasă pe partea oceanului ţinea cât toată întinderea apartamentului. Plaja, apa şi soarele în amurg se combinau într-o culoare care făcea să ţi se oprească inima în loc. Nu era greu de văzut de unde se inspira Dave.

— Bună, spuse el de dedesubt, de pe nisip, zâmbindu-i.

Genunchii începură să îi tremure. Se afla acolo numai pentru desene. Avea un program şi trebuia să se ţină de el. Aşa cum ar fi trebuit să facă şi cu o lună în urmă, îi spuse conştiinţa. Cu o viaţă şi o poveste de iubire în urmă.

Încălcase toate regulile pe care le stabilise vreodată. Reguli sănătoase, create după multă gândire. Ambiţii similare, ţeluri compatibile, origini adecvate, toate fuseseră azvârlite pe fereastră fiindcă sărutările unui bărbat deşirat îi făcuseră sângele să clocotească şi cuvinte ca „Whammo” şi „Shazam” îi răsăreau în minte ori de câte ori îi zâmbea el.

Ah, Dave, de ce nu s-a putut? se întrebă ea cu durere.

12

Cu toate acestea, el părea inexplicabil de fericit să o vadă.

Ea încercă să nu îi displacă acest lucru. Tinerii îşi reveneau repede.

De parcă ar fi vrut să o enerveze şi mai tare, cuvintele „Nu-ţi face griji, fii fericit" se auzeau dintr-un casetofon de lângă el.

— Am venit pentru desene, îl anunţă ea cu fermitate.

Dave se unse mulţumit cu cremă peste pieptul musculos. Arăta sexy şi formidabil. Nu mai conta că viaţa ei era în joc, pentru a nu mai vorbi de carieră şi situaţia ridicolă de a apărea în ochii publicului.

— Parcă ai vrea să o rupi la fugă, observă el. Dacă expunea desenele acelea, o mulţime de necunoscuţi îi vor critica pulpele. Chiar femei mai puternice se temeau să se gândească la aşa ceva.

— Am avut o întâlnire cu câinele cu răsuflare de foc.

— Cerberus? E un câine bun, dar Louie ar trebui să-l ţină sub observaţie.

— Nu ştiu dacă „ar trebui" e de ajuns.

Trebuia. Numai Dumnezeu ştia că toată viaţa ei trăise numai după „ar trebui".

Urmări degetul pe care Dave îl îndreptase spre o scară albă de metal şi coborî pe nisip.

— Un star de cinema ar fi încântat să-şi facă o asemenea intrare, spuse ea ţinându-se de balustradă temându-se să nu facă vreo prostie tipică, de exemplu să cadă până la picioarele lui. Sau până în braţele lui.

— Vrei să ne plimbăm? o întrebă el.

— Am venit să stăm de vorbă.

— Atunci nu mai vocifera. Ar trebui să umbli desculţă mai des.

Îşi promisese să o încurajeze în acest sens. De fapt, plănuise totul, închipuindu-şi că îi vor trebui o zi, două până îşi va face apariţia. Gwen avea să se gândească bine mai întâi şi după aceea va veni susţinând că se întorcea acasă de la serviciu.

Dar el o surprinsese într-un mod subtil şi nedefinit. Hainele ei de lucru erau mai calde decât se aşteptase. El şi-o imaginase în

costume din două piese albe cu guler înalt. În schimb ea purta un tricou de mătase care îi atingea uşor sânii, iar fusta era imprimată şi largă. Era toată numai albastru, verde ca marea şi păr roşcat. Adunându-l în creştetul capului şi-l prinsese cu un pieptene pictat de mână. Îi plăcea.

Îi mai plăcea şi felul în care se balansă când îşi scoase sandalele. Gwen cea înţeleaptă.

— Cât de departe ai în plan să mergem? întrebă ea.

— Cine face planuri?

Îi aruncă o privire şi apoi îşi puse sandalele pe ultima treaptă, pornind după el spre apă.

— Dacă ar fi mai fierbinte, ar fi ca sticla, ţipă ea. Uh, ah, eeh.

— Frumos conjugat. Ai venit într-o vizită con jugală?

— Ha, ha, spuse ea, şi mai făcu vreo zece paşi.

— Dacă mergi mai repede, scapi mai iute.

— Ce logică nemaipomenită, dar nu pot. Cine ştie ce e-n nisip? Sticle sparte, pietre, schelete de peşti, crustacee de toate felurile…

— Faci o listă a pericolelor?

Cel mai mare pericol din toate se abătuse asupra ei luând-o în braţe şi ducând-o spre apă.

— Nu! strigă ea apucându-l de gât când valurile se sparseră de picioarele lui.

El îi dădu un răspuns deloc inteligibil.

— Să nu-mi dai drumul!

— Nu mă face să mă înăbuş. N-aş face-o niciodată!

— Ah, nu?

El se opri puţin gândindu-se, după care surâse neastâmpărat. Imediat îi fu greu să respire din nou când ea îl strânse iar.

— Bine, recunoscu el, mi-a trecut prin cap, dar numai după ce ai spus tu. Voiam să te scutesc de a mai călca pe nisip.

— Da. Aşa cum l-a scutit Dalila pe Samson de o viaţă de curăţat smântâna.

— Mă cunoşti prea bine, femeie.

Ea îşi dori să fi fost adevărat. Când o lăsă jos, ea îşi adună fusta subţire în jurul genunchilor şi simţi valurile lovind-o cu forţă. Un val

mare i se sparse pe picioare.

— Vine fluxul. S-ar putea să fii nevoită să ţi-o ridici mai sus, spuse el, trecându-şi degetul în sus pe pulpa ei.

Ea se înfioră.

— Ai vrea tu.

— Ştii tu ce-aş vrea, murmură el.

Ştia ce îi plăcea – libertatea lui mai mult decât ea. Venise pentru un anume lucru, nu să se îndrăgostească din nou de el.

— Dave, nu poţi expune desenele alea.

— Se apropie prima mea expoziţie particulară. Reuşi să îi distragă atenţia de la pulpele ei şi să i-o atragă din nou asupra feţei, care spera să fie potrivit de categorică.

— Femeia asta nu va participa.

— Nu? N-am obţinut aprobarea deschiderii unei expoziţii cu desenele despre pe Beli-Zar. Vor opera mea serioasă.

Niciodată nu fusese mai serios. Planul lui de a o atrage pe Gwen acolo funcţionase perfect; după aceea, toate planurile îi eşuaseră. Era îngrozitor să stea să aştepte ca instinctul să îi spună ce să facă mai departe.

— Hai înăuntru să mai discutăm.

Se oferi să o ducă în braţe înapoi peste nisipul fierbinte dar ea stătu câteva clipe să se gândească, de parcă ar fi cântărit deosebirea între tălpi arse şi inimi zdrobite.

Luând totul în joacă, fugi spre casă, aruncând în urmă valuri de nisip.

Gwen îl urmă şi ea, gâfâind când ajunseră la picioarele scării.

— Stai puţin. Dacă vei câştiga tu, te ung eu şi invers. De ce am sentimentul că oricum vei câştiga?

El zâmbi.

— Amândoi vom câştiga. Credeam că asta era poanta.

— Faci iar pe deşteptul.

Dave se sprijini de uşă, aruncându-i o privire lungă.

— Vii?

Trecu pe lângă el. Dave avu grijă. Ştergându-şi picioarele pe covoraşul de la intrare, Gwen refuză să păşească înăuntru până nu îşi

scutură nisipul dintre fiecare deget de la picioare.

Încăperea era lungă şi îngustă, un perete de geamuri în faţa unuia alb. Originaluri ale coperţilor de cărţi de aventuri alternau cu studii în acuarelă şi cerneală surprinzător de subtile. Plaje, oameni şi păsări se luptau pentru spaţiu, lumi locuite, unite prin culoare şi mişcare.

— Şi acuarelele sunt tot ale tale? întrebă ea.

El încuviinţă aşteptând. Ştia că ea îşi plănuise ce să spună, cum să spună, când să facă pauză şi să îl lase să înceapă discuţia. Numai că el nu ştia cum o să facă.

— Bei ceva?

— Limonadă?

— Mă duc să văd.

Gwen parcurse toată lungimea încăperii şi studie desenele unul câte unul, începând din colţul îndepărtat. Personaje celebre de orice formă şi mărime, se amestecau cu peisaje purpurii în noapte. Nişte lumini gălbui de neon le scoteau în evidenţă singurătatea. Aerul cărţii de aventuri dădea fiecărui desen o prospeţime pe care nu o mai văzuse la nicio expoziţie.

Când ajunse în partea unde se afla el, Dave îi dădu paharul cu limonadă peste tejgheaua care reprezenta bucătăria.

— Opera ta va avea un succes nebun, Dave.

— Mulţumesc. Cred că lucrările recente sunt cele mai bune. Am făcut progrese şi tu ai fost cea care m-a inspirat, zise el, după care îndreptă paharul spre ea. Îţi mulţumesc din nou.

Ea îşi sorbi limonada.

— Tu eşti cel care merită mulţumirile. Am luat examenul, nu ţi-am spus?

— Fantastic, exclamă el şi, ocolind tejgheaua, o luă după mijloc şi o sărută cast. Felicitări, Gwen. Ştiam eu că o să reuşeşti.

Gwen, nu iubito, nu draga mea, nu scumpa mea. Nici măcar expresia preferată a Charlottei, „iubiţel”. Oare asta însemna că şi pentru el se terminase? Gwen ştia că n-ar fi trebuit să vrea să plângă; declarase şi ea totul terminat. Aşa şi era, totul în afară de faptul că îl iubea.

— N-a fost greu examenul, spuse ea forţându-se să imprime vocii cât mai multă seninătate. Numai că, după ce am intrat, m-am aşezat, mi-am deschis servieta să-mi scot calculatorul şi a căzut una din cărţile tale.

— Care?

Ea dădu din umeri.

— Am fost prea grăbită să o pun la loc pentru a mai observa aşa ceva.

El fluieră.

— Exact aşa a făcut şi cel din faţa mea!

Începură amândoi să râdă.

— I-am spus că îl cunosc pe artist şi că ai câştigat trei premii Shazam.

— Pun pariu că a fost impresionat.

Gwen râse şi nu mai spuse nimic.

Nu trebuia să fie atât de relaxată, nu ar fi trebuit să îl tachineze, nu ar fi trebuit să cântărească modalităţi acceptabile social de a obţine o invitaţie la cină. Ar fi trebuit să spună ce avea de spus şi să plece.

Se uită prin încăpere, inhală briza oceanului, contemplă podelele din lemn alb, scaunele de pânză. Când soarele pătrundea din plin, camera aceea albă era probabil orbitoare. Era confortabilă, curată şi spaţioasă.

— Ai un apartament superb.

— Nicio cutie de bere la vedere şi toate lucrurile murdare puse în loc sigur.

— Dar nu eram amabilă.

— Dă-mi voie să-ţi arăt şi celelalte desene pe care vreau să le expun şi atunci mă poţi felicita mai mult. E nemaipomenit să fii lăudat şi de cineva care are peste paisprezece ani, şi cu alte cuvinte decât „frumos”, „uluitor” sau „îngrozitor”.

Străbătu un hol spre atelierul lui în care se afla o masă de desen. Sub o lumină extrem de puternică, o mulţime de ilustraţii se aflau rezemate de fiecare perete. După ce se minună în faţa energiei şi subtilităţii operei lui, Gwen îl urmă spre dormitor, unde ţinea ceea ce îi promisese.

— Am desene oriunde te uiţi, spuse el dând la o parte din drum un scaun cu scară pe spate şi apoi luă două desene din dulap.

Ar fi putut fi orice, pentru că ea tot nu observă. Se uita deasupra capului lui.

Desenul care o reprezenta îndoită în somn şi cu cămaşa pe ea se afla agăţat deasupra patului, înrămat. Măsura cel puţin un metru douăzeci pe un metru douăzeci. Era impunător. Şi intim. Vorbea de singurătate, dragoste, meditaţie, pasiune. Pe peretele unei expoziţii ar fi atras imediat atenţia, poate chiar şi o anumită stimă. El făcea ca deasupra patului să plutească un aer erotic care îi înfierbântă pielea.

Tot ceea ce va vedea publicul era o femeie îmbrăcată sumar cu o cămaşă care acoperea cu scrupulozitate fiecare părticică erogenă. Şi, totuşi, felul în care cărbunele desenase, pasiunea cu care redase detaliile şi unduirile făceau ca până şi glezna osoasă să pară sexy şi adorată.

Şi-ar fi pus, în mod inevitabil, întrebarea dacă ea pozase. Dacă nega spunând că el îşi imaginase totul, oamenii ar fi spus fără îndoială „Trebuie să te fi iubit foarte mult ca să-şi imagineze aşa ceva”.

La această concluzie ajunse. Privirile li se întâlniră. O privea cu la fel de multă atenţie ca atunci când făcuse desenul. Ea se întoarse.

Şi îi apăru în faţă un alt nud.

— Îi spun Schiţă cu pernă, zise el.

El îi putea spune aşa. Ea avea să îi spună întruchiparea dezmăţului. Nu se vedea nimic indecent. Şi, totuşi, era foarte clar că perna era singurul lucru care acoperea femeia. Coapsele erau rotunde şi maleabile, carnea uşor redată printr-o culoare care spunea clar că fusese nevoie înainte de o examinare foarte atentă. Ba surprinsese chiar şi câţiva pistrui deasupra sânilor.

Era de neconceput să expună aşa ceva în galerie. A-l expune în camera lui era şi mai grav, fixat pe peretele la care se uita stând în pat. Femeia îi întorcea privirea, cu genunchii uşor ridicaţi, cu mâinile turtind perna care apăsa sâni nevăzuţi, cu ochii calzi şi senini, plini de propria lor vrajă îndrăzneaţă.

— Nu poţi expune astea, spuse ea cu un glas sugrumat. Nu într-o galerie. Dacă un singur vizitator le vede…

— Ai putea primi declaraţii interesante.

— Nu mă interesează declaraţiile.

Propunerile, poate, dar nu declaraţiile.

— Mi-ar păta reputaţia.

— Oricine te pătează, spune-mi.

— Nu pot să sufăr că atunci când eu încerc să fiu serioasă tu mă faci să râd!

— Încerc să nu te fac. Am încercat să fiu cum ai vrut tu, dar n-am purtat cravată.

— Vezi? Chiar şi acum glumeşti.

— Sunt un artist, îmi expun munca. Vrei să mă schimb?

— E o întrebare cu subînţeles şi o ştii prea bine.

— Atunci ţinteşte şi trage.

— Nu, nu vreau să te schimbi! spuse ea frecându-şi cutele dintre sprâncene şi apoi îşi coborî glasul. Despre ce discutam, oricum?

— Despre tine dezbrăcată.

— Nu asta era discuţia.

— Păcat, e unul din subiectele mele preferate.

Şi îi ajutase altă dată. De acest lucru îşi dăduse seama cu o zi în urmă. Erau diferiţi în atâtea privinţe, dar de cum o atingea, se potriveau perfect.

— Dacă avem de gând să ne certăm în legătură cu desenele astea…

— Da.

— Atunci ar trebui să nu încălcăm regulile.

— Care reguli?

— Cum să lupţi cinstit.

De parcă ea ar fi putut uita, insinuă tonul lui.

Scoase o hârtie împăturită din haina pe care o pusese pe spătarul unui scaun, după care o duse lângă pat spunându-i să stea alături.

Ea se aşeză destul de departe, cu genunchii apropiaţi, cu picioarele goale şi cu degetele îndoite. Îşi împreună mâinile în poală.

— Ce-i cu ele?

— Îţi aminteşti despre cea care menţiona atingerea celuilalt în

timpul unei certe?

— Alea sunt pentru îndrăgostiţi, spuse ea privind cu prudenţă în altă parte.

— Şi noi ce suntem?

Ea se uită în ochii lui şi apoi privirea îi alunecă spre buze.

Înainte să poată obiecta, el şi le trecu uşor peste tâmpla ei, simţindu-i genele zbătându-se şi închizându-se, atingându-i obrazul ca aripile unui spirit.

— Asta suntem.

Numai că spiritele, zânele şi nimfele nu radiau căldură; inimile lor nu băteau cu putere şi obrajii lor nu roşeau. Numai ale unei femei făceau astfel.

Îi luă maxilarul în palmă şi gura lui se afla la acelaşi nivel cu a ei.

— Dacă ne mai certăm, ţine-te de mine.

— Ne certăm noi? întrebă ea cu un tremur delicat în voce.

— Numai nu-mi da drumul, Gwen, nu încă.

Îi trase bluza peste un umăr, peste cel care i se arătase gol cu o seară în urmă, cel pe care dorise atât de mult să îl sărute. Îi găsi scobitura claviculei, parfumul din dosul urechii, căldura moale a pieptului şi plinătatea sânilor, greutatea lor fiind trădată de sfârcurile care se întăreau.

Ea gemu şi îi îndepărtă capul de ea, folosindu-se de mişcare pentru a-şi mai trece o dată degetele prin părul lui.

— Sexul nu va rezolva nimic, Dave.

— Ai spus că nici nu va începe nimic. Am început o relaţie numai exprimându-ne fizic.

— Şi ai dispărut ca un castel de nisip de prima dată când am avut o discuţie. Te iubesc, dar nu o să mai pot continua, dacă tu eşti în stare să pleci de fiecare dată când ne certăm. Aruncă cu lucrurile, strigă, fii ca Charlotte; asta aş suporta.

— Am învăţat demult să nu las să mă învingă.

— Ei bine, te-a învins. Şi m-a învins şi pe mine, spuse ea simţindu-i părul de pe bărbie zgâriindu-i palma, linia fermă a pometului. Oricine are ochi poate vedea.

— Arăt aşa rău?

— Mai rău. Trebuie să devin o Beli-Zar, să câştig discuţiile cu sabia?

— Sutienul ăla din aramă e cam tare, dar acum dacă ai pomenit…

— Dave.

— Da, doamnă.

— Trebuie să fim serioşi acum.

— De acord. Fiindcă Regula Trei spune că nu putem merge în pat până nu ne rezolvăm problema.

— Asta facem?

— Atinge-mă ca şi cum n-ar trebui să fii serioasă, Gwen. Încearcă să mă minţi acum.

— Nu te-am minţit niciodată.

Felul în care rosti acele cuvinte nu mai suporta nicio contrazicere. Şi, totuşi…

— Ai spus că n-o să reuşim, murmură el gros, cu gura lipită de gâtul ei, de urechea ei. Că suntem prea diferiţi.

— Aşa şi suntem.

— Nu aici. Nu acum. Nu în patul meu, Gwen.

O sărută cu toată gura. Cuvintele alese cu grijă nu mai aveau nicio şansă când în aer se auzeau numai răsuflări întretăiate şi gemete iuţi.

El îi apăsă spatele. Ea cedă. Nu fu nevoie de foarte multă convingere. Dorinţa întâlnea dorinţă şi trupurile lor se încolăciră.

— Gwen, atinge-mă.

Ea îl ascultă. Pieptul gol şi dat cu ulei de plajă la care ea încercase atât de mult să nu se uite, pe care încercase să nu îl dorească, să nu îl viseze, era alunecos şi fierbinte sub palmele ei. Picioarele lui erau puternice, muşchii unduindu-se când el veni deasupra ei. Şortul era din satin. El era din satin, alunecos şi cald şi pulsând tot în mâna ei.

Îi dădu drumul numai pentru a-l lăsa să o mângâie la rândul lui, prelungind timpul cât aveau să stea împreună.

Îi ridică fusta şoptindu-i cuvinte sincere şi tulburătoare în pielea tremurătoare din interiorul pulpelor, în bumbacul umed al chilotului. În clipa aceea, numai trupurile vorbeau, o comunicare fără cuvinte de

dorinţă şi foame, care. Ajunse rapid la o unire emoţională de cerinţe gâfâite şi răspunsuri instantanee.

— Aş putea spune ceva îngrozitor în legătură cu faptul că mi-ai dat peste cap discuţia.

Ea îşi trecu uşor unghiile peste spatele lui.

— Fă-o şi eu o să gem.

— Sună bine. Şi se şi simte bine.

— Ah, făcu ea văzându-i mişcările, auzindu-i răsuflarea la fel de iute şi întretăiată ca a ei.

— Simţi asta? Noi? Nicio altă femeie nu-mi poate face aşa ceva, Gwen. Rămâi cu mine.

— Sunt aici, spuse ea strângându-l între genunchi, întâmpinându-l.

— Aici, insistă el. Şi aici, adăugă el penetrând-o.

— Acolo, fu ea de acord muşcându-şi puţin buza până când el vru să îi pună stăpânire pe gură. Ah, acolo.

Îndrumând, implorând, alergând cu el până sus. Ajunseră pe un vârf de munte numai al lor, atins de culorile oceanului, luminat de razele soarelui care apunea.

— Simţi? întrebă el când trupul i se mişcă în ea o dată, de două ori, până când se opri cutremurându-se şi el scutură atunci din cap. Cred că a fost un cutremur de opt virgulă cinci.

Ea deschise ochii şi un zâmbet obosit i se aşternu pe buzele umflate de atâtea sărutări.

— Nu face pe deşteptul cu mine, King.

— Cu tine? Iubito, e cel mai bun lucru pe care-l pot da. Când sunt cu tine… spuse el după care făcu o pauză şi se uită în jos la pleoapele ei grele, la obrajii îmbujoraţi. Când sunt cu tine sunt cel mai bun, şopti el după aceea. Nu ştii asta, Gwen? Aş fi un prost dacă ţi-aş da drumul.

Nu părea chiar corect să spună astfel de lucruri unei femei când se afla în interiorul ei şi când ea era copleşită de dorinţă. Alunecă afară şi se întinse lângă ea, cu obrazul sprijinit în mână.

— Vrei să mai vorbim despre asta?

— Defineşte „a vorbi”, murmură ea.

Se simţea epuizată, golită, devorată şi pentru prima oară după prea mult timp, întreagă.

— Despre ce voiai să vorbim?

— Despre singurul lucru care contează. Tu. Eu, spuse el sărutându-i braţul.

— Astea sunt două lucruri.

— Poate fi unul singur. Dacă vrem noi. Spune-mi ce vrei.

Tocmai avusese, în felul cel mai sincer şi mai deschis. Făcu semn spre picioarele patului.

— Când ai colorat-o?

El începu să râdă, ţinându-i dosul mâinii lipit de pieptul lui până când ea şi-o mişcă atingându-l uşor, măsurându-i bătăile inimii.

— O noapte. O dimineaţă. Se combină atât de bine după o vreme. Ea îşi ridică bărbia puţin, uitându-se pe fereastră la ocean. Un gând îşi făcu loc în mintea ei. Privi afară ca şi cum s-ar fi aşteptat să vadă vreun catarg, vreo pânză în zare. Apoi pielea i se răci.

— Şi rama?

— Eu l-am înrămat. Cred în controlul artistic.

— Ca atunci când îţi colorezi şi trasezi cu cerneală ilustraţiile.

— Toate sunt ale mele, spuse el, mângâindu-i părul, trupul.

— Arăţi de parcă n-ai fi dormit, îl certă ea uşor.

— Am avut mult de lucru.

— Şi?

— Trebuie să spun neapărat? M-am chinuit, măsurând începerea, legându-mi sârmă ghimpată în jurul inimii din cauza ta. Eşti fericită?

Ea zâmbi.

— Aşa şi aşa.

— Te-aş putea face mai fericită? întrebă el atingând-o cu familiaritate, sexual, şi cuprinzându-i sânul, de parcă ar fi fost al lui pentru a-l explora, al lor pentru a-l împărţi. Sau să spun că mi-am promis să nu mă chinui din cauza unei femei, dar până să-mi dau seama cât de mult însemnai pentru mine, era deja prea târziu?

Ea îşi ţuguie buzele şi privi în tavan. Micuţe fărâme de metal încrustate dădeau impresia unor stele care sclipeau. Ea râse atunci,

văzând imaginea aceea fermecătoare şi îşi ţinu răsuflarea la atingerea lui carnală.

— Ai putea spune asta, zise ea.

— Şi tu ce-ai spus?

— Acum că suntem complet sinceri? Cred că vreau să mă căsătoresc.

El încetă să o mai atingă. Gwen îşi ţinu respiraţia până când inima începu să o doară. După aceea, el se ridică şi se duse agitat la dulapul din celălalt capăt al încăperii.

Ea nu vru să îşi lase glasul să tremure.

— Asta e? Asta-i tot ce spui?

El se întoarse, gol, netulburat şi viril. Din patru paşi lungi ajunse lângă pat. Salteaua se lăsă sub greutatea lui. Gwen închise ochii şi îşi lipi mâna pe abdomen, devenind încetul cu încetul conştientă de micuţa cutie de catifea de pe puful fin de acolo.

Gura ei schiţă un mic O. Îi era teamă să o atingă.

O deschise el pentru ea.

— Un rubin.

— Pentru sirena mea roşcată.

— Dave.

— Rămâi cu mine, Gwen. Vreau să spun, în toate felurile posibile.

Ea clipi şi îşi puse inelul pe deget. Piatra se răsuci repede.

— O să-l ajustăm, spuse el.

— Numai dacă se poate face pe loc. Pentru că nu vreau să-l mai scot de pe deget.

El o sărută atunci în joacă, peste tot.

— Şi dacă iese la duş?

— Nu fac duş.

— Nu? Eu asta plănuisem să facem acum.

— Tu? Ai plănuit? Ce s-a întâmplat cu libertatea ta?

— Un bărbat trebuie să caute ceva. Dimineţi cu tine, nopţi cu tine. Triumfuri, recompense.

— Copii?

— Poate.

Ea puse cutiuţa alături, gândindu-se înainte să vorbească.

— Dave? Nu trebuie să te căsătoreşti cu mine. Serios. Nu trebuie să-mi dăruieşti un inel, un semn de fraternitate, nimic. Promite-mi doar un lucru.

— Ce anume?

— În fiecare zi. În fiecare dimineaţă.

El îi sărută vârfurile degetelor punând degetele lor împletite pe sânul ei.

— N-ar fi mai bine, scumpa mea doamnă eficientă, să le promit pe toate acum? Ca să scap de grijă, cum s-ar spune?

— Şi să râzi în acelaşi timp. Ar fi trebuit să ştiu că glumeşti.

Cu o mişcare iute o împiedică să se ridice.

— Râd cu tine pentru că te iubesc. Şi o să rămân cu tine, totdeauna, pentru că aşa vreau. Te iubesc, Gwen.

— Te iubesc.

Sărutul zăbovi asemeni luminii zilei care se stingea peste apă şi străluci ca luna care răsărea.

— Dacă ne certăm, ne ţinem de reguli, promise Dave.

— Charlotte şi Robert şi le-au înrămat.

— Să sperăm că nu-şi vor da cu ele în cap la primul semn de reîncepere a ostilităţilor.

— Dave?

— Da?

— Nu mai glumi şi sărută-mă din nou.

— Dorinţa ta este un ordin pentru mine.

Ea îşi dori atunci pe stelele de deasupra, pe luminile de pe apă.

— Nu înceta să mă iubeşti.

— Niciodată, dragostea mea.

Epilog

Înţesată de lume şi zgomot, galeria zumzăia de agitaţie. Gwen inhală buchetul şampaniei când un chelner îi trecu pe deasupra capului cu o tavă cu pahare lungi. Dave se întinse foarte uşor peste ea şi luă unul.

El sorbi dintr-o înghiţitură şi mai repede luă căpşuna de pe fundul paharului, pe care i-o dădu lui Gwen. Ea muşcă uşor, ştiind cu câtă atenţie îi privea el gura închizându-se în jurul ei şi cum roşul acela îi colora buzele.

— Pot să gust şi eu? întrebă el.

— Numai o dată.

O sărută pe gură sorbind-o. În clipa aceea mâna lui Robert îi atinse umărul şi vocea Charlottei se auzi prin mulţime.

— Frăţioare, cred că s-a născut o stea.

— Asta se întâmplă la fiecare zece minute în Tinseltown, dar îţi mulţumesc oricum.

Îşi strânseră mâinile cu căldură, Robert ciupindu-şi cu afecţiune fratele de braţ.

— Am o idee, spuse Charlotte, trebuie neapărat să o auziţi.

Îl luă atunci de braţ pe Dave, cu nişte unghii de un verde neon strălucitor, şi îl duse spre desenul în mărime naturală reprezentându-l pe Ragnar şi luminile Nordului său.

— Bine, e încă în stare de proiect, spuse ea, dar spune-mi cum îţi sună: Ragnar – filmul. Da? Am dreptate? Văd un Conan, un Terminator, totuşi sensibil sub pectoralii aceia. Un super erou pentru anii nouăzeci. Lumina şi Magia Industrială vor rezolva problema aurorei bo… mă rog. E ceva extraordinar, Dave, cu totul extraordinar.

— Desenul sau starul?

— Banii, spuse Gwen râzând şi luându-şi soţul de braţ.

Dăduseră o fugă la Las Vegas cu o săptămână înainte de expoziţie. Întreaga ceremonie fusese hilară şi mai nostimă decât şi-ar fi putut imagina ea vreodată. Un individ care l-a imitat pe Elvis cântând *Love Me Tender* nu se aflase în planurile ei de nuntă, dar nici Dave nu se aflase.

Îi pierdură pe Robert şi pe Charlotte prin mulţime, când se duseră lângă cele două desene mari, pe care Dave le intitulase Unu şi Doi. Erau doar primele dintr-o întreagă serie, opera unei vieţi, de fapt.

— Intens, dar blând, spuse un vizitator.

— Nişte linii atât de năvalnice, dar un efect atât de controlat.

— Pasionat, mândru şi obraznic.

— Uită-te la expresia de pe chipul ei.

Gwen se făcu roşie ca focul şi Dave îi strecură mâna după braţul lui.

— Au dreptate, murmură el. E o femeie foarte sexy.

De sub borul unei pălării enorme pe care i-o împrumutase Charlotte, Gwen îi aruncă o privire de avertisment.

— Slavă Domnului că nu m-a recunoscut nimeni.

— Pentru că nu ţi-au văzut picioarele, şopti el.

— Ce cuplu neobişnuit, remarcă cineva când Dave o conduse pe Gwen în altă parte. Ştia cum arătau, atât de diferiţi în înălţime, în construcţie, în stil. Dar ei îi plăceau acele diferenţe, ca şi lui, de altfel. Şi, totuşi, ştia că de-a lungul anilor vor avea loc schimbări. Era ceva firesc, era dragoste. Îşi ofereau unul altuia lucruri pe care niciunul din ei nu le-ar fi găsit singur.

— Intră aici, spuse Dave împingând-o uşor în biroul galeriei şi zgomotul dispăru imediat ce închiseră uşa. Crezi că le plac?

Pusese întrebarea atât de sincer, încât ea începu să râdă cu poftă.

— Vor fi vândute la nişte preţuri record.

— Ştiam eu că dacă mă însor cu o contabilă va fi bine.

Uşa se deschise brusc şi proprietara galeriei dădu buzna înăuntru.

— Vă rog să mă scuzaţi. N-am vrut să deranjez.

Luă o listă de preţuri de pe birou şi ieşi repede oprindu-se brusc în prag.

— Nu uitaţi să spuneţi la revedere soţilor Mckenzie. Cumpără patru.

— Ţi-am zis eu, zise Gwen râzând uşor când rămăseseră din nou singuri. N-ar trebui să te duci printre ei?

— Vreau mai întâi să dansez cu soţia mea, spuse Dave, de parcă ar fi fost ceva absolut normal să danseze în birou.

Fredonă *Love Me Tender.*

Gwen se rezemă de el ridicându-şi buzele spre ale lui.

Dar, mai întâi, îl lovi peste nas cu pălăria.

— Scoate-ţi chestia asta. Şi, pe urmă scoate-ţi tot, spuse el pe

jumătate chicotind, pe jumătate gemând, atingându-i pielea.

— Ah, nu. Sunt anumite riscuri pe care nu mă poţi convinge să mi le asum, spuse ea ţinându-şi pălăria ca şi cum ar fi fost un vânt puternic. Asta fusese Dave prin viaţa ei ordonată şi organizată.

— Eşti starul expoziţiei, îi reaminti el. O mulţime de oameni se întreabă cine o fi femeia mea misterioasă. Nu ţi-am mulţumit încă destul pentru faptul că m-ai lăsat să includ şi desenele acelea.

— Tu m-ai convins.

Ştia la fel de bine ca ea că metodele pe care le folosise nu fuseseră chiar onorabile şi o tulburaseră întru totul. Ea se înfioră numai amintindu-şi. Îi făcuse o promisiune, una printre multe altele. Desenele nu se vor vinde niciodată. Apoi i le dăduse ca dar de nuntă, un semn palpabil al iubirii lor.

Ea lăsă pălăria să îi alunece pe podea. Pentru ce ezita? Avea încredere în dragostea lui, care creştea cu fiecare zi. Avea încredere în viitorul lor.

Îl sărută din nou, buzele lor repetând iar şi iar jurămintele făcute. Trupul ei se legănă uşor lângă al lui.

— Abia aştept să ajungem acasă şopti ea.

— E lună plină.

— Şi un pat goi.

— O noapte minunată pentru un dans al lunii, murmură el, îmbrăţişând-o încă o dată.

SFÂRŞIT